
FĂ-MĂ
SĂ TE IUBESC
JOHANNA
LINDSEY

Johanna Lindsey

Fă-mă să te iubesc

Make Me Love You
Johanna Lindsey
Copyright © 2016 Johanna Lindsey
Ediţie publicată pentru prima dată de Gallery Books,

o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Fă-mă să te iubesc
Johanna Lindsey

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Lindsey, Johanna
Fă-mă să te iubesc / Johanna Lindsey
trad, din lb. engleză: Alexandra Cernat – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978–606–33–6370–2
I. Cernat, Alexandra (trad.)
821.111

Johanna Lindsey

Fă-mă să te iubesc

Traducere din limba engleză
Alexandra Cernat

LITERA
Bucureşti
2020

Cuprins

Capitolul 1.....8
Capitolul 2.....13
Capitolul 3.....19
Capitolul 4.....24
Capitolul 5.....29
Capitolul 6.....36
Capitolul 7.....40
Capitolul 8.....45
Capitolul 9.....52
Capitolul 10.....58
Capitolul 11.....66
Capitolul 12.....75
Capitolul 13.....80
Capitolul 14.....86
Capitolul 15.....94
Capitolul 16.....98
Capitolul 17.....103
Capitolul 18.....112

Capitolul 19.....117
Capitolul 20.....125
Capitolul 21.....132
Capitolul 22.....140
Capitolul 23.....149
Capitolul 24.....154
Capitolul 25.....159
Capitolul 26.....162
Capitolul 27.....170
Capitolul 28.....175
Capitolul 29.....184
Capitolul 30.....192
Capitolul 31.....197
Capitolul 32.....203
Capitolul 33.....207
Capitolul 34.....215
Capitolul 35.....220
Capitolul 36.....224
Capitolul 37.....232
Capitolul 38.....236
Capitolul 39.....242
Capitolul 40.....245

Capitolul 41.....250
Capitolul 42.....255
Capitolul 43.....261
Capitolul 44.....266
Capitolul 45.....270
Capitolul 46.....274
Capitolul 47.....280
Capitolul 48.....285
Capitolul 49.....292
Capitolul 50.....299
Capitolul 51.....304
Capitolul 52.....312
Capitolul 53.....318
Capitolul 54.....323
Capitolul 55.....329
Capitolul 56.....334
Capitolul 57.....340
Epilog.....349

Capitolul 1

— E inacceptabil aşa ceva! Cum îndrăzneşte caricatura aia de moştenitor al tronului să dea un ultimatum familiei Whitworth!

Deşi îmbătrânise urât şi era cu douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă decât soţia lui, pe chipul lui Thomas Whitworth nu se citea niciun semn al trecerii timpului. În ciuda faptului că încărunţise în totalitate, nu avea niciun rid. Era bătrân, dar frumos, iar singurele lui dureri erau cele de articulaţii. Avea constituţia şi încăpăţânarea necesare să nu o arate, fiind capabil să pară sănătos tun în prezenţa celorlalţi, chiar dacă trebuia să-şi folosească şi ultimul dram de voinţă pentru asta. Mândria îi cerea asta, iar el era un bărbat foarte mândru.

— Este regent acum, învestit oficial. Anglia şi supuşii ei se află în mâinile lui, spuse Harriet Whitworth, frângându-şi mâinile. Şi vorbeşte mai încet, Thomas, te rog! Emisarul lui nici n-a plecat bine.

Dar după ce emisarul ieşi din cameră, Thomas se prăbuşi pe canapea.

— Crezi că-mi pasă dacă mă aude? mârâi nervos către soţia lui. E norocos că nu-i dau un şut în fund ca să-l ajut să iasă mai repede pe uşă.

Ca să fie sigură, Harriet închise grăbită uşa salonului şi se întoarse către soţul ei.

— Chiar dacă nu-ţi pasă, nu vrem ca părerea noastră despre prinţul regent să ajungă la urechile lui, şopti ea.

Era tânără când se căsătorise cu Thomas, conte de Tamdon, o partidă bună la vremea aceea şi încă o frumuseţe acum, la vârsta de 43 de ani, cu părul blond

şi ochii albaştri. Crezuse că va ajunge să-şi iubească soţul pe care părinţii ei îl aleseseră pentru ea, dar el nu făcuse nimic pentru a-i stârni sentimentele, aşa că nu se întâmplase. Thomas era un bărbat cu un temperament dificil. Dar ea învăţase cum să trăiască alături de el, fără să fie ţinta criticilor şi a crizelor lui de furie şi fără să le provoace vreodată.

Fusese nevoită să devină la fel de dură şi de nemiloasă ca el şi nu credea că îl va putea ierta vreodată că o transformase într-o copie a lui. Măcar nu îi lua în râs părerile, ba chiar, uneori, ţinea cont de sugestiile ei. Asta spunea multe despre un bărbat ca Thomas, aşa că era posibil să ţină la ea, deşi nu o arăta niciodată. Nu că ar mai fi vrut afecţiune din partea lui. Sincer, îşi dorea să moară odată, ca să poată redeveni ea însăşi – dacă mai avea la ce să revină. Dar Thomas Whitworth era mult prea încăpăţânat ca să facă asta la momentul potrivit.

Îi aduse o pătură şi încercă să i-o înfăşoare în jurul picioarelor, dar el îi dădu peste mână ca să o aşeze singur. Venise vara, dar lui îi era frig, deşi ceilalţi transpirau. Îşi ura infirmităţile şi articulaţiile dureroase. În ultima vreme, furia lui era mai mult interioară, pentru că nu mai era bărbatul puternic de altădată. Dar furia actuală era doar faţă de prinţul regent.

— Ce îndrăzneală revoltătoare! spuse Thomas. Crezi că nu ştie ce crede tot poporul despre el? E un hedonist care nu are niciun interes pentru politică, îi pasă doar de plăcerile pe care i le oferă sângele albastru. E doar un truc prin care vrea să ne confişte averea, deoarece, ca de obicei, are datorii imense din pricina cheltuielilor excesive, iar parlamentul nu-i oferă exonerare.

— Nu sunt aşa de sigură de asta, răspunse Harriet. Un duel ar putea fi ignorat, în ciuda interdicţiei vechi de care a amintit emisarul. Două dueluri ar ridica nişte întrebări, dar tot ar fi ignorate pentru că nimeni nu a murit încă. Dar ultimul duel pe care Robert l-a avut cu lupul nordic a fost public şi din cauza asta s-a transformat într-un scandal. E vina fiului nostru. Ar fi trebuit să refuze.

— Şi să fie numit laş? Bineînţeles că nu putea să refuze. Măcar de data asta aproape l-a omorât pe Dominic Wolfe. Nenorocitul încă poate să moară din cauza rănii, iar noi am putea scăpa de răzbunarea lui feroce şi de manevra îndrăzneaţă a regentului de a profita de ea.

— Crezi că prinţul George joacă la cacealma? Că nu va face nimic dacă nu formăm alianţa pe care o vrea cu lordul Wolfe? Eu mă tem că nu. Un duel e pentru onoare, dar trei e tentativă de asasinat şi până acum au fost prea multe proteste împotriva duelurilor din partea mai multor sectoare care îl vor susţine pe prinţul regent în cazul ăsta. Cred că ar fi mai bine să se termine aici sau vrei ca fiul nostru să-şi rişte din nou viaţa? E nevoie să-ţi aduc aminte că şi el a fost rănit în duelurile alea?

— Nu trebuie să-mi aduci aminte de *asta,* nevastă. Dar prinţul regent e la fel de nebun ca tatăl lui dacă îşi imaginează că o căsătorie între familiile noastre va pune capăt răzbunării lui Dominic. Dacă i-o oferim pe fiica ta, lupul ar putea să o ducă în pat, dar la fel de bine ar putea să o omoare.

Harriet îşi strânse buzele. O enerva la culme că soţul ei nu se referea niciodată la fiica lui ca fiind a *lui,* doar a ei. Dar asta se întâmpla de când se născuse

Brooke. Thomas îi aruncase o privire fetiţei frumoase pe care i-o dăruise şi se întorsese mârâind. Dorise băieţi, mulţi băieţi şi nu fete smiorcăite. Dar Harriet nu putuse să-i dăruiască decât doi copii şi nu pentru că aşa dorise. Mai pierduse cinci sarcini.

Dar acum îi spuse ceea ce ştia că voia să audă, cu aceeaşi cruzime cu care ar fi spus-o el.

— Mai bine ea decât Robert. Robert e moştenitorul tău. Brooke e doar o altă gură care trebuie hrănită în casa asta.

Exact în acel moment, moştenitorul familiei Whitworth deschise uşile salonului şi li se alătură. Era evident că auzise ultimele replici.

— Trimiteţi-o imediat! Lupul n-o va accepta. El va fi cel care îşi va pierde titlul şi pământurile, în timp ce noi ne vom conforma „sugestiei” înşelătoare a regentului de a forma o alianţă, spuse Robert, pe un ton plictisit.

Harriet nu se aştepta la nimic mai mult de la fiul ei, care nu simţea niciun pic de iubire pentru sora lui. La fel de înalt ca tatăl său, la 1,75, şi la fel de frumos şi de bine făcut cum fusese şi tatăl său, Robert avea defectele lui, dar ea îl iubea în ciuda lor.

Ambii ei copii semănau cu Thomas, cu părul brunet şi ochii de un verde-deschis. Brooke era mai înaltă decât Harriet cu câţiva centimetri. Dar Robert era la fel de hedonist ca prinţul regent şi la 23 de ani avea deja câteva amante în Leicestershire şi în Londra. Putea fi foarte fermecător atunci când voia ceva. În rest, era la fel ca tatăl său, dispreţuitor faţă de semeni şi servitori, în aceeaşi măsură.

Thomas era mult prea nervos din cauza situaţiei create ca să-i permită lui Robert să desconsidere totul aşa cum o făcea de obicei.

— Dacă ai ajuns iarăşi într-o situaţie precum cea de care a trebuit să ne ocupăm anul trecut… Dacă ţi-ai încălcat cuvântul…

— Nu am făcut-o, interveni Robert rapid.

— Ai spus că duelurile astea sunt nişte mărunţişuri, dar hotărârea lui de a obţine satisfacţie îmi miroase a o dispută care nu este doar un mărunţiş! Ce naiba i-ai făcut?

— Nimic. Ne-am întâlnit din întâmplare de câteva ori prin Londra. Oricare ar fi motivul pentru care vrea să mă vadă mort, nu e dispus să-l recunoască. Presupun că e vorba de gelozie sau de vreo insultă nesemnificativă care e atât de ridicolă, încât îi e ruşine să recunoască.

— Atunci ai fi avut un motiv bun să refuzi duelurile alea.

— Crezi că n-am încercat? Mi-a spus că sunt un mincinos! N-aş fi avut cum să ignor asta, nu-i aşa?

Harriet îşi cunoştea foarte bine fiul. Atunci când adevărul nu era de partea lui avea tendinţa să nu fie foarte sincer. Dar Thomas îl credea. Bineînţeles că îl credea. Nu ar fi vrut să-şi pedepsească preţiosul fiu.

— Ştiai că va face o asemenea cerinţă scandaloasă? întrebă Thomas despre problema actuală, după ce se mai calmă puţin.

— Mi s-a spus că George ar putea încerca aşa ceva, da, de asta m-am întors de la Londra. Ascultă sfaturile prosteşti ale tovarăşilor lui clevetitori care nu fac altceva decât să se plângă că nu mai are atâţia bani cum avea odată. Speră că vom ignora afirmaţia ridicolă că alianţa asta prostească va reprezenta sfârşitul violenţelor, ca să-şi poată duce la capăt ameninţarea. Presupun că nu-i vei da satisfacţia asta?

— Deci nici tu nu crezi că joacă la cacealma?

— Din păcate, nu. Napoleon deja omoară destui englezi pe continent. Consilierii prinţului regent nu cred că ar fi bine pentru starea de spirit a poporului ca nobilii să se omoare între ei acasă, iar prinţul face diferite vizite ca să se asigure că sentimentul e împărtăşit de toată lumea. Va avea tot sprijinul de care are nevoie pentru ca regalitatea să se întoarcă împotriva noastră dacă îl sfidăm.

Thomas oftă şi se uită la soţia lui.

— Unde e fata? Presupun că cineva trebuie să-i spună că urmează să se mărite.

Capitolul 2

Acum că aveau să o caute, Brooke se ridică de lângă fereastra deschisă a salonului, unde stătuse ghemuită, şi se duse direct către grajd. Auzise totul, inclusiv ce le spusese emisarul părinţilor ei. Era în drum spre grajd când acesta sosise în trăsura lui luxoasă, iar ea fusese mult prea curioasă ca să nu rămână prin preajmă şi să afle de ce era acolo. Părinţii ei aveau rar musafiri. Nu socializau când erau acasă, doar când se duceau la Londra, aşa că aveau puţini prieteni în comitat. Iar cum ei nu-i spuneau niciodată nimic, îşi făcuse un obicei din a trage cu urechea.

Avea să o caute prima dată în camera ei, apoi în seră şi în grajd, cele trei locuri în care îşi petrecea timpul. Nu voia să fie găsită încă, aşa că nu se opri să verifice entorsa la piciorul din faţă al calului sau să vadă noul mânz. Se duse direct la băiatul de la grajduri şi îl grăbi să îi înşeueze iapa, Rebela. Îi pusese acel nume pentru că era la fel ca ea, cel puţin inima ei era.

Ura aproape totul în legătură cu viaţa ei şi ar fi vrut să o schimbe. Dar, bineînţeles, nu avea puterea să facă asta şi se obişnuise cu gândul.

Nu-l aşteptă pe rândaş, care era plecat să ia prânzul. Nu era obligatoriu să o însoţească din moment ce avea voie să călărească doar pe pământurile proprietăţii Whitworth. Din fericire, proprietatea era vastă. Un sfert din ea era dedicată stânei de oi datorită căreia familia Whitworth se îmbogăţise din comerţul cu lână, de câteva decenii. Nu că cineva din familia ei ar fi tuns vreodată oi! Dar restul pământurilor era format din câmp deschis sau păduri, ceea ce îi permitea să călărească în voie, lucru de care avea nevoie azi. Avea nevoie de suficient timp ca să înţeleagă tot ce auzise înainte ca părinţii ei să-i împărtăşească „veştile”.

Prima reacţie fusese una de dezamăgire profundă când îşi dăduse seama că, din cauza duelului lui Robert, nu putea să aibă parte de sezonul care i se promisese la Londra. Plănuirea acelei călătorii o apropiase de mama ei. Brooke nu-şi mai petrecuse atâta timp cu mama ei de ani buni. Dacă nu ar fi ştiut mai bine, ar fi putut crede că Harriet era chiar încântată de călătorie.

Brooke ar fi trebuit să-şi facă bagajele şi să fie gata să plece la Londra în scurt timp. Avea deja pregătite cuferele şi noile haine pe care trebuia să le împacheteze în ele. Harriet îi oferise un sezon la Londra, nu pentru că ar fi vrut asta sau pentru că i-ar fi făcut plăcere lui Brooke, ci pentru că asta aştepta societatea de la părinţii ei, iar Harriet făcea mereu ceea ce lumea aştepta de la ea. Brooke nu mai aşteptase niciodată atât de nerăbdătoare ceva cum era călătoria care i se promisese. Dar se alesese praful

de ea.

Apoi simţi frică. Trebuia să se mărite cu un necunoscut. Dar în timp ce Rebela galopa pe pajişte, îşi dădu seama că schimbarea de planuri se putea dovedi a fi o binecuvântare neaşteptată, pentru că era o modalitate sigură şi rapidă de a scăpa de familia ei. Fusese îngrijorată că va ajunge la Londra şi nu se va putea adapta pentru că nu avea aptitudini sociale, că nu-şi va putea găsi un soţ. Dar grijile *acelea* nu mai existau acum.

Într-un final, deşi încă simţea dezamăgire şi frică, încerca să se abţină să nu zâmbească. Nu mai avusese niciodată asemenea sentimente contradictorii, dar bănuia că frica de bărbatul necunoscut care „ar putea să o ducă în pat, dar la fel de bine ar putea să o omoare” şi care trăia departe nu putea să-i răpească încântarea de a pleca de acasă. Să fie aruncată în gura lupului nu era scăparea la care se gândise, dar orice era mai bine decât să trăiască alături de o familie care nu o iubea.

Îşi încetini calul când intră în pădure şi o luă pe poteca pe care mergea de obicei alături de camerista ei, Alfreda, în căutare de ierburi. Creaseră singure poteca de-a lungul numeroaselor drumuri în adâncul pădurii. Singură, acolo, în mijlocul unui luminiş scăldat de lumina soarelui, descălecă, se uită către cer şi începu să ţipe de furie, apoi să plângă de frică, iar în final râse uşurată că în curând va scăpa din mâinile oamenilor fără suflet cu care împărţea acelaşi sânge.

Dumnezeule, chiar *nu* avea să-i fie dor de locul ăsta sau de oamenii ăştia… poate cu excepţia servitorilor. Alice, servitoarea de la etaj, îi dăduse o cutie cu panglici brodate de mână pentru sezonul ei.

Brooke izbucnise în plâns când îşi dăduse seama de cât timp şi câtă dragoste fusese nevoie ca să le facă. Sau Mary, bucătăreasa, care îi oferea mereu o îmbrăţişare sau o prăjitură. Sau William, cel care îi îngrijea caii, care mereu o făcea să râdă, indiferent cât era de supărată.

Dar dacă servitoarea ei nu putea merge cu ea în Yorkshire, avea să sufere îngrozitor. I-ar fi foarte dor de Alfreda Wichway. Servitoarea fusese alături de ea încă de la naştere, când Harriet nu mai avusese lapte, iar Alfreda, care îşi pierduse copilul, devenise doica ei. Apoi îi devenise bonă şi, într-un final, cameristă. La cei 33 de ani pe care îi avea acum, cu părul brunet şi ochii atât de închişi încât ai fi zis că sunt negri, Alfreda îi era o mamă mai bună decât fusese Harriet vreodată. Era, de asemenea, şi cea mai bună prietenă a lui Brooke. Cu picioarele pe pământ, autoritară şi uneori prea sinceră, Alfreda nu era deloc linguşitoare şi se considera egală tuturor. Brooke îşi petrecea mult timp în seră având grijă de plante pentru ca Alfreda să aibă toate ierburile de leac de care ar fi avut nevoie de-a lungul anului.

Sătenii din Tamdon se bazau pe Alfreda pentru vindecarea bolilor de care sufereau. Veneau la bucătărie şi le transmiteau servitorilor de acolo lucrurile de care aveau nevoie, iar Alfreda le oferea remediile naturiste în acelaşi mod, în schimbul banilor. Alfreda ajuta oamenii de atâta vreme, încât Brooke era convinsă că era deja bogată. Deşi oamenii spuneau că era vrăjitoare în loc de tămăduitoare, veneau mereu să ceară poţiunile ei. Alfreda nu era o vrăjitoare; ştia doar foarte multe despre proprietăţile medicinale ale plantelor şi ierburilor, cunoştinţe care fuseseră

transmise din generaţie în generaţie în familia ei. Alfreda păstra secretul cunoştinţelor ei tămăduitoare faţă de familia lui Brooke, de frică să nu o acuze de vrăjitorie şi să nu o dea afară.

— De obicei ai motive să ţipi şi să plângi, dar de ce râzi? De ce eşti aşa bucuroasă, dulceaţă? Călătoria la Londra?

Brooke alergă către Alfreda atunci când aceasta ieşi din spatele unui copac.

— Nu la Londra, dar o altă călătorie. Vino, o să-ţi dau o veste oarecum bună.

Alfreda începu să râdă.

— Oarecum? Nu te-am avertizat despre pericolul contradicţiilor?

— Asta nu poate fi evitată. Va trebui să mă căsătoresc cu un duşman al fratelui meu, nu pentru că aşa vreau, bineînţeles, ci pentru că aşa a cerut prinţul regent.

Alfreda ridică o sprânceană.

— Cei din familia regală nu cer lucruri, ei dau ordine.

— Exact. Şi ameninţă cu consecinţe cumplite dacă ordinele lor nu sunt îndeplinite.

— Te gândeşti să nu te supui?

— Nu eu, părinţii mei. Dar au hotărât că nu vor să vadă dacă prinţul regent joacă la cacealma şi mă vor trimite la bărbatul acesta. Robert crede că bărbatul va refuza, iar eu nu voi fi obligată să mă mărit cu el până la urmă.

— Tot nu mi-ai spus de ce te bucură aranjamentul ăsta.

— O să mă mărit cu el de bunăvoie dacă aşa scap pentru totdeauna de familia mea. Şi deja are ceva în

favoarea lui: a încercat să-l omoare pe fratele meu de trei ori. Deja am motive să-l plac.

— Duelurile recente despre care vorbeau părinţii tăi?

— Da.

— De obicei, onoarea este satisfăcută printr-un singur duel. Ai aflat de ce au fost trei?

Brooke zâmbi pentru că Alfreda ştia despre înclinaţia ei de a trage cu urechea.

— Mama l-a întrebat pe Robert ultima dată când a fost acasă, dar el a păcălit-o, spunând că e un fleac şi că nu are rost să discute despre asta. Era evident că era mai mult de-atât, dar când tata l-a întrebat azi ce a provocat furia lordului din nord, Robert a spus că nu ştie. Dar ştim amândouă că Robert e un mincinos.

Alfreda încuviinţă din cap.

— Măcar ai ceva în comun cu bărbatul cu care te vei căsători. E un început bun.

— Da, avem în comun antipatia faţă de fratele meu, dar eu n-am încercat să-l omor pe Robert aşa cum m-a acuzat când eram copii, spuse Brooke cu îndârjire. Chiar m-am împiedicat în ziua aceea când am încercat să-l întrec pe scări şi am căzut peste el. Am avut noroc şi am reuşit să mă prind de balustradă, iar el s-a rostogolit până jos. Dar el a susţinut că l-am împins intenţionat şi, bineînţeles, părinţii mei l-au crezut, aşa cum o fac de fiecare dată. Aşa că am fost pedepsită să stau în camera mea până şi-a revenit, dar jur că s-a prefăcut că are nevoie de mai multe săptămâni ca să i se vindece glezna, doar pentru că ştia cât de mult detest să stau închisă! Dar nu-mi pasă ce crede el. Ştii şi tu că mă ura cu mult înainte să se întâmple asta.

Alfreda o cuprinse pe după umeri şi o strânse în braţe.

— O să-ţi facă bine să nu-l mai vezi pe băiatul ăla odios.

Brooke ar fi vrut să spună asta despre toată familia ei, dar nu o făcu.

— S-ar putea să plec într-o săptămână. Vii cu mine? Te rog, spune că da!

— Bineînţeles că da.

— Atunci hai să ne petrecem ziua făcând provizii şi adunând plante cu rădăcini, pe care să le poţi resădi. Nu ştim dacă în nord vom găsi toate ierburile de care ai nevoie.

— Unde în nord?

— Nu ştiu. Încă nu mi-au spus nimic despre asta. Doar am…

Alfreda o întrerupse când începu să râdă.

— Da, ştim cum obţii informaţiile.

Capitolul 3

Brooke îşi petrecu ziua ajutând-o pe Alfreda să-şi adune ierburile preferate şi se întoarse la conac la apus. Voia să se furişeze în camera ei, să se schimbe de hainele de călărie şi să mănânce cina înainte să dea ochii cu familia ei. Dacă trimiseseră pe cineva să o caute, nimeni nu se apropiase de pădure. Dar părinţii ei nu trebuiau să vorbească imediat cu ea. Era foarte probabil să audă despre căsătoria aranjată în ziua în care trebuia să plece şi nu mai devreme. Atât de puţin le păsa de ea părinţilor ei.

Se grăbi pe hol şi trecu pe lângă sufrageria unde, la ora asta, părinţii şi fratele ei erau deja aşezaţi.

Niciodată nu mânca acolo.

„Nu-i place să i se aducă aminte că nu ai fost un alt fiu, aşa că e mai bine să nu fii prezentă.”

Îşi aducea aminte vag când mama ei îi spusese asta în momentul în care fusese suficient de mare să iasă din camera copiilor. Era unul dintre puţinele lucruri binevoitoare pe care mama ei îl făcuse pentru ea, fiindcă nu ar fi avut poftă de mâncare dacă ar fi trebuit să mănânce cu ei. Îi plăcea să mănânce în bucătărie alături de servitori, unde atmosfera era mereu prietenoasă, presărată de râsete, tachinări şi camaraderie. Unor oameni din casă le păsa de ea şi aveau să plângă când va pleca. Dar nu şi familia ei.

Când începu să urce pe scări, a treia treaptă scârţâi. Cum nimeni nu vorbea în sufragerie, zgomotul se auzi.

— Fetiţo! strigă tatăl ei.

Tresări la tonul vocii lui, dar se duse imediat către sufragerie şi se opri în dreptul uşii, cu capul plecat. Era o fiică ascultătoare. Cel puţin aşa *credeau* ei. Niciodată nu încălca regulile, decât dacă era absolut sigură că nu va fi prinsă. Niciodată nu se certa, nu ridica vocea şi nu încălca un ordin, oricât de mult ar fi vrut. Fratele ei spunea că e un şoricel speriat. Tatăl ei spusese clar că ar face bine să nu fie auzită şi preferabil nici văzută. Puţinele momente de rebeliune din copilărie fuseseră oprite prin palme sau pedepse dure. Învăţase repede să pară docilă, deşi era consumată de furie.

— Surioară, ori nu te-am mai văzut de mult, ori ai crescut peste noapte. Cu siguranţă nu mai arăţi ca un şoricel.

Se uită în ochii lui Robert. La *el* se putea uita direct. El nu merita respectul ei şi nu avea de gând să

i-l ofere. Dar era atât de enervant că toată situaţia şi rolul pe care ea trebuia să-l joace erau din vina lui Robert. Nu avea nicio îndoială că făcuse ceva îngrozitor ca să-l enerveze atât de rău pe lordul din nord, încât să-l provoace la duel nu o dată, ci de trei ori.

— Nici eu nu-mi aduc aminte să te fi văzut în ultimii ani, deci probabil ai dreptate când spui că nu ne-am văzut de mult, spuse ea sec.

Pe faţa ei nu se citea nicio emoţie. Îi era uşor să facă asta de când învăţase să ascundă ce simte. Familia ei lipsită de iubire nu avea idee câtă durere simţise de-a lungul timpului din cauza lor.

Deşi tatăl ei o chemase în cameră, încă nu scosese niciun cuvânt. Poate că şi el era surprins că nu mai era fetiţa pe care o mai vedea din când în când. Brooke se străduia din toate puterile să nu iasă în calea lui. Era o casă mare şi nu îi era greu să facă asta din moment ce cunoştea toate obiceiurile lui. Ca şi Robert, tatăl ei obişnuia să-şi petreacă mult timp la Londra. Asta până în urmă cu câţiva ani, când articulaţiile începuseră să-l doară. Mama ei nu se ducea întotdeauna cu el la Londra. Atunci când rămâneau singure, Harriet era interesată de ea şi se comporta de parcă ar fi avut o relaţie normală. Comportamentul ei i se părea confuz lui Brooke şi presupunea că se simţea singură sau deprimată atunci când Robert şi Thomas nu erau acasă din moment ce, atunci când aceştia se întorceau, se purta din nou ca şi cum Brooke nu exista.

Robert se ridică, îşi aruncă şervetul pe farfurie şi îi spuse lui Brooke:

— Vorbim mai târziu. S-ar putea să existe o strategie pe care o poţi folosi ca să obţii un avantaj.

El să o ajute pe ea? Prefera să ia în braţe o viperă

decât să se încreadă într-o ofertă de ajutor din partea fratelui ei. Dar din moment ce nimeni nu-i spusese încă de ce fusese chemată în sufragerie, nu spuse nimic şi aşteptă să audă ce-i rezerva viitorul.

Mama ei fu cea care începu, spunându-i tot ceea ce Brooke ştia deja. O altă fiică ar fi pus o mulţime de întrebări, ar fi obiectat. Dar nu ea.

— De ce nu mi-ai spus că a ajuns la vârsta pentru măritiş? îşi întrerupse Thomas soţia la un moment dat. Am fi putut aranja o logodnă cu cine am fi vrut noi şi nu ar mai fi trebuie să trecem prin situaţia asta absurdă.

Brooke zâmbi în interiorul ei. Mama ei o pregătise pentru căsătorie, pentru că nu dorea ca Brooke să-şi facă de ruşine familia comportându-se ca o idioată. Deşi nu fusese inclusă în activităţile sociale ale familiei ei la Londra, avusese numeroşi profesori: de călărie, de muzică, de dans, de engleză, de artă, precum şi de citit, scris şi aritmetică. Nimeni nu o lăudase, pentru că nu trebuia să exceleze la ceva anume, dar se descurcase bine.

— Pentru că împlineşte 18 ani luna viitoare, urma să-şi petreacă sezonul la Londra, îi explică Harriet. Am fi primit multe oferte pentru ea. Ţi-am spus asta, Thomas. Pur şi simplu, ai uitat.

Tatăl ei răspunse printr-un mârâit. Brooke bănuia că la vârsta lui uita multe lucruri. Era suficient de bătrân încât să-i fie bunic. Tresărea de fiecare dată când se mişca. Alfreda ar fi putut să-i aline durerile cu un remediu din ierburi, dar probabil ar fi fost dată afară dacă ar fi încercat. Şi Brooke ar fi putut să le aline. Fiind mereu în compania Alfredei, învăţase despre ierburi şi felurile în care pot fi folosite. Un bărbat bun,

amabil ar fi meritat ajutat, chiar dacă ar fi însemnat să i se strecoare ierburile în mâncare sau în băutură. Dar un bărbat rece, lipsit de sentimente merita să sufere.

Harriet o privea insistent pe Brooke, aşteptând. Realiză că probabil Harriet aştepta un răspuns de la ea când menţionase călătoria la Londra. Deşi ştia răspunsul dezamăgitor la întrebarea pe care urma să o pună, întrebă oricum:

— Nu voi mai merge la Londra pentru sezon?

— Nu, căsătoria asta e mai importantă. Servitorii au început deja să-ţi facă bagajele. Vei pleca dimineaţă, la prima oră, alături de o escortă şi o însoţitoare.

— Tu?

— Nu, tatăl tău nu se simte bine, aşa că trebuie să rămân cu el, iar Robert ar putea fi provocat la un alt duel dacă te însoţeşte, aşa că iese din discuţie. Dominic Wolfe provine dintr-o familie distinsă cu rădăcini în Yorkshire de secole întregi. O ştiu pe mama lui de la evenimentele sociale, dar nu l-am cunoscut niciodată pe fiul ei. Are titlul de viconte de Rothdale, dar este singurul lucru pe care îl ştiu despre bărbatul acesta agresiv, care pare să prefere sălbăticia din Yorkshire în locul societăţii londoneze. Dacă refuză să te ia de soţie, cu atât mai bine. Totul se va revărsa asupra lui, iar tu vei putea să te întorci acasă, şi lucrurile vor continua la fel ca până acum. Dar sub nicio formă nu-l poţi refuza tu. Toţi membrii familiei Whitworth trebuie să se supună cerinţei prinţului regent pentru ca el să nu ne învinovăţească de ceva.

— Un viconte ne este inferior, mormăi Thomas. Dar fii atentă aici, fetiţo! Ar fi o nebunie să refuzi să te măriţi cu lupul. Dacă faci asta, te voi încuia ca pe o

nebună pentru tot restul vieţii tale.

Lui Brooke i se părea incredibil că viitorul familiei ei se afla în mâinile ei, dar ameninţarea tatălui ei o făcu să tremure pe dinăuntru. Nu avea nicio îndoială că îşi va ţine promisiunea dacă îşi pierdea titlul şi pământurile din cauza ei. Dar asta era scăparea ei. Nu avea de gând să-l refuze pe lordul Wolfe.

Făcu o reverenţă, ieşi din cameră şi abia atunci simţi că poate să respire. Mâine. Nu crezuse că va pleca atât de repede, dar cu cât pleca mai repede, cu atât era mai bine pentru ea.

Capitolul 4

— Fă-l să te iubească, scumpo! Fă-l să te iubească nebuneşte şi o să ai o viaţă bună alături de el, îi şopti mama ei înainte ca Brooke să se urce în trăsură.

Lui Brooke îi luă câteva ore să-şi revină din şoc. Mama ei îi spusese „scumpo” şi îi dăduse un sfat? Era deja surprinsă că Harriet ieşise să îşi ia rămas-bun, mai ales după ce, cu o seară înainte, îl trimisese pe majordom să-i dea bani pentru călătorie, în loc să vină ea. Cuvintele acelea însă o făceau să simtă că lui Harriet îi păsa de ea, dar toată viaţa ei simţise că nu era aşa. De ce mama ei nu era mai consecventă? De ce Brooke vedea atât de rar la mama ei aceste momente de cum ar fi trebuit să fie, deşi în majoritatea timpului nu era?

Dacă lupul din nord se îndrăgostea de ea, urma să-l lase pe preţiosul Robert în pace şi nu avea să mai încerce să-l omoare. Brooke nu era proastă. Un singur copil era iubit în familia ei, iar părinţii ei ar fi făcut orice ca să-l protejeze, inclusiv să-şi mintă propria fiică

despre şansele pe care le avea să cucerească un bărbat care îi ura familia la fel de mult ca ea!

Trăsura cu blazon a familiei se opri în faţa uşii de la intrare. Presupuse că pentru mândria părinţilor ei, trebuia să ajungă cu stil în faţa casei duşmanului lor. În afară de vizitiu, o mai însoţeau doi lachei. Mai devreme, dimineaţă, se dusese să-şi vadă caii pentru ultima dată. Îl informase pe grăjdarul-şef că o va lua pe Rebela cu ea. Dacă nu avea să se mai întoarcă – şi spera din suflet să fie aşa –, nu voia să lase în urmă nimic de care îi păsa.

Majoritatea angajaţilor ieşiră să-şi ia rămas-bun.

Nu credea că va plânge pentru locul acesta, dar plânse pentru oamenii cu care crescuse, servitorii cărora chiar le păsa de ea. Grăjdarul ei, William, îi dădu o figurină din lemn sculptată de el sub forma unui cal, spunându-i că speră să-i amintească de Rebela. Nu îi amintea, căci nu era foarte priceput la sculptură, dar aprecie oricum cadoul.

Servitorii care călătoreau alături de ea primiseră instrucţiuni clare. Trebuiau să o aducă direct acasă dacă lupul nu îi permitea să intre în bârlogul lui. Altfel, toţi servitorii, cu excepţia Alfredei, aveau să se întoarcă în Leicestershire cu trăsura. Brooke spera să fie lăsată să intre. Spera să-i placă ceva la Dominic Wolfe, în afară de antipatia pe care o aveau în comun faţă de fratele ei. Dar era posibil să nu-i placă nimic, la fel cum era posibil să nu intre pe uşă.

Emisarul venise prima dată la familia Whitworth. Din Leicestershire până la casa lordului Wolfe, din apropiere de York, călătoria dura cam trei zile şi jumătate cu trăsura. Emisarul prinţului avea doar o zi avans, ceea ce însemna că lordul Wolfe încă nu ştia

nimic din toate astea. Dacă avea să se înfurie la auzul veştilor, şi pe bună dreptate, se gândi Brooke, îşi dorea să aibă la dispoziţie mai mult de o zi ca să se calmeze înainte de sosirea ei.

Ar fi fost mai logic ca părinţii ei să aştepte să afle reacţia lui la aflarea cerinţei prinţului, înainte să o trimită în nord. Faptul că o trimiteau atât de repede arăta că le era teamă. Chiar dacă făcuseră crize în legătură cu asta, nu ar fi îndrăznit să-l provoace pe prinţ. Consecinţele ar fi fost mult prea grave.

Şi fratele ei, ce ticălos! Când venise în camera ei în seara de dinainte, avea o privire intrigantă care îi dăduse de înţeles că nu avea să-i placă „strategia” pe care o menţionase în sufragerie.

— Întâi te căsătoreşti cu el, apoi îl otrăveşti, spusese calm. Putem să primim jumătate sau toate pământurile lui, dacă nu mai are alte rude. Ştiu că a avut o soră care a murit, dar nimeni nu prea ştie altceva despre Dominic Wolfe.

— Şi dacă îl plac? răspunsese Brooke.

S-ar putea întâmpla. Nu avea mari speranţe, dar era posibil.

— Nu o să-ţi placă. Vei rămâne loială familiei tale şi îl vei dispreţui.

Dacă ajungea să-l dispreţuiască pe Dominic Wolfe, cu siguranţă nu era din loialitate faţă de familia ei. Însă nu-i spusese asta. Păstrase pentru ea uimirea pe care o simţise faţă de sugestia lui Robert. Ştia că e rău, răzbunător, chiar nemilos, dar şi criminal? Dar era atât de frumos! Avea atâta noroc, era fiul unui conte. Nu-şi putea explica ce-l făcuse să ajungă aşa, poate doar faptul că aşchia nu sare departe de trunchi. Expresia „aşa tată, aşa fiu” nu fusese niciodată atât de

adevărată cum era în familia Whitworth.

Brooke nu băgase în seamă sugestia lui absurdă.

— Ce i-ai făcut lui Dominic Wolfe ca să te provoace de trei ori la duel? îl întrebase în schimb.

Robert pufnise.

— Nimic care să justifice insistenţa lui. Nu ne trăda, surioară. Nu vrem să ne înrudim cu el. Moartea lui îl va împiedica pe prinţul regent să ne mai ceară alte lucruri.

Brooke îi arătase uşa. O privise cu atâta ură pentru că îl dădea afară, încât crezuse că îşi va folosi pumnii ca să o facă să înţeleagă. Nu ar fi fost prima dată când făcea asta.

Dar încă mai uneltea şi înainte să plece îi spusese:

— Ca văduvă, vei avea parte de libertate, mai multă libertate decât ţi-ar putea oferi familia sau soţul. Ţine minte *asta,* surioară.

Cea mai mare dorinţă a ei! Dar nu cu preţul a ceea ce sugerase el. Îşi pierduse şansa de a afla ceva despre bărbatul la care o trimiteau. Robert îl cunoştea, i-ar fi putut spune ceva despre el, dar nu o făcuse. Aproape că îl întrebase înainte ca uşa să se închidă în urma lui, dar nu îi ceruse niciodată nimic şi nu avea de gând să înceapă acum.

I se părea ridicol că singurul lucru pe care îl ştia despre Dominic Wolfe era că îl vrea mort pe fratele ei. Nu ştia dacă e tânăr sau bătrân, olog, urât sau la fel de rece şi crud ca familia ei. Ar putea fi deja logodit cu altcineva, ar putea fi îndrăgostit… Ce îngrozitor era că viaţa lui urma să fie dată peste cap doar pentru că voia să obţină dreptatea pe care curtea regală nu i-o oferea. Deja îl compătimea!

Când trăsura se opri pentru masa de prânz în ziua

aceea, călătoriseră deja mult mai departe de conacul Whitworth decât Brooke fusese vreodată. Până la lăsarea serii aveau să iasă din Leicestershire! Călătoria la Londra ar fi fost primul ei voiaj lung şi prima dată când ieşea din comitat. Mai fusese la Leicester şi în alte câteva oraşe din împrejurimi, dar fuseseră călătorii scurte, pentru care nu trebuise să-şi petreacă noaptea departe de casă. Aşa că era hotărâtă să se bucure de drum, indiferent de ceea ce se afla la capătul lui, aşa că îşi petrecu majoritatea timpului uitându-se pe geam la locurile pe care nu le mai văzuse până atunci.

Dar gândurile şi grijile nu-i dădeau pace. Spre seară îşi făcu curaj şi îi povesti Alfredei despre sugestia infamă a fratelui ei.

Camerista ridică o sprânceană, deloc surprinsă de ceea ce auzise.

— Otravă, deci? La fel de laş ca întotdeauna, băiatul ăla. Îţi cere ţie asta, dar el nu ar fi capabil să o facă.

— Dar s-a luptat în duelurile alea, îi aminti Brooke. Pentru asta e nevoie de curaj.

Alfreda râse batjocoritor.

— Pot să pun pariu că a tras cu pistolul înainte de vreme. Întreabă-ţi lupul după ce îl cunoşti. Sunt sigură că va confirma presupunerea mea.

— Nu e lupul meu şi probabil nu ar trebui să-i spunem aşa doar pentru că părinţii mei au făcut-o, spuse Brooke, deşi şi ea făcuse asta.

— Poate că ar trebui s-o faci.

— Să-i spun lup?

— Nu, să-l otrăveşti.

Brooke scoase un sunet de surprindere.

— Muşcă-ţi limba, nu aş face niciodată aşa ceva.

— Nu, probabil că nu ai face-o. Dacă e nevoie, o s-o fac eu. Nu te voi lăsa să suferi de mâna lui, dacă e genul acela de om.

În ciuda subiectului, Brooke era liniştită să afle ce era dispusă Alfreda să facă pentru a o proteja de străinul care avea să-i devină soţ.

Capitolul 5

Ajunsă pe Marele Drum Nordic care ducea spre Scoţia, trăsura familiei Whitworth mergea mult mai repede în a doua zi de călătorie. Deşi drumul era plin de denivelări, motanul Alfredei, Raston, nu părea să fie deranjat şi torcea pe locul dintre ele. Lui Raston nu i se permisese niciodată să intre în casă. Trăise pe bârnele tavanului din grajdul proprietăţii Whitworth. În mod ciudat, caii nu fuseseră niciodată deranjaţi de prezenţa lui. Alfreda îi aducea de mâncare. Iar grăjdarii îi aduceau şi mai multă. Iar acum Raston era gras şi îi era greu să se mişte din cauza meselor copioase.

— Tatăl tău i-a spus vizitiului să se grăbească, bombăni Alfreda când fu zdruncinată pentru a treia oară în dimineaţa aceea. Deja e prea mult. Nu cred că lordul Whitworth vrea să ajungi în York înaintea emisarului prinţului. O să-i spun vizitiului să meargă mai încet când ne oprim să luăm prânzul. Pot să meargă cât de repede vor la întoarcere.

Brooke zâmbi larg.

— Dar e distractiv. Pe mine nu mă deranjează drumul accidentat.

— O să te deranjeze diseară când o să te doară tot corpul. Dar mă bucur să te văd zâmbind. Acum ştii că poţi fi tu însăţi, să râzi când vrei, să plângi când vrei şi

chiar să-ţi pierzi cumpătul din când în când dacă simţi nevoia. Acum, că ai plecat din casa aceea care îţi distrugea spiritul, nu mai e nevoie să te abţii, dulceaţă.

Brooke ridică o sprânceană.

— Sugerezi cumva să-i arăt mirelui ales de prinţ cine sunt cu adevărat?

— Ai putea. De ce să te prefaci în prezenţa lui?

Brooke începu să râdă.

— Nici nu mai ştiu cine sunt.

— Bineînţeles că ştii. Cu mine ai fost şi eşti mereu tu însăţi.

— Dar numai cu tine şi asta pentru că erai singura persoană din casa aia care mă iubea cu adevărat.

— Mama ta…

— Nu-i lua apărarea în faţa mea. Vorbea cu mine doar când trebuia să facă asta sau când tata şi Robert erau plecaţi, iar ea avea chef să socializeze. Şi, chiar şi atunci, voia doar să stau şi s-o ascult, nu să purtăm o conversaţie.

Alfreda încercase de multe ori să o convingă pe Brooke că Harriet o iubea. Uneori Brooke chiar crezuse că era adevărat. Din când în când, când nimeni nu era prin preajmă, mama ei îi zâmbea sau o privea din uşă în timpul lecţiilor cu preceptorul. Odată, când se tăiase la braţ, Harriet o dăduse pe Alfreda la o parte şi îi îngrijise chiar ea rana. Chiar i-o făcuse şi pe Rebela cadou în ziua în care împlinise 13 ani. Da, de câteva ori Harriet se purtase ca o mamă faţă de ea, dar Brooke ştia cum arată şi cum se simte dragostea. O vedea mereu în ochii Alfredei. Nu o văzuse niciodată în ochii mamei ei. Dar ştia că Harriet era capabilă de dragoste pentru că i-o arăta din abundenţă lui Robert.

— Parcă ar fi doi oameni diferiţi, Freda. În

majoritatea timpului e rece şi indiferentă, şi, rareori, afectuoasă şi interesată. Câteodată credeam că... dacă aş fi fost eu însămi cu ea, aş fi fost dezamăgită când devenea la fel de rece ca tata. Durerea pe care mi-ar fi provocat-o lucrul ăsta ar fi fost mult mai mare dacă aş fi sperat ca situaţia să fie altfel. Dar mi-am dorit de atâtea ori ca tu, nu Harriet, să fii mama mea.

— Nu de atât de multe ori pe cât mi-am dorit eu să fii fiica mea. Dar în inima mea eşti copilul meu, să nu te îndoieşti de asta. Apoi Alfreda îşi drese glasul plin de emoţie şi vorbi mai formal. Ştim amândouă de ce te-ai ascuns de familia aia nebună a ta. Era singura modalitate de a te proteja de durere şi de abuzuri. Să sperăm că zilele alea s-au terminat pentru totdeauna.

— Ce crezi că se va întâmpla dacă Dominic Wolfe nu mă place şi mă trimite înapoi acasă? se întrebă Brooke cu voce tare.

— Nu cred că se va întâmpla altceva decât că vei ajunge la Londra pentru sezon, apoi îţi vei găsi un soţ. Dar ar trebui să fie ceva foarte în neregulă cu lordul Wolfe ca să nu te placă, dulceaţă.

— Dar îl urăşte pe Robert şi mă va urî şi pe mine din cauza lui.

— Asta ar însemna că e un prost.

— Oricum, ar putea fi. Brooke oftă supărată. Ştiam că mă voi mărita la un moment dat, dar mă aşteptam să mi se facă curte.

— Aşa ar fi trebuit.

— Să apuc să-mi cunosc soţul înainte să ajungem la altar.

— Deja nu mai vorbim de circumstanţe „normale” în situaţia ta. Ai putea să-i ceri să te curteze. Dacă lupul tău e un om bun, poate va accepta.

— Sau s-ar putea să se teamă de familia regală la fel de mult ca familia mea şi să mă târască direct la altar.

Alfreda chicoti.

— Dar tu ce vrei, să te refuze de la intrare sau să te măriţi imediat?

Brooke oftă din nou.

— N-am de unde să ştiu până nu-l cunosc. Mi-aş dori ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat.

— Fă-ţi curaj, dulceaţă! Lordul nordic s-ar putea dovedi a fi un om minunat. Poate prinţul regent îţi face o mare favoare.

— Sau poate Robert mi-a făcut cel mai mare rău de până acum. Să mă oblige să mă căsătoresc cu un bărbat care mă dezgustă.

Alfreda ţâţâi.

— Atunci poate ar fi mai bine să nu facem presupuneri?

— Poate că nu.

În a treia zi de călătorie, când se opriră pentru prânz, nimeni de la han nu ştia cine este Dominic Wolfe. Dar aflaseră că emisarul regelui călătorea atât de repede, încât probabil era deja în drum spre Londra. Aparent, călătorea şi ziua, şi noaptea, se oprea doar cât să schimbe caii şi dormea în trăsură.

În noaptea aceea, mai aveau doar câteva ore de mers până la proprietatea lordului Wolfe, dar Alfreda refuză să continue călătoria pe întuneric. Voia ca Brooke să fie odihnită şi să arate cât mai bine când se întâlnea cu lupul pentru prima dată. Luară o cameră la han, iar Alfreda coborî să ceară să se pregătească o baie pentru Brooke şi să comande cina în camera lor. Când se întoarse, avea informaţii despre familia Wolfe.

— Nu o să-ţi placă ce am de spus, spuse Alfreda cu o privire posomorâtă. De parcă nu ai avea deja destule griji, aparent familia în care ţi s-a cerut să intri e blestemată, iar acum trebuie să sperăm că vei fi refuzată când ajungi acolo.

— Ce fel de blestem?

— Unul periculos, vechi de secole, un blestem din cauza căruia primul născut din fiecare generaţie a murit la 25 de ani, asta dacă nu au murit mai devreme din cauza vreunui accident sau a vreunei boli.

Brooke o privi cu ochii mari.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu, doar îţi repet ce au avut de spus femeia de la bar, apoi bucătăreasa, iar apoi unul dintre sătenii lui care îşi vizitează o rudă din zonă despre familia lordului Wolfe.

— Dar noi… adică, eu nu cred în blesteme. Tu crezi?

— Nu neapărat. Problema e, dulceaţă, că multă lume crede, inclusiv cei care se presupune că sunt blestemaţi. Dacă ţi se spune că vei muri la o anumită vârstă, s-ar putea să devii mai nesăbuit cu viaţa ta pentru că răul blestemului o să se întâmple oricum. Dar mă îndoiesc că moştenitorii familiei Wolfe au murit din senin. Roagă-l să-ţi explice când te vei simţi confortabil în preajma lui.

— Aşa o să fac. Este evident că există o explicaţie simplă pe care familia nu vrea să o împărtăşească, aşa că zvonul nu a dispărut aşa cum ar fi trebuit.

— Fără îndoială.

— Şi poate le place să umble un astfel de zvon din cine ştie ce motiv.

— Nu trebuie să mă convingi pe mine, dulceaţă.

Dar partea cu „de secole” e ceea ce mă îngrijorează pe mine. Asta înseamnă că zvonul ăsta circulă de foarte mult timp şi încă există pentru că primii născuţi chiar au murit, unii dintre ei exact la 25 de ani. E cam mult ghinion pentru o singură familie, asta dacă e vorba doar de ghinion.

Brooke se încruntă, dar voia să ştie ce altceva mai aflase Alfreda despre familia Wolfe.

— Ai auzit ceva anume despre Dominic?

— E tânăr. Nimeni nu a spus câţi ani are, dar e evident că nu are încă 25 de ani.

Brooke îşi dădu ochii peste cap.

— Tu crezi în blesteme! o acuză ea.

— Nu, doar puţină frivolitate care nu a ieşit aşa cum trebuia.

— Robert a menţionat că lordul Wolfe a avut o soră care a murit. Probabil că lupul nici nu e primul născut din generaţia lui.

— Ceea ce ar fi o veste bună dacă am crede în blesteme, dar moartea nu e niciodată o veste bună. Ar mai putea avea alţi fraţi despre care fratele tău nu ştie.

— Sau ar putea fi ultimul moştenitor, hotărât să-şi piardă viaţa într-un duel. Aş vrea să ştim mai multe despre el.

— Păi, mai există un zvon, unul şi mai absurd. Se spune că umblă noaptea în landă ca un lup adevărat, iar urletele lui ar fi dovada clară.

Brooke rămase cu gura căscată.

— Spune-mi că asta e o altă frivolitate, ceru ea.

Alfreda rânji.

— Nu, dar ştii cum se dezvoltă zvonurile odată cu trecerea timpului. Ajung să nu mai aibă niciun sâmbure de adevăr, ca poveştile cu zâne.

— E evident că ăsta chiar e un zvon prostesc. Un vârcolac? Poate au şi un căpcăun care trăieşte într-un turn.

Alfreda chicoti.

— La momentul ăsta, nu m-ar mai surprinde nimic. Dar trebuie să fie ceva ciudat cu familia Wolfe din moment ce au apărut asemenea zvonuri.

— Lupii nu au dispărut din Anglia?

— Ba da.

— Dar existau cu sute de ani în urmă, când oamenii superstiţioşi au creat zvonurile astea, spuse Brooke dând din cap.

— Nu te contrazic, dulceaţă. Dar tocmai pentru că lupii au dispărut, oamenii nu ar crede că aud un lup adevărat, ci unul supranatural. Dacă într-adevăr au auzit urlete, cu siguranţă erau ale vreunui câine de vânătoare.

Brooke pufni.

— Ai aflat mai multe decât voiam să ştiu despre familia Wolfe. Cred că mă voi purta cât pot eu de respingător ca să mă refuze de îndată ce ajungem.

Capitolul 6

Dominic stătea la fereastra dormitorului său, privind în depărtare la trăsura care se apropia pe drumul şerpuit. Avea fruntea plină de sudoare. Îl durea tot corpul şi îi era greu să-şi dea seama dacă îl doare şi rana. Cu o seară înainte, fusese informat că un membru al familiei Whitworth se oprise la hanul din apropiere. Mesajul fusese transmis prin patru oameni înainte să ajungă la el, deci despre care membru al familiei Whitworth era vorba nu reuşise să afle. Spera

să fie Robert Whitworth care venea să termine ce începuse, dar se îndoia de asta. Bărbatul pe care îl trimisese prinţul George îl asigurase că familia Whitworth va îndeplini sugestia regentului. Sugestie!

Încă îi fierbea sângele în vene când îşi aducea aminte de felul în care fusese spusă sugestia respectivă şi de ameninţările evidente care urmaseră. Cu toate acestea, emisarul regentului fusese complet nepăsător. Nu părea să-i pese cum vor fi primite cuvintele lui sau ce rezultat dezastruos vor avea: el doar îşi făcea datoria.

Gabriel Biscane stătea lângă el, dar nu se uita la trăsura care se apropia, ci îl privea încruntat pe Dominic. Mai scund decât Dominic care avea 1,80, Gabriel era blond cu ochi albaştri şi era mai mult decât un servitor, deseori profitând de statutul lui.

Vicontele şi fiul majordomului copilăriseră împreună în casa asta. Aveau aceeaşi vârstă şi aceleaşi pasiuni. Nimeni nu fusese surprins când deveniseră prieteni, înainte ca statutul lor social să împiedice asta. Probabil tatăl lui Dominic ar fi împiedicat acest lucru, dacă ar fi trăit după ce Dominic împlinise cinci ani. Mamei lui nu-i păsa. Iar tatăl lui Gabriel nu îndrăznea. Aşa că Dominic şi Gabriel aveau o relaţie specială, care nu ţinea cont de statutul social.

— Trebuie să te bagi înapoi în pat, spuse Gabriel cu îndrăzneală.

— Trebuie să încetezi să-mi mai dai ordine doar pentru că ai impresia că sunt slăbit. I-ai trimis scrisoarea mamei? Aş prefera să audă despre cerinţa abominabilă a prinţului de la mine şi nu de la alţii, dacă se nasc bârfe.

— Bineînţeles. Chiar azi-dimineaţă.

Gabriel ar fi trebuit să fie valetul, dar fusese suficient de cutezător încât să angajeze un alt valet pentru Dominic, iar el rămăsese la dispoziţia lui fără vreo îndatorire anume. Dominic îi oferise prietenului lui diferite slujbe care l-ar fi putut interesa, dar Gabriel nu acceptase niciuna. Într-un final, Gabriel se hotărâse să fie omul bun la toate, slujitorul nimănui. Actuala lui slujbă nu avea un nume, dar promisese să fie disponibil oricând Dominic avea nevoie de el şi pretindea să fie plătit pentru asta. Şi era. Deşi Dominic îl dăduse afară pe Gabe de nenumărate ori, Dominic ştia că i-ar fi fost dor de el dacă l-ar fi luat în serios şi ar fi plecat.

Gabriel clătină din cap.

— Îţi dau sfaturi bune, nu ordine, aşa că n-ar strica să mă asculţi din când în când. Nu te aştepta să-ţi car corpul gol înapoi în pat când te prăbuşeşti. O să aduc valeţii să facă asta…

— Nu sunt atât de slăbit încât să nu te pot bate.

Gabriel îl evită înainte să răspundă.

— Ba eşti, dar nu am de gând să mai spun ceva despre asta ca să nu simţi nevoia să-mi demonstrezi contrariul, dar sincer, când nu te poţi îmbrăca singur…

Dominic hotărî că uneori era mai simplu să-şi ignore prietenul. De obicei, Gabriel îl ţinea în formă prin antrenamente fizice şi verbale, iar Dominic le aprecia pe ambele, dar nu şi de când se întorsese acasă cu rana actuală. Cea de dinainte fusese o zgârietură. Cea pe care o avea acum se înrăutăţea cu fiecare zi care trecea.

Nu avea nevoie de un doctor care să-i spună asta. Ştia şi singur că nu se vindeca aşa cum ar fi trebuit. Abia îşi recăpătase puţin puterile după ce pierduse

mult sânge când febra reapăruse şi starea lui începuse să se înrăutăţească iarăşi.

Fusese un prost că se întorsese la Yorkshire de data asta. Ar fi trebuit să rămână la casa din Londra ca să-şi revină după ultimul duel cu Robert Whitworth. Dar nu dorise ca mama lui să ştie cât de grav fusese rănit şi nici ca lumea să vorbească despre cât de aproape fusese Robert Whitworth de a-l omorî. Nu voia ca *Whitworth* să ştie. Prefera să moară înainte să-i dea satisfacţia asta. Lucru care încă se putea întâmpla. Se *simţea* pe jumătate mort, mai ales din cauza febrei care nu ceda deloc.

Nici furia nu-l ajuta. Faptul că trebuia să se confrunte cu ameninţarea regentului şi cu faptul că duşmanul urma să-i apară la uşă când nu era în cea mai bună formă îl înfuria mai rău.

— Trimite-o într-unul dintre turnuri când ajunge, până mă hotărăsc ce fac cu ea, îi spuse prietenului său.

— Cred că ordinul pe care l-ai primit a fost… să te căsătoreşti cu ea, spuse Gabriel sec.

— N-o să fac aşa ceva.

Gabriel ridică o sprânceană aurie.

— Deci ai de gând s-o refuzi?

— Nu va trebui s-o fac. Va fugi singură înapoi la familia ei. Familia Whitworth va trebui să suporte consecinţele pentru asta.

— Şi cum ai de gând s-o determini să facă asta?

— Sunt multe feluri în care poţi speria o virgină, îl asigură Dominic cu o privire ameninţătoare.

Gabriel ridică iarăşi din sprânceană.

— Foarte bine, dar chiar trebuie să-ţi amintesc că mai ai un singur turn disponibil şi nu e tocmai locuibil?

— Atunci nu-ţi va fi greu să-l găseşti, nu-i aşa? răspunse Dominic la fel de sec.

Gabriel începu să se îndepărteze, dar se întoarse să-i spună cu sinceritate:

— Trebuie să-ţi amintesc că războiul tău nu e cu fata asta, ci cu fratele ei. Dacă te porţi urât cu ea nu vei rezolva nimic.

— De fapt, voi rezolva multe. Robert Whitworth şi familia lui îşi vor pierde pământurile şi titlul.

În ochii lui Gabriel licări mânia.

— Presupun că există şi o metodă în nebunia ta. Iartă-mă, am vrut să spun logica ta.

— *Nu* e un moment bun să-mi pui răbdarea la încercare, Gabe, îl avertiză Dominic. Andrew, adu-mi hainele de călărie! Nu vreau să fiu în casa asta când duşmanul bate la uşă, strigă după valetul lui.

Gabriel oftă cu exasperare.

— Doctorul Bates a spus că trebuie să te odihneşti.

— O să mă odihnesc când o să scap de furia asta după ce ies să călăresc.

— O să ai din nou nevoie de Bates dacă mai continui să faci asta! La naiba, Dom, fii rezonabil! O să-ţi rupi copcile dacă ieşi să călăreşti. Lui Royal nu o să-i placă mirosul de sânge.

— Calului meu nu-i plac multe lucruri, printre care şi tu. Cum va reacţiona la mirosul sângelui rămâne de văzut. Şi acum termină cu presupunerile cumplite. Măcar o dată, fă ce ţi se spune.

Gabriel mormăi cu frustrare:

— Întâi o să-l chem pe Bates, iar *apoi* o să mă ocup de mireasa ta. Dominic începu să meargă încet către garderoba lui ca să se întâlnească cu Andrew la jumătatea drumului.

— Nu va fi mireasa mea.

Deja în drum către uşă, Gabriel nu se întoarse, aşa cum promisese.

— O să o trimit în cea mai neprimitoare cameră pe care o găsesc.

— În turn, insistă Dominic.

— Bineînţeles, deşi nu are pat.

— Poate să doarmă pe podea!

Uşa se închise în acel moment.

Capitolul 7

— Uite încă una, spuse Brooke, arătând spre ruinele unui mic castel prin geamul trăsurii.

— Majoritatea celor mai mici din Yorkshire au fost construite ca protecţie împotriva atacurilor Scoţiei. Yorkshire trebuia să fie un zid de apărare, care să împiedice armatele Scoţiei să ajungă în sud.

Brooke se uită la slujitoarea ei şi chicoti.

— Chiar ai ascultat lecţiile mele de istorie, nu-i aşa?

Alfreda încuviinţă din cap.

— A trebuit. Preceptorul acela nu trebuia să te înveţe istorie. Părinţii tăi l-ar fi dat afară dacă ar fi aflat. Aşa că am stat de pază. Nu-ţi aduci aminte că aproape l-ai făcut să-şi piardă slujba cu întrebările tale?

— Vag.

Brooke se uită din nou pe geam şi se întrebă dacă micile ruine erau pe pământurile familiei Wolfe. Trebuiau să fie, doar dacă familia Wolfe nu avea foarte multe pământuri în York.

— Mă întreb dacă o să petrecem suficient de mult

timp aici încât să vedem iarba neagră înflorită. Li se spusese că vor înflori către sfârşitul verii. Cred că e minunat, e atât de multă!

— Landele din Yorkshire sunt impresionante, chiar şi când iarba neagră nu este înflorită. Dar mie îmi plac mai mult zonele împădurite, răspunse Alfreda.

Cerul era înnorat în dimineaţa asta, iar în lipsa soarelui, lui Brooke peisajul i se părea mohorât şi sumbru. Se întrebă dacă asta se datora gândurilor ei.

— Unde naiba este? se întrebă cu nerăbdare, încă privind pe geamul trăsurii.

Alfreda nu trebui să întrebe la ce se referea.

— Pe partea mea.

Brooke ţipă şi făcu repede schimb de locuri cu slujitoarea ei, dar oftă dezamăgită când văzu casa pe care o căuta.

— Sper că nu e aia.

— Pun pariu că e.

Faţada conacului cu trei etaje era făcută din pietre cenuşii care păreau aproape negre, deşi asta era probabil pentru că era acoperită de muşchi sau iederă. Era greu de spus de la distanţa aceea. Două turnuri se ridicau deasupra construcţiei dreptunghiulare masive, ceea ce o făcea să pară un castel. În faţa fiecărui turn se afla câte un copac. Ambii erau înfloriţi, iar Brooke nu putea să vadă restul conacului.

— Pare părăsit, sumbru, ameninţător.

Alfreda începu să râdă.

— Nu, nu pare. Nu ţi s-ar mai părea aşa dacă soarele nu s-ar mai ascunde. O să plouă în curând. Să sperăm că ajungem înăuntru înainte să înceapă.

— Dacă ne lasă să intrăm.

— Termină, spuse slujitoarea ţâţâind zgomotos.

Dacă te alungă înainte să intri pe uşă, o să scuip pe ea. Să vedem ce părere au despre blestemul *meu* pe lângă al lor.

Brooke nu se putu abţine să nu izbucnească în râs. Alfreda nu era o vrăjitoare, dar uneori îi plăcea să pretindă că este. Alfreda jura că în urmă cu câteva secole litera „t” fusese eliminată din numele ei de familie, Wichway[1]. Era parte din misterul ei, pe care îl cultiva pentru ca sătenii să rămână fascinaţi de ea, avertizându-i că putea dovedi că „t-ul” existase dacă spuneau cuiva de unde îşi luau poţiunile.

Brooke observă altceva şi exclamă:

— Văd un gard viu în spatele casei, cel puţin pe partea asta, destul de înalt încât să nu pot să văd peste el. Crezi că are un labirint? Asta ar fi distractiv!

— Ştiu că ţi-au lipsit multe lucruri în copilărie, dar ar trebui să te bucuri că nu ai avut un labirint. Te poţi rătăci în ele.

— Ştii asta din experienţă, nu?

Alfreda pufni.

— Eu? Să intru într-un afurisit de labirint? Ha, nu în viaţa asta. Dar Cora din Tamdon a lucrat la o proprietate din sud care avea unul. Ei şi iubitului ei li s-a părut amuzant să-şi dea întâlnire în labirint. Era atât de mare, încât nimeni nu i-a auzit ţipând după ajutor. Au avut noroc că a durat câteva zile şi nu săptămâni până i-a găsit cineva.

— Ar fi trebuit să lase firimituri în urma lor ca să ştie pe unde să se întoarcă.

— Au lăsat, dar motanul Corei i-a urmărit şi le-a mâncat pe toate.

Brooke clătină din cap.

1 *Witch* înseamnă vrăjitoare.

— Chiar s-a întâmplat asta?

Alfreda nici nu negă, dar nici nu confirmă.

— Vreau doar să spun că, dacă intri într-un labirint, ar trebui să laşi o urmă, dar nu una care poate fi mâncată.

— O să ţin minte asta în cazul în care chiar există unul.

Brooke se rezemă înapoi pe locul ei, începând să se simtă neliniştită, acum că destinaţia lor era în raza ei vizuală. Era posibil să-şi cunoască viitorul soţ în mai puţin de o oră. Dacă era acolo. Emisarul evident presupusese că era. Dar dacă Dominic Wolfe nu era la casa lui din Yorkshire şi nu ştia încă despre căsătorie? O amânare pentru ea! Îi convenea asta. Poate că cineva îl avertizase pe lordul Wolfe de ce i se cerea şi intenţiona să rămână indisponibil pe termen nelimitat ca să evite să primească veştile. Poate chiar avea să-i placă să locuiască aici, dacă el era plecat şi avea casa la dispoziţia ei.

Alfreda o înghionti în umăr şi îi arătă cealaltă fereastră. Trăsura lor trecuse pe lângă conac şi depăşi ultima curbă care îi ducea înapoi către casă. Acum puteau vedea un grajd mare în partea laterală, iar în spatele lui o păşune care se întindea cât vedeai cu ochii. Ochii verzi ai lui Brooke străluciră când văzu mica herghelie de cai care păşteau, unii atât de mici, încât păreau a fi mânji.

— Poate e crescător de cai! exclamă încântată. Ce ironie că face deja lucrul pe care şi eu vreau să-l fac.

Alfreda chicoti.

— Încă mai speri să creşti cai într-o zi?

— Nu orice cai, ci cai de curse şi da, chiar am de gând să fac asta.

— Dar femeile nu pot face asta, spuse Alfreda fără menajamente. Ar fi ceva scandalos, iar tu o ştii.

— Ar fi pe naiba! Ah, vrei să spui… nu, nu, nu o să mă ocup eu personal de împerechere. O să am pe cineva care să se ocupe de asta, bineînţeles. Dar o să fie ai mei şi o să mă ocup de selecţii şi de antrenamente. Da, pot să fac orice în afară de asta. Şi o să câştig destul de mult după ce termin cu familia şi cu soţul.

— Sau ai putea să te dedici copiilor.

— Dacă o să-i am vreodată, dar cine spune că nu le pot face pe amândouă? Pot să cresc şi cai, şi crescători de cai!

Brooke începu să râdă. Faptul că lordului Wolfe îi plăceau caii la fel de mult ca ei era un avantaj. Aveau deja două lucruri în comun, asta era bine, nu? Deja avea o senzaţie mai bună în privinţa lui şi a locului în care locuia.

— Păi, ideea asta ţi-a readus culoarea în obraji, chiar la timp, spuse Alfreda. Am ajuns pe drumul către casă.

Capitolul 8

Copacii încadrau aleea, dar nu uniform, deci poate nu fuseseră plantaţi înadins. Într-adevăr, zidurile exterioare din piatră gri ale conacului erau acoperite de iederă, dar fusese tăiată în jurul ferestrelor principale. Brooke văzu un vitraliu rotund deasupra uşii de la intrare, dar nu îşi putea da seama de afară dacă geamul colorat forma vreo imagine. Lângă zidurile care încadrau uşile duble se aflau arbuşti îngrijiţi. Să tragă cu urechea sub ferestrele de aici nu avea să fie uşor.

Unul din lacheii familiei Whitworth o ajută pe Brooke să coboare din trăsură. Îşi aranjă pelerina de culoare mov care îi ajungea până la genunchi şi se uită în jos ca să se asigure că tivul rochiei roz îi ajungea până la pantofi. Hotărî să nu-şi pună boneta cu pene pe care şi-o scosese în timpul călătoriei şi o ţinu în mână. Chiar atunci soarele ieşi dintre nori. Un semn de bun augur? se întrebă. Probabil că nu. Doar că nu avea să mai plouă.

Alfreda ieşi în urma ei din trăsură ţinându-l în braţe pe Raston şi spuse pe un ton dezaprobator:

— Ai crede că ne-au auzit sau ne-au văzut venind şi că ar fi afară să ne întâmpine. Probabil că slujitorii sunt foarte relaxaţi aici dacă trebuie să batem la uşă.

— Poate nu locuieşte nimeni aici. Am putea fi la casa greşită.

— Nu mai fi aşa optimistă, dulceaţă. Am primit indicaţii corecte de la ultimul han la care am fost.

Era posibil şi să fie un semn, nu foarte subtil, că nu erau bine-venite, dar Brooke nu mai spuse asta cu voce tare. Avea un nod în gât, şi încă de vreo câteva zile, dar acum era mai rău. Dacă vomita avea să se simtă umilită. Orice slujitor care trebuia să cureţe după ea avea să o urască. *Nu* ar fi fost un început bun dacă erau primite înăuntru.

Lacheii aşteptau ordinul ei ca să înceapă să-i descarce bagajele. Nu-l dădu şi nici nu se mişcă. Alfreda nu văzu că Brooke rămase ţintuită locului.

— Haide, spuse ea şi începu să meargă către uşă.

Dar Raston sâsâi zgomotos pe măsură ce slujitoarea se apropie de casă şi încercă să scape din braţele ei. Îl urmăriră cu privirea fugind pe lângă casă până dispăru.

— Ce naiba l-a apucat? întrebă Alfreda surprinsă.

— Poate că a simţit vreun câine în casă.

— Sau poate chiar e un lup înăuntru, răspunse Alfreda dând de înţeles că de fapt credea în legende. De obicei, Raston sperie câinii. Încă nu am văzut unul care să îl sperie pe el.

— E un loc nou. Încă nu se simte ca acasă.

— Nici eu, cu primirea asta.

— Hai să mergem după el!

— Nu, hai să te instalăm întâi! Raston nu va pleca departe. Probabil se va duce direct în grajd. Cu asta e obişnuit.

— Hai să aşteptăm, spuse Brooke. Dacă uşa nu se deschide, vom avea un motiv întemeiat să plecăm.

— Ştiu că eşti agitată, dar…

— Serios, hai să aşteptăm! A ieşit soarele. Aş vrea să mă bucur…

Brooke tăcu înainte să înceapă să bată câmpii. Chiar era agitată. Atât de multe lucruri depindeau de ce se întâmpla astăzi. Alfreda o privi cu atenţie, iar apoi încuviinţă din cap. Chiar părea atât de speriată? Inspiră şi expiră profund de câteva ori, dar asta nu o ajută.

Trecură zece minute sau poate mai mult. Părea că nu era nimeni acasă. Sau poate familia Wolfe nu avea servitori? Nu, mama ei spusese că erau o familie distinsă, bogată. Era un refuz. Lupul avea să-i spună să plece dacă dădea ochii cu el. Era modul lui de a evita lucrul acesta. Aproape respiră uşurată, până când îşi dădu seama că erau prea multe în joc ca să facă asemenea presupuneri.

Brooke îşi îndreptă umerii şi încuviinţă din cap spre Alfreda, care făcu ultimii paşi către uşă, gata să bată.

Aproape îşi pierdu echilibrul când una dintre uşi se deschise şi ea lovi în aer. Alfreda îl săgetă cu privirea pe bărbatul din faţa ei. Brooke nu spuse nimic. Se uită la el, iar apoi îşi coborî privirea, aşa cum era obişnuită să facă cu străinii. Dar apucase să vadă că era un bărbat înalt cu părul blond, tuns scurt, aşa cum era la modă, şi cu ochii albaştri. Un bărbat frumos, îmbrăcat cu gust, într-o pereche de pantaloni bufanţi, un sacou ajustat şi o lavalieră lată. Nu aşa se îmbrăca un servitor.

Dacă el era lordul Wolfe, ar fi fost foarte încântată. Nodul din gât începu să dispară.

— Eram într-o dilemă, aşa că nu aveam de gând să deschid uşa până nu băteaţi, spuse el.

— Ai idee de când suntem aici? întrebă Alfreda.

— De tot atâta timp de când aştept să bateţi.

Lui Brooke nu-i venea să creadă. În mintea ei nu exista nicio logică pentru ce auzea.

Alfreda înjură, iar apoi întrebă exasperată:

— Care era dilema care te-a făcut să ne ignori?

— Nu aş face niciodată aşa ceva! Nu puteţi fi ignorate, e imposibil. Voiam doar să mă asigur că holul e liber înainte să vă invit înăuntru.

— Liber de ce?

„De întâlniri furioase”, i se păru lui Brooke că spuse bărbatul, dar vorbise atât de încet încât nu era sigură.

— Poftiţi, vă rog, adăugă el apoi.

— Dacă eşti majordomul, voi avea grijă să fii dat afară, se plânse Alfreda.

— Nu sunt şi nu vei face asta, replică el cu îndrăzneală. În curând te vei ataşa de mine. Mă vei iubi.

— În visele tale, căţeluş. Condu-ne la lordul tău!

— Nu, dar vă pot conduce în camere.

Deci nu el era lordul Wolfe. Ce dezamăgire! Brooke se uită la el şi îi întâlni privirea, de parcă acum o observa pentru prima dată. Şi continuă să o privească mult timp. Alfreda îşi drese glasul când văzu cât era de nepoliticos.

Bărbatul o auzi, dar nu se înroşi. Pur şi simplu zâmbi şi i se adresă lui Brooke:

— Dacă el nu te iubeşte, o să te iubesc eu. Deja ai inima mea. La ordinele dumitale, domnişoară Whitworth. Eu sunt Gabriel Biscane şi sunt încântat să te cunosc.

Replica lui veselă şi prostească o făcu să zâmbească uşor. Nu era obişnuită să cunoască bărbaţi tineri şi nu primise niciodată o astfel de reacţie din partea lor.

— Deci ne aşteptaţi? spuse Brooke.

— Nu atât de repede, dar dumneata şi mama dumitale ar trebui să intraţi.

Alfreda mârâi.

— Nu sunt suficient de bătrână să fiu mama ei, adică sunt, dar nu sunt şi dacă te prind că te mai holbezi la ea cum ai făcut-o adineauri, vei crede că sunt mama *ta,* atât de tare o să te trag de urechi.

Pe Alfreda chiar o enerva primirea lui Gabriel Biscane. Dar nu era deloc speriat de ea.

— Vezi? Deja mă iubeşti, spuse făcându-i cu ochiul.

Se dădu la o parte din uşă ca să poată intra.

— Haideţi, poftiţi! O să vă conduc în cameră, deşi, după părerea mea, nu e o cameră. Cred că nici voi nu o veţi considera a fi. La naiba, e un turn.

Lui Brooke nu-i plăcea ce aude şi repetă ceea ce spusese Alfreda.

— Poate ar trebui să mă conduci la lordul Wolfe?

— Nu pot să fac asta. Când va fi pregătit să te vadă, va cere să vă vedeţi.

— Astăzi?

— Probabil că nu.

Încă o amânare, iar asta o făcu să respire uşurată, să zâmbească din nou, iar nodul din gât dispăru definitiv. Probabil că glumise în privinţa turnului, decise Brooke. Dar şi dacă nu glumea, turn sau nu, nu avea să o deranjeze deloc dacă asta însemna că nu trebuia să dea ochii cu stăpânul casei prea curând, atât timp cât în turn exista un pat. Trebuia să aibă un pat. Alfreda se pregătea să obiecteze, dar Brooke dădu din cap către slujitoarea ei care se plânsese deja prea mult. Iar domnul Biscane deja se întorsese cu spatele şi începu să meargă pe hol.

Trecură pe lângă două coloane greceşti care se aflau la capătul intrării şi intrară în holul cu podea din marmură cenuşie, care se înălţa pe două etaje. Deasupra lambriului care decora pereţii erau agăţate tablouri în ulei. Brooke văzu că erau portrete de femei şi bărbaţi, unii dintre ei purtând haine din secolul al şaisprezecelea şi al şaptesprezecelea. Presupuse că erau strămoşii vicontelui.

În mijlocul holului se afla un candelabru imens, dar era atât de sus, încât servitorii trebuiau să se urce pe o scară ca să-l aprindă, aşa că era convinsă că nu era folosit foarte des. Trecură pe lângă mai multe uşi duble care, fără îndoială, conduceau către alte saloane şi către sufragerie, înainte să ajungă la scările principale.

Petele colorate de pe pereţii albi o făcură să se uite înapoi către intrare. Lumini albastre, roşii şi galbene erau reflectate pe pereţi prin vitraliul rotund de

deasupra uşii de la intrare. Vitraliul chiar forma o imagine, capul unui lup care mârâia, arătându-şi colţii. Brooke bănuia că simbolul era parte din blazonul familiei, capul unui lup, pentru că acesta era numele lor. Dar de ce aleseseră imaginea unui lup feroce? Poate că actualul Lord Wolfe avea simţul umorului şi comandase geamul ca să facă haz de zvonurile fanteziste. Dar, gândindu-se mai bine, îşi dădu seama că probabil nu-i plăcea zvonurile despre urlatul în landă, cum nu-i plăcea nici cel despre blestemul că avea să moară tânăr.

În capătul scărilor, Gabriel Biscane le conduse în dreapta, pe un hol lat acoperit cu covor şi cu uşi doar pe o parte. Camerele acestea dădeau în spatele casei, realiză Brooke. Apoi dădură un colţ şi se îndreptară pe un alt coridor care dădea spre partea din faţă a casei. Câteva camere de pe ambele părţi aveau uşile deschise ca lumina soarelui să poată pătrunde. Casa avea multe dormitoare şi era mai mare decât părea din afară. La capătul holului, Gabriel se opri în dreptul unor scări circulare. Brooke se gândi că duceau spre camera din turnul de care menţionase. Nu crezuse că vorbea serios în legătură cu camera în care va sta, până în acel moment.

Brooke aşteptă, încordată, dar el nu se mişcă şi continuă să se uite lung la scările spiralate, cufundate în întuneric. Apoi, fără să scoată un cuvânt, se întoarse şi le duse înapoi pe coridor spre celălalt hol. Când ajunse la uşa de la capătul lui, se uită la Brooke şi la Alfreda şi îşi duse un deget la buze, indicându-le să facă linişte, şi se duse către următoarea uşă, din dreapta scărilor. Brooke îşi aminti de ce i se întâmplase când era mică şi îl deranjase pe tatăl său care era la

etaj. Nu făcuse asta decât o dată. În casa aceea îşi învăţase repede lecţiile.

Gabriel intră în cameră, o traversă şi deschise cele două ferestre ca să aerisească. Brooke îl urmă, vrând să vadă priveliştea. Avusese dreptate. Gardul viu înalt pe care îl văzuse din depărtare încercuia o zonă asemănătoare unui parc din spatele casei, cu pajişti verzi şi alei încadrate de straturi de trandafiri şi alte flori frumoase. La umbra câtorva copaci deşi erau nişte băncuţe şi un iaz. Nişte felinare erau aşezate din loc în loc ca să facă lumină noaptea sau, poate, doar ca să arate frumos din casă. În mijloc era un labirint, nu uriaş, dar gardul viu era atât de înalt încât nu putea vedea traseul de la fereastră. Ce păcat! I-ar fi plăcut să-l memoreze înainte să se aventureze şi avea de gând să facă asta, dacă rămâneau.

Înainte să plece, Gabriel le şopti:

— O să trebuiască să suport furia lui pentru că nu v-am trimis unde mi-a cerut, dar nu aş vrea să se trezească acum, aşa că încercaţi să faceţi linişte ca să nu vă audă.

— Te rog, aş vrea o cameră mai departe de a lui, chiar şi pe cea din turn, spuse Brooke, şocată că nu fusese o glumă.

Gabriel zâmbi, aparent nu chiar aşa de îngrijorat de furia lordului cum dăduse de înţeles.

— Prostii! În majoritatea camerelor de aici nu se face curat dacă nu avem vizitatori. Asta e singura cameră curată şi care nu are pe uşă un semn cu „nu deranjaţi”.

Brooke nu observase niciun semn.

— De ce doarme lordul Wolfe în mijlocul zilei?

— Aş fi surprins dacă doarme, spuse Gabriel

grăbindu-se către uşă. O să rog pe cineva să vă aducă bagajele.

Brooke ar fi vrut să-i mulţumească, dar uşa se închisese deja şi nu putu face altceva decât să se întrebe dacă nu cumva lupul avea un temperament la fel de irascibil ca al tatălui ei, dacă trebuia să se poarte cu grijă în preajma lui. Apoi se uită la o altă uşă, una care probabil ducea către dormitorul lordului Wolfe, şi o mie de gânduri îi trecură prin cap, cel mai grav dintre ele era că lupul ar putea intra oricând să profite de ea!

Capitolul 9

Gabriel sosi exact când doctorul Bates pleca. Bates se opri cât să-i dea aceleaşi instrucţiuni pe care le dăduse tuturor celor prezenţi în cameră. Dominic văzu expresia lui Gabe şi, dacă nu ar fi fost rănit, ar fi izbucnit în râs. Toţi avuseseră dreptate. Îşi rupsese copcile şi fusese nevoit să se întoarcă mai devreme decât plănuia de la călărie. Dar prelegerea stânjenitoare a doctorului reuşise să facă ceea ce plimbarea călare nu reuşise – să-i distragă atenţia temporar de la furia lui.

Carl, servitorul care trebuia să-l ajute cu orice avea nevoie astăzi, stătea pe un scaun lângă uşă. Carl se cutremurase empatic când doctorul le dăduse instrucţiunile. Valetul lui Dominic, Andrew, era şi el în apartament, dar era ocupat în garderobă.

Gabriel închise uşa în urma doctorului şi se apropie de pat.

— Lipitori? Serios?

— Orice i-ai scris în mesajul prin care l-ai chemat aici l-a făcut să le aducă, răspunse Dominic. M-a

avertizat că nu va fi disponibil în următoarele zile pentru că trebuie să-şi viziteze pacienţii din nord, dar e sigur că lipitorile vor reuşi să scadă febra. Asta e părerea lui, nu a mea.

Pe piciorul lui care era dezgolit deasupra aşternuturilor, lipitorile din jurul rănii deschise erau evidente. Gabriel refuză să se uite la ele şi privi câinele lui Dominic care dormea la piciorul patului.

După o clipă, Gabriel clătină din cap şi ridică un fir de păr de pe cearşaf.

— N-ar trebui să laşi potaia aia aici, măcar cât stai cu lipitorile pe tine. Îşi schimbă blana. Nu vrei păr de câine în rană, nu-i aşa?

— Wolf e cuminte. E îngrijorat pentru mine. N-a vrut să plece când Carl a încercat să-l dea afară. Poţi să-l perii mai târziu dacă eşti atât de îngrijorat. Apoi Dominic reveni la problema care îl măcina. În trăsură era fiica familiei Whitworth?

— Da.

— Cum i s-a părut turnul?

Gabriel îi făcu semn lui Carl să iasă din cameră înainte să se întoarcă înapoi către Dominic.

— Nu ştiu.

— A plecat deja?

— Nu, de fapt, probabil domnişoara Whitworth este foarte mulţumită de camera ei.

Dominic se încruntă imediat.

— Unde ai instalat-o, Gabriel?

Răspunsul fu atât de şoptit, încât Dominic nu-l auzi. Era prea epuizat ca să mai repete întrebarea, aşa că se uită insistent la prietenul lui.

Gabriel oftă.

— Alături, spuse mai tare.

— Gabe, îl avertiză Dominic.

— Păi, camera Ellei este şi va fi mereu încuiată. Iar camera în care stăteai înainte nu poate fi folosită pentru că ai lăsat acolo toate amintirile din copilărie.

— Mai sunt multe camere la etajul ăsta! Cum te-ai gândit să o pui pe sora duşmanului meu…

— Stai! Nu te repezi la mine până nu-ţi revii, în plus, nu am avut de ales. În niciuna din camerele de oaspeţi nu se poate sta, pentru că oricine vrea să te viziteze te anunţă dinainte şi abia atunci sunt pregătite. Astea sunt instrucţiunile mamei tale, iar tu nu te-ai obosit niciodată să le schimbi. Deci doar camerele familiei din spatele casei sunt mereu pregătite. Iar în camera de lângă a ta, bunica ta a montat uşa şi s-a mutat în ea pentru că nu mai putea să doarmă din cauza sforăitului bunicului tău. Dacă nu ar fi făcut asta, nici nu ar fi făcut parte din apartamentul tău.

— Ştii bine că eu consider că aia e camera mamei mele şi întotdeauna va fi a ei. S-a mutat acolo după ce a murit tata şi a locuit acolo până când…

— Până când a plecat după înmormântarea lui Eloise. Şi a jurat că nu se mai întoarce. Niciodată nu ai folosit-o la nimic şi ai păstrat-o pregătită în cazul în care se răzgândeşte şi se întoarce.

— N-o va face, spuse Dominic sec. A crescut în Londra şi preferă Londra. Aici suferă prea mult, acolo îşi poate distrage atenţia.

— Dar dacă Lady Anna s-ar întoarce, oricum nu ar vrea camera aia şi ar insista să stea în alta. Ar vrea să ai tot apartamentul pentru tine. În plus, aranjamentul ăsta e doar temporar, dar dacă vrei neapărat să ştii, mi s-a părut normal să o duc acolo pe Lady Whitworth,

aşa nu va trebui să se mute după căsătorie.

Lui Dominic nu-i păsa cât de logic era ce spunea Gabriel – mai puţin partea despre căsătorie. Dacă el avea ceva de spus, nunta nu urma să aibă loc. Dar nu avea rost să se enerveze pe Gabriel, pentru că supărarea lui nu urma să dureze. Niciodată nu dura mult, iar în momentul acela nu avea puterea necesară pentru asta.

Dar tot mârâi.

— Încuie naibii uşa!

— Bineînţeles!

Gabriel se duse la uşa cu pricina şi răsuci încuietoarea, iar apoi trase de mâner ca să fie sigur că nu se deschide.

— Oricum, nu e ca şi cum vei umbla pe holuri, unde ai putea să te întâlneşti cu ea prea curând, spuse el vesel când se întoarse. Lipitorile te ajută? adăugă, încercând să schimbe subiectul.

Nu funcţionă.

— Nu mi-ai ascultat dorinţele. În afară de logica ta întortocheată, ce alt motiv ai mai avut? întrebă Dominic scurt.

Gabriel tresări, dar nu dădu înapoi.

— Poţi să o muţi chiar tu în turn când îţi revii. Pe mine nu m-a lăsat inima să fac asta.

Dominic oftă şi închise ochii.

— Te-am obosit. O să plec… încercă el să spună.

— Ba nu o să pleci. Cu ce membru al familiei a mai venit?

Gabriel se aşează pe scaunul care fusese mutat lângă pat.

— Cu niciunul, ceea ce pare ciudat. Era însoţită de servitori, dar numai camerista ei stă cu ea. O femeie

încântătoare. Plină de pasiune şi ameninţări. Ai fi zis că ea e domnişoara, dar e evident că e foarte protectoare în privinţa ei.

— Şi domnişoara?

— Nu s-a purtat cu mine precum ultimul om, cum a făcut ştii-tu-cine. Ultima ta iubită, în fine, nu o să mă repet. Dar unele domnişoare sunt pur şi simplu… pur şi simplu…

— Da, ştiu ce părere ai despre scorpiile cu nasul pe sus. Încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Dacă mă întrebi pe mine, părea puţin speriată, ca şi cum nu ar fi obişnuită cu străinii sau ca şi cum nu se aştepta să fie invitată înăuntru. Sau poate e doar timidă. Da, probabil că despre asta e vorba, având în vedere cât e de tânără.

— Nu e prea tânără, nu? întrebă Dominic aspru, cu ochii mijiţi. Dacă mi-au trimis o copilă…

Gabriel îl întrerupse râzând.

— Chiar crezi că prinţul regent ar fi avut o asemenea cerinţă înainte să se asigure dacă fata familiei Whitworth are vârsta pentru măritiş? Nu, e cel puţin suficient de mare pentru asta. Vrei să-ţi mai citesc…

— Nu.

Dominic aşteptă. Dar Gabriel puse înapoi cartea pe care o luase de pe noptieră şi se aşeză confortabil în scaunul tapiţat, hotărât să adoarmă, imediat ce Dominic aţipea. De parcă nu ar mai fi avut nimic de spus despre întâlnirea cu fetişcana Whitworth. De parcă Dominic nu ar fi fost deloc curios în legătură cu fata care îi fusese băgată pe gât. Nu era. Nu avea să rămână acolo. Chiar avea de gând să-i ofere şi o trăsură ca să se întoarcă acasă după ce refuza să se

căsătorească cu el.

— Fir-ar să fie, cum arată? izbucni Dominic când Gabriel nu mai spuse nimic.

— Speram să nu mă întrebi asta, dar dacă ai făcut-o… Gabriel făcu o pauză lungă şi oftă. Are un neg pe partea stângă a maxilarului şi unul lângă nas. Nu m-am uitat prea atent la ei, jur! Nişte obraji graşi, îmbujoraţi ca ai unei ţărănci de la o fermă şi nişte ochi mari, ca de bufniţă. Dar dacă poţi să ignori toate astea şi greutatea ei…

— E şi grasă?

— Puţin… Gabriel clătină din cap. Bine, destul. Dar cu o dietă sănătoasă şi exerciţii fizice sigur putem rezolva problema. Pot să încep un program pentru ea, dacă…

— Nu. Şi să nu te împrieteneşti cu ea. Vreau să urască locul ăsta şi să plece singură.

— Deci greutatea ei e o problemă?

— Nu fi absurd, Gabe! Nu-mi pasă cum arată.

— Şi atunci de ce ai întrebat?

— Pentru că n-aş vrea să fiu surprins şi, sincer, mă temeam că e o frumuseţe care a fost trimisă aici ca să mă tenteze, având în vedere că fratele ei e frumos, în ciuda sufletului său negru. Mă bucur că măcar nu e atrăgătoare, pentru că decizia mea a fost luată în secunda în care emisarul m-a ameninţat astăzi cu ce se va întâmpla dacă nu respect dorinţele stăpânului său. Dacă Robert Whitworth va pierde totul din cauza surorii lui, se va face dreptate. Aşa că ea trebuie să refuze să se căsătorească cu mine, iar noi ne vom asigura că aşa va fi. E clar?

— Foarte.

— Atunci adu-o la mine!

— Nu-ţi pasă dacă o dezgustă chestiile alea pe care le-a lăsat doctorul pe tine?

— Nu-mi pasă nici dacă leşină. Adu-o... şi adu şi nişte săruri mirositoare.

Capitolul 10

— Trebuie să aflăm dacă există o seră unde să putem planta ierburile tale, îi spuse Brooke Alfredei.

Era în drum spre grajd ca să-l caute pe Raston, iar Brooke voia să se asigure că Rebela era bine îngrijită. Îşi lăsase boneta şi pelerina în dormitor pentru că era destul de cald. Rochia ei roz stil Empire avea mâneci scurte şi, pentru un aspect mai decent în timpul zilei, un jabou asortat care îi ascundea decolteul. Nu avusese niciodată ocazia să renunţe la şemizetă, deşi ştia că ar fi trebuit să facă asta pentru seratele din Londra.

— Ierburile acelea trebuie plantate cât mai repede, înainte să se ofilească, adăugă ea. Ştiu că eşti îngrijorată din cauza asta.

— Doar pentru tine îmi fac griji, dulceaţă. Tu ai fost şi vei fi mereu cel mai important lucru pentru mine, de când mi te-au pus în braţe ca să te alăptez. Ierburile le pot planta direct în pământ deocamdată, undeva în spatele gardului viu, unde nu le va vedea nimeni. Solul e bun şi fertil acolo. Parcul din spatele casei e dovada acestui lucru.

— Da, dar ne putem construi propria seră dacă nu există una. Harriet mi-a dat bani pentru călătoria asta, mai mulţi decât o să am nevoie. Nu pentru că aşa ar fi vrut, ci pentru că s-ar fi făcut de râs dacă m-ar fi trimis aici cu buzunarele goale. Ştii cum e, întotdeauna face

„ce aşteaptă lumea de la ea”, indiferent dacă vrea sau nu.

— Te iubeşte în felul ei, dulceaţă.

— Nu-i lua apărarea. Îmi cunosc mama şi nu vreau să mă gândesc la ea acum. Ca să nu adauge şi vechea durere la celelalte emoţii neplăcute pe care le simţea în acel moment, Brooke schimbă subiectul. Crezi că acolo e o seră?

Alfreda îi urmări privirea spre o clădire mică de lângă gardul viu de la marginea parcului.

— E greu să ne dăm seama de aici ce e. Ar putea fi magazia grădinarului.

— Nu-mi dau seama de aici dacă acoperişul e din sticlă sau scândură deschisă la culoare.

Alfreda miji privirea.

— Dacă e sticlă, e foarte murdară. Dar putem să ne uităm după ce îl găsesc pe Raston.

Imediat ce intrară în grajd auziră un mieunat care părea să vină de deasupra lor şi începură să râdă. Raston nu se ridică de pe bârna unde era aşezat; voia doar să le arate că le văzuse.

Un bătrân cu părul cărunt apăru alături de un băieţandru.

— Motanul va fi bine aici, doamnă, de fapt, chiar e bine-venit. Am văzut câţiva şoareci în căpiţa de paie azi-dimineaţă şi chiar mă gândeam să aduc pisica surorii mele din sat, din moment ce pisica noastră pare că ne-a părăsit. Nu putem avea rozătoare care să sperie caii. Motanul dumneavoastră va rezolva problema… asta dacă e al dumneavoastră?

— Da, este.

Faţa îmbătrânită a bărbatului se ridă şi mai tare când zâmbi la Alfreda pentru că ghicise corect, dar

când se uită la Brooke nu ştiu dacă să mai spună ceva. Brooke putea să jure că, pentru o clipă, pe faţa lui se citea mila. Dar apoi păru să alunge orice emoţie simţea şi se prezentă.

— Sunt Arnold Biscane, grăjdarul-şef de la conacul Rothdale. Iar el este fiul meu cel mic, Peter.

— Sunteţi rudă cu Gabriel Biscane? întrebă Brooke curioasă.

— Gabe este nepotul meu. Iar Peter deja v-a dus iapa la păscut alături de celelalte şi o va aduce înapoi când aveţi nevoie de ea. Va fi bine îngrijită aici.

— Mulţumesc, zâmbi Brooke. Într-adevăr, Rebela e foarte importantă pentru mine.

Nu doar că îşi iubea iapa. Rebela era speranţa viitorului ei. Voia să o împerecheze cât era încă tânără. Acasă nu putuse să facă asta, deoarece grăjdarul-şef primise ordine să nu mai crească herghelia. Când era mai mică, făcuse tot felul de planuri despre cum să-şi îndeplinească visul, încercând chiar şi la miezul nopţii, când grăjdarii dormeau. Dar îi fusese prea frică să se apropie de armăsarul tatălui ei, pe care îl prefera Rebela. Însă poate aici putea să o împerecheze pe Rebela, dacă lupul chiar creştea cai.

Avea să-l întrebe asta pe viconte când şi dacă ajungea să-l cunoască. În prezent, era mai îngrijorată pentru ierburile Alfredei.

— Clădirea de lângă gardul viu este o seră? îl întrebă pe Arnold.

Arnold încuviinţă din cap.

— A construit-o Lady Anna, mama vicontelui de Rothdale. Îi plăcea să grădinărească şi nu voia să strice aspectul casei adăugând una lângă ea. A cultivat diferite flori pe care apoi le-a plantat în parc. Câteva au

supravieţuit şi după ce a plecat, dar tot ce era în seră s-a ofilit.

— Credeţi că aş putea să plantez ceva în seră?

Nu-i răspunse, probabil pentru că nu ştia dacă are voie sau nu, dar o întrebă:

— Credeţi că o să rămâneţi, domnişoară, şi o să vă căsătoriţi cu Excelenţa Sa în ciuda blestemului?

Brooke se întrebă de ce deveni aşa trist dintr-odată şi realiză că probabil credea în blestemul absurd. Îi veni să chicotească la întrebarea lui. Ce subiect de discuţie găsiseră, iar ea nici măcar nu ştia răspunsul!

— E o întrebare foarte bună, dar rămâne de văzut pentru că încă nu l-am cunoscut, îi răspunse. Vă mulţumesc că aveţi grijă de calul meu. Aş vrea să văd toţi caii de la Rothdale când o să am mai mult timp, dar acum o să mă duc să o văd pe Rebela, cât timp slujitoarea mea se uită la seră. Ne vedem acolo în câteva minute, Freda.

Brooke traversă grajdul imens şi deschise uşa din spate. Gardul păşunii pornea de acolo şi se întindea spre vest, în depărtare. O văzu pe Rebela pe una din pajiştile din spate. Masculii păşteau mai aproape. Toţi erau cai de cea mai bună calitate. Unul galopă spre ea. Era complet negru, inclusiv coama şi coada, şi foarte graţios, în ciuda faptului că era mare. Îşi înălţă capul peste gard încercând să ajungă la ea.

Brooke se apropie şi îi mângâie încet botul.

— Vai, dar cât eşti de drăguţ. Da, ştiu că nu eşti o iapă, aşa că nu te supăra. Dar tot eşti drăguţ.

— Sunteţi curajoasă, nu-i aşa? Armăsarul lui Dominic nu se împrieteneşte cu nimeni de obicei. A încercat să mă muşte de câteva ori.

Calul plecă în galop, iar Brooke se întoarse către

Gabriel, care stătea în spatele ei.

— Iubesc caii. Poate simt asta.

El clătină din cap.

— Şi eu iubesc caii. Cine nu-i iubeşte când sunt atât de folositori? Dar bruta aia tot încearcă să muşte pe oricine se apropie de el, cu sau fără un morcov în mână. Doar ai grijă dacă se mai apropie de dumneata şi nu te duce prea aproape de gard. El e stăpânul pe pajişte. Gabriel râse şi arătă cu mâna în spatele lui. La fel cum stăpânul lui e peste toate astea.

Brooke dădu din cap, realizând că nu era un ordin, ci doar un sfat pe care putea sau nu să-l asculte.

— Ai venit să-mi faci un tur al proprietăţii?

— Nu, el e pregătit să te vadă.

Gabriel întinse mâna către casă.

Brooke simţi că picioarele îi prind rădăcini. Nu se mişcă.

— De ce?

Gabriel râse.

— De ce? Şi eu care credeam că vrei să-l cunoşti astăzi.

Voia pe naiba! Simţi din nou nodul în gât. Groază. Ar fi trebuit să fie obişnuită, având în vedere că trăise toată viaţa cu ea, într-un fel sau altul.

Încă nu era capabilă să se mişte şi încercă să-i distragă atenţia.

— Care este rolul tău aici? îl întrebă.

— Sunt omul bun la toate, rânji. Fac tot ce vrea Dom să fac.

Brooke fu surprinsă să-l audă vorbind cu atâta familiaritate despre stăpânul lui şi să-l audă folosind un diminutiv al numelui lui.

— Ţii la el?

— Asta fac prietenii.

Dacă nu ar fi cunoscut un alt membru al familiei Biscane care spusese că Gabriel e rudă cu el, ar fi crezut că aparţinea clasei mijlocii şi că îşi găsise un binefăcător. Robert avusese un astfel de prieten, deşi părea greu de crezut că putea avea prieteni, aceasta venea deseori la ei acasă şi rămânea ca musafir. Dar, de obicei, servitorii nu-şi considerau stăpânii prieteni. Credea că ea era un caz aparte în lumea nobilă pentru că se împrietenea cu servitorii. Familia ei nu credea asta. Dumnezeule, oare ea şi vicontele de Rothdale aveau şi asta în comun?

— Deci e un tip plăcut? Sunt atât...

Brooke se opri când văzu că faţa lui devine serioasă. Nodul din gât se făcu mai mare. Iar el nu-i răspunse!

— Nu aş vrea să te grăbesc, domnişoară Whitworth, dar nu-i place să aştepte.

— Nu o să fac niciun pas până nu-mi răspunzi.

Gabriel oftă.

— Cred că ştii motivul pentru care te afli la conacul Rothdale. Aici toată lumea îl urăşte pe fratele dumitale.

— Şi tu?

— Da, şi eu.

— De ce?

— Nu ştii?

— Eu şi Robert nu vorbim. Cred că nici părinţii mei nu ştiu ce a făcut pentru ca stăpânul tău să-l provoace la atâtea dueluri. De fapt, cred că Robert i-a păcălit spunându-le că e „un fleac”.

— Ce netrebnic demn de dispreţ! mormăi Gabriel furios.

Brooke era complet de acord cu el, dar nu avea de

gând să-i spună asta unui servitor. Poate aşa reuşea să afle ce îl făcuse pe viconte să-l provoace la duel pe fratele ei.

— Ce a făcut?

— Nu îţi pot spune eu. Dar sunt sigur că Dominic îţi va spune dacă îl întrebi – dar poate nu ar fi o idee bună să deschizi subiectul cu el, cel puţin astăzi.

— Să înţeleg că voi primi acelaşi tratament ca fratele meu? întrebă. La asta trebuie să mă aştept de la întâlnirea asta cu lordul Wolfe?

— Sincer, nu ştiu la ce ar trebui să te aştepţi. Dar dacă trimite pe altcineva să te caute, nici unuia dintre noi nu ne vor plăcea consecinţele. Te rog să mergi spre casă.

Brooke începu să se mişte încet şi încercă să nu se gândească la ce urma să se întâmple înăuntru. Se întoarse către Gabriel ca să-şi distragă atenţia.

— Multe persoane din familia ta lucrează aici.

— Nu multe. Câţiva verişori, un unchi şi mama. Familiile Cotterill şi Jakeman au mai mulţi angajaţi aici. Strămoşii noştri au locuit în Rothdale sau în împrejurimi. Poţi să-l vezi din turnul vestic sau puteai, înainte să ardă aproape în totalitate. Nimeni nu se mai duce acolo acum. Tatăl meu a fost majordom aici înainte să moară. Voia să preiau slujba lui şi a încercat să mă pregătească de când eram copil, dar eram prea ocupat să mă distrez cu Dominic ca să vreau să fac asta! Aşa că, după ce tata a murit, au angajat un alt majordom.

— Ce a provocat focul?

Gabriel îi urmări privirea către turn.

— Dominic, spuse solemn.

— Un accident îngrozitor! Ce făcea acolo?

— Dădea foc.

Brooke exclamă uimită:

— Intenţionat?

— Da. Era locul de joacă preferat al surorii lui când era mică. În anul în care a murit, începuse să se ducă din nou acolo, dar nu ca să se joace. Pur şi simplu, stătea ore întregi în faţa ferestrei. A murit în toamna aceea.

— Îmi pare rău.

— Tuturor ne pare rău. Toată lumea o iubea.

— Lordul Wolfe mai are alte rude?

— Pe mama lui şi câteva verişoare îndepărtate, dar el este ultimul membru care poartă numele Wolfe... şi intenţionează ca lucrurile să rămână aşa.

Capitolul 11

Brooke încă îşi târa picioarele când ajunseră la etaj, disperată să găsească o scuză pentru a amâna să intre în camera de la capătul holului. Se opri pentru a nu ştiu câta oară şi îl întrebă pe Gabriel:

— De ce m-ai pus într-o cameră legată de cea a vicontelui?

— Cum i-am spus şi lui Dominic, aşa nu va trebui să îţi mai mutăm bagajele după căsătorie, îi răspunse întorcându-se către ea. Dar te asigur că acum uşa e încuiată.

Dacă nu ar fi fost atât de agitată, lucrul acesta ar fi liniştit-o.

— Ştii sigur că ne vom căsători?

Nu-i răspunse. Dar îi spuse:

— Una dintre aceste camere a fost a surorii lui. E încuiată şi mereu va fi aşa. Una este camera lui mai

veche...

— În loc să-mi spuneţi, nu mai bine îmi arăţi? îl întrerupse plină de speranţă.

— Poate altă dată. Acum te aşteaptă.

Merse în faţa ei şi deschise uşa blestemată. Brooke se uită la uşa camerei ei şi se întrebă dacă se putea baricada înăuntru. Dar chiar voia să pară atât de laşă? Era o laşă! Nu, nu era, îşi reaminti.

Ca să trăiască alături de familia *ei* era nevoie de curaj, viclenie, evitare şi înşelătorie. Dar acasă ştia toate variabilele şi ştia cum să se descurce. Aici era diferit. Era pe un teren necunoscut. Comportamentul pe care îl afişa acum i-ar putea afecta toată viaţa. Prima impresie era importantă. Nu voia să fie cunoscută ca o laşă – dacă avea să rămână. Era momentul să afle *asta.*

Intră în cameră cu capul plecat, în semn de respect. O mişcare o făcu să se uite în stânga ei unde, pe un scaun, un băiat se freca la ochi. Se ridică brusc şi făcu o plecăciune, şoptind:

— Milady.

În dreapta ei, un alt bărbat, de vârstă mijlocie, îmbrăcat ca un majordom, veni de după colţul din partea estică a camerei.

Făcu şi el o plecăciune şi spuse „milady” cu respect înainte ca o a treia voce să spună:

— Lăsaţi-ne singuri!

Brooke se dădu de lângă uşă ca toţi să poată ieşi, intră în cameră, se apropie de alcov şi tresări când uşa se închise în spatele ei. Îşi dăduse seama vag de unde vorbise lordul Wolfe, undeva din faţa ei, dar fără să ridice privirea nu vedea decât piciorul patului.

Un câine veni şi începu să-i adulmece pantofii. Ar fi

vrut să se aplece şi să-l cunoască, dar asta însemna să-i arate că îi plac animalele şi nu era pregătită să dezvăluie asta despre ea. Câinele avea aproape un metru înălţime, un bot lung, iar blana lui era un amestec de maro cu gri şi câteva pete deschise la culoare pe gât şi burtă. Nu îşi dădea seama ce rasă era, dar cu un bot aşa de lung, probabil făcea ca un lup atunci când urla.

Când animalul se aşează lângă ea, îşi făcu curaj să întrebe:

— Cum îl cheamă?

— Wolf.

— Nu e cu adevărat…

— Nu. L-am găsit pe câmp acum câţiva ani, era pui, pe jumătate mort de foame. Credea că poate să-mi mănânce piciorul. Am admirat cât era de hotărât să supravieţuiască, aşa că l-am luat acasă şi l-am hrănit.

— Urlă în landă?

— Nu din câte am observat. Deci ai auzit zvonul?

— Da, dar nu-l cred.

— Vino aici!

Brooke se încordă. Nu avea cui să ceară ajutorul acum. Şi tocmai avuseseră o conversaţie destul de normală. Poate că nu era aşa de rece şi de răzbunător cum se aştepta. Poate fratele ei minţise şi fusese el cel care îl provocase la dueluri, iar lordul Wolfe era doar un om nevinovat prins în răzbunarea lui Robert pentru vreun lucru imaginar. Era posibil. Poate ea şi vicontele erau victime ale caracterului vicios al fratelui său.

Se duse mai aproape, dar tot ezita să-l privească. Când avea să o facă, urma să-şi dea seama ce fel de om era. Ştia să citească oamenii, o consecinţă a faptului că nu le permitea să o citească pe ea. Dar încă

nu-i vedea picioarele şi deja se apropia de perete. Apoi le văzu, la marginea patului. Unul era sub cearşaf, iar celălalt, un picior mare şi dezgolit, era deasupra cearşafului. O primea stând în pat?!

Era atât de nepotrivit, încât nu-i venea să creadă. Era ruşinată şi spera că obrajii nu i se înroşiseră.

Îşi ridică privirea şi se uită la chipul şi la trupul lui. Acum nu avea cum să nu mai roşească. Stătea rezemat de o mulţime de perne, iar piciorul lui era complet expus! Avea şi pieptul dezgolit. Cearşaful era tras peste şolduri. Văzu şi lipitorile de pe coapsa stângă, ceea ce explica de ce piciorul lui era gol.

Văzu prea multe la o simplă privire, aşa că rămase cu ochii aţintiţi la chipul lui. Nu se aştepta la asta. Era chiar mai frumos decât fratele ei şi nu credea că există cineva mai frumos decât Robert. Dar avea o frumuseţe sălbatică. Umerii goi, pieptul acoperit de păr negru, gâtul şi braţele groase erau imaginea masculinităţii. Nu mai văzuse niciodată atâta goliciune masculină.

Chiar trebuia să arate atât de bine? Oare nu existau destule lucruri care să o intimideze, acum trebuia să fie intimidată şi de cât era de mare? Nu avea cum să fugă mai repede decât el şi nici nu avea cum să scape din braţele lui. Şi care de ce singurul lucru care îi veni în minte când îi văzu muşchii era o confruntare? Pentru că arăta într-adevăr sălbatic.

Era din cauza părului lung, negru şi foarte ciufulit. Şi a ochilor feroce. Erau căprui-deschis cu inflexiuni aurii. Ochi de chihlimbar, ca ai unui lup. Se abţinu să nu chicotească isteric. Dar cine o putea învinui pentru fantezia ei? Normal că imaginaţia ei o lua razna de la stres, frică, zvonuri, vârcolaci şi blesteme.

— Brooke Whitworth?

Ignoră lupul pe care îl vedea în el şi se concentră asupra bărbatului.

— De ce nu eşti sigur?

— Nu ai negi?

— Nu, niciunul din câte ştiu.

— Gabe mi-a dat de înţeles…

— Da? Să-i fie ruşine. Mereu te tachinează aşa?

— Din păcate, da.

Brooke zâmbi în sinea ei.

— Înseamnă că nu te deranjează dacă încă lucrează aici.

— Din păcate, suntem prieteni din copilărie şi profită de asta.

— E ciudat să vorbeşti aşa despre un prieten vechi… „din păcate”.

— Probabil că e singurul care va plânge când voi muri. Îmi pare rău pentru asta.

Ce lucru trist putu să spună, de parcă avea nevoie de compasiunea ei. Sau era doar un test ca să vadă dacă era capabilă de compasiune? Când expresia de pe chipul lui deveni dură, hotărî că nu asta voia. Probabil că nu voia să-i dezvăluie aşa ceva, şi Brooke spuse repede:

— Eşti rănit?

— Un cadou de la *fratele* tău care refuză să se vindece.

Spuse „frate” de parcă ar fi vorbit despre cel mai îngrozitor lucru. Chiar aveau ceva în comun, dar nu voia să vorbească despre sentimentele ei faţă de Robert.

— N-a încercat să-ţi ţintească inima, nu-i aşa? spuse uitându-se la lipitorile de pe coapsa lui.

— Cred că e evident unde ţintea.

Un gentilom grosolan? Nu, nu era deloc un gentilom sau încerca să o şocheze. Ultima variantă era mai probabilă, dar nu funcţiona. Piciorul lung şi gol o şoca. Pieptul dezgolit o şoca. Faptul că fratele ei încercase să se asigure că nu vor mai exista urmaşi ai familiei Wolfe nu o surprindea deloc. Dar nu acesta ar fi fost scopul lui Robert. Robert ar fi încercat să-l omoare.

— Nu sunt de acord. E evident că nu se pricepe mai bine decât tine să tragă cu pistolul, spuse ea.

Realiză prea târziu că îl insultase şi fu surprinsă când el recunoscu.

— Nu obişnuiesc să mă duelez.

— Păcat! Dacă ai fi avut mai multă experienţă, niciunul dintre noi nu ar fi trebuit să treacă prin…

Nu termină ce avea de zis. Dacă îi spunea că nu îşi dorea căsătoria asta însemna să dezvăluie prea multe.

— Căsătorie nedorită? spuse el sec, ghicind ce voia să spună.

Ar fi putut să mintă, dar alese să nu-i răspundă. Ar fi vrut să spună că îşi dorea ca ţinta lui, nu a lui Robert, să fie bună, dar nu avea rost să mai clarifice. Avea să creadă tot ce-i mai rău despre ea doar pentru că era sora lui. Era membră a familiei Whitworth, sora bărbatului pe care încercase să-l omoare de trei ori.

Dar curiozitatea nu-i dădea pace.

— De ce nu ai exersat? Nu aşa ar trebui să decurgă lucrurile, întâi te antrenezi şi apoi provoci pe cineva?

— Furia nu are logică.

Pentru cineva ca el probabil că nu, dar… în fine, avea dreptate.

— Eşti suficient de mare să te măriţi?

Întrebarea fără legătură cu discuţia pe care o

aveau o făcu să se uite în ochii lui. Părea să nu mai fie furios, dar nu era sigură. Nu-şi dădea seama încă ce fel de om era, ştia doar că se enerva repede, făcea greşeli şi nu îi zâmbea primitor. Poate că nu zâmbea niciodată. Dar dacă el era politicos, şi ea putea să fie.

— Nu cred că-i pasă cuiva dacă sunt sau nu sunt, mai ales prinţului regent care vrea ca familiile noastre să se unească printr-o căsătorie, dar întâmplarea face că voi avea 18 ani în câteva săptămâni.

— Şi ce ştie fiica răsfăţată a unui conte despre căsătorie?

Brooke deveni puţin tensionată.

— Ştiu ce se aşteaptă de la mine.

— Ştii? Mă îndoiesc. Probabil că ai numai idei greşite, dar cum ar putea fi altfel când majoritatea oamenilor fac copii aproape îmbrăcaţi?

Brooke rămase cu gura căscată. O închise repede.

— Vino mai aproape!

Nu se apropie. Cei şaizeci de centimetri dintre ea şi pat o ţineau suficient de departe de lupul dezbrăcat. Nu erau căsătoriţi încă. Nu avea să primească vreo mostră…

— Deja îmi arăţi că nu ştii nimic despre căsătorie sau mama ta a uitat cumva să-ţi spună că trebuie să-ţi asculţi soţul înainte de orice?

Brooke ştia regula, dar ştia şi că fără respect şi devotament mariajul putea deveni ceva odios – pentru ea. Dar el ce naiba făcea? Se asigura că va fi o soţie devotată? Sau se asigura că îşi dă seama că să fie soţia *lui* devotată nu va fi ceva plăcut?

Făcu un pas în faţă înainte să-i mai spună încă o dată. Dar când el nu făcu altceva decât să o privească, realiză că voia mai mult. „Hotărăşte-te! Îi ţii piept? Îl

asculţi? Aminteşte-i…” Nu, ea trebuia să se căsătorească cu el, altfel familia ei şi-ar fi pierdut titlul şi pământurile. Iar el trebuia să se însoare cu ea din acelaşi motiv. Era ca şi cum erau deja uniţi.

Mai făcu un pas până când coapsele ei atinseră marginea saltelei. Dominic îi puse braţul în jurul taliei şi îl urcă pe spate, trăgând-o mai aproape. Fu o mişcare atât de bruscă, încât aproape căzu peste el, dar se opri la timp şi puse mâna pe tăblia patului, deasupra umărului lui. Dar încă o trăgea aproape, iar braţul lui era prea puternic ca să i se opună. Îşi puse buzele peste ale ei şi o ţinu în loc cu mâna pe spatele ei.

O sărută. Datorită furiei lui părea un sărut pasional. *Era* pasional. Era revelator, o promisiune a ceea ce putea să aibă în patul lui dacă o accepta. O promisiune că hainele nu vor sta între corpurile lor, că era un bărbat pasional care obţinea ce voia, când voia. Inima ei bătea nebuneşte, într-un ritm ameţitor. Simţurile ei erau asaltate de limba lui insistentă, de zgârieturile fine ale bărbii lui, de degetele lui care îi provocau fiori şi de mirosul de whisky din respiraţia lui. Nu se simţea deloc dezgustată, se simţea atrasă într-o lume interzisă.

Dar făcu un pas rapid înapoi când el îşi coborî braţul şi când limba lui ieşi din gura ei. Bănuia că se plictisise de lecţie şi nu avea nicio îndoială că nu era mai mult de atât.

Îi confirmă când spuse:

— La asta trebuie să te aştepţi.

Brooke voia să fugă din cameră, dar rămase pe poziţii. Ştia ce va face tatăl ei dacă refuza să se mărite cu lordul Wolfe. Respiră profund ca să se calmeze şi îşi

aranjă o şuviţă de păr, apoi văzu paharul şi sticla de whisky de pe noptieră. Lupul bea în timpul zilei? Asta nu era bine. Sau poate bea ca să îşi aline durerea?

— Ai dureri?

— De ce mai eşti aici? mormăi. O privi încruntat. Contează?

— Dacă eşti un beţiv, atunci contează.

— Atunci, da, sunt un beţiv.

Brooke ţâţâi. Chiar nimic din întâlnirea lor nu avea să meargă bine? Aproape că avuseseră o conversaţie normală când o întrebase de vârsta ei. Încercă să deschidă din nou subiectul.

— Ţi-am spus când e ziua mea. A ta când e?

— A fost săptămâna trecută.

— Deci tocmai ai împlinit 25 de ani şi te aştepţi să mori în următoarele douăsprezece luni?

— Sau, datorită fratelui tău, în câteva zile din cauza rănii. Dar de unde ştii despre blestem?

— Am auzit despre el aseară, la han.

— Şi nu te-ai speriat?

— Nu cred în aşa ceva, deci nu.

— Păcat!

Brooke înţepeni.

— Poftim?

— Eşti sora bărbatului responsabil de moartea surorii mele. Niciodată nu vei fi bine-venită aici.

Dumnezeule, ce făcuse Robert? Îi luă o clipă să înţeleagă cât de mult o ura bărbatul din faţa ei. Bineînţeles că o ura dacă Robert îi făcuse rău surorii lui.

— Ce a făcut?

— Nu te preface că nu ştii!

Brooke nu ştia cum să înfrunte atâta furie. Dacă nu

era bine-venită asta însemna că nu avea de gând să se însoare cu ea? Şi atunci de ce acceptase să o vadă? Şi de ce încercase să o şocheze cu sărutul acela?

— Vrei să plec de la Rothdale?

— Da.

Icni şi se întoarse, mergând direct către uşă. Dacă s-ar fi mişcat mai repede nu l-ar fi auzit adăugând:

— Dacă asta vrei.

Se opri.

— Ştii prea bine că alegerea nu-mi aparţine, zise cu amărăciune.

— Nici mie! mârâi în urma ei.

Capitolul 12

Pe palierul de la etaj, Alfreda stătea la capătul holului unde Gabriel încerca să tragă cu urechea la uşa lordului Wolfe. Se apropie şi ea ca să facă acelaşi lucru, dar el se dădu înapoi.

— Stai! Cred că o să iasă, spuse în grabă, şoptind.

— Nu a mers bine? întrebă Alfreda încruntată.

— Se pare că nu.

După câteva momente, când uşa tot nu se deschise, amândoi îşi lipiră urechile de ea. Alfreda îl văzu pe Gabriel zâmbind, de parcă făcea asta tot timpul. Alfreda îşi făcea griji pentru Brooke şi nu ar fi ezitat să intre fără permisiune dacă ar fi considerat că Brooke avea nevoie de ajutor. Amuzamentul lui Gabriel o enerva. Nu-i plăcea să împartă niciun fel de intrigă, chiar şi una atât de nesemnificativă precum trasul cu urechea, cu un tip atât de impertinent.

Undeva la jumătatea distanţei dintre pat şi uşă,

Brooke se lupta să-şi păstreze cumpătul. Înţelegea furia lordului Wolfe. Tatăl ei fusese la fel de furios după ce plecase emisarul prinţului. Bărbaţii ca ei, obişnuiţi să controleze totul în jurul lor, se împotriveau când trebuiau să accepte ordine de la persoane mai puternice decât ei. Dar Brooke nu trebuia să suporte furia lor când nu ea fusese cea care o cauzase. Robert fusese de vină.

„Eşti sora bărbatului responsabil de moartea surorii mele."

Brooke nu se îndoia că fratele ei era capabil de lucruri perfide, dar de crimă? „Responsabil" putea să însemne multe lucruri. Dar nu-i putea cere din nou o explicaţie lupului, oricât de mult o măcina curiozitatea, nu după felul în care reacţionase când deschisese subiectul. Putea să se ridice din pat şi să ceară ochi pentru ochi şi să o omoare. Nu ştia de ce e capabil, iar el nu avea de gând să-i arate.

Nu plecă din cameră. Era suficient de furioasă pentru că refuzase să mai fie politicos, încât se apropie iarăşi de pat. Sigur credea că reuşise să o facă să plece. Ce dezamăgire pentru el!

Dar nu părea dezamăgit, deşi avea o sprânceană ridicată. Aştepta să pornească o ceartă? Spera asta? Sau era doar curios să afle de ce nu fuge?

Când se uită la vicontele pe jumătate dezbrăcat din faţa ei, se bucură că fusese crescută de Alfreda, care era o persoană cu picioarele pe pământ şi nu de o lady respectabilă. Altfel ar fi fost mult mai ruşinată de goliciunea lordului Wolfe. Observă broboanele de transpiraţie de pe frunte. Era vară, dar nu era atât de cald. Probabil avea febră. Păşi mai aproape de pat şi se uită la rana de pe coapsa stângă, încercând să-şi dea

seama dacă era inflamată.

— Nu te deranjează să vezi lipitorile? o întrebă, uitându-se la ea.

— Nu simt repulsie faţă de ceva care ajută la vindecare.

Brooke ştia câteva ierburi care l-ar fi ajutat mai mult decât lipitorile, dar nu-i spuse asta.

— Pot să mă uit? întrebă.

Fără să aştepte răspunsul lui, apăsă cu degetul pe marginea rănii, lângă copci, ca să vadă dacă iese lichid galben din rană. Nu-i trecu prin cap, cel puţin nu pe moment, că nu ar fi trebuit să-l atingă şi că încălca regulile de bună purtare. Simţi cum obrajii i se înroşesc, dar încercă să nu se mai gândească la asta, mai ales că el fusese primul care încălcase reguli mai importante când o chemase în camera lui, fiind pe jumătate dezbrăcat şi când o sărutase!

— Copcile par recente.

— De unde ştii?

În vocea lui simţi iritare. Era clar că, din anumite motive, nu voia ajutorul ei. Dar ea avea motive, însă nu plănuia să-i explice că din ură pentru fratele ei i-ar fi făcut o imensă plăcere să vindece rana duşmanului lui de moarte. Nu ar fi ajutat-o cu nimic dacă lupul murea, decât dacă erau căsătoriţi. Să-l ia naiba pe Robert pentru că îi băgase ideea asta în cap.

— În jurul copcilor e sânge proaspăt şi nu din cauza lipitorilor, răspunse cu ochii aţintiţi la rana lui. Cred că nu ai respectat indicaţiile doctorului.

— *Tu* eşti motivul pentru care a trebuit să-mi pună iar copci astăzi.

Serios? Chiar avea de gând să dea vina pe ea şi pentru asta? Pentru că era prea încăpăţânat ca să

rămână în pat şi să se vindece?

Brooke tot nu-l privi în ochi, de frică să nu fie iar captivată de privirea lui sau speriată încât să plece.

— Foarte bine. Faptul că rana s-a redeschis înseamnă că s-a drenat şi asta va ajuta la vindecare mai repede decât lipitorile.

— De unde ştii?

Cum putea să răspundă fără să dezvăluie prea multe despre ea? Vag!

— Toată lumea ştie asta în Leicestershire. Şi există metode mai rapide de a vindeca infecţia.

— O femeie doctor? Sunt impresionat că ai găsit o şcoală unde să înveţi.

Brooke auzi sarcasmul. Dar avea dreptate, nicio şcoală nu ar fi învăţat-o. Dar o învăţase Alfreda. Nu putea să permită ca starea lui să se înrăutăţească, indiferent dacă avea să sufere pentru asta mai târziu.

— Eşti conştient că ai putea să-ţi pierzi piciorul dacă infecţia se răspândeşte? Lipitorile nu sunt suficient de aproape de rană încât să ajute cu adevărat şi vor suge mai mult sânge sănătos decât infectat.

Dominic pufni.

— Părerea ta nu e una specializată, aşa că nu te aştepta să cred că ştii despre ce vorbeşti. Doctorul Bates mi-ar fi spus dacă starea mea de sănătate ar fi atât de precară cum spui tu. În câteva zile doctorul se va întoarce şi îţi va demonstra că te înşeli.

Din perspectiva *lui,* logica lui era sănătoasă… ca a oricărui bărbat. La fel ca majoritatea bărbaţilor, nu putea concepe ca o femeie să ştie mai multe decât un bărbat despre acest subiect.

Se dădu înapoi ridicând din umeri.

— Vei face ce vrei, bineînţeles. Dar dacă te

răzgândeşti, camerista mea, Alfreda, are foarte multe cunoştinţe despre ierburile medicinale şi ar putea să te ajute, dacă pot să o conving să facă asta.

— Să o convingi? râse batjocoritor. Este o servitoare. Îi dai un ordin…

— Nu, n-o să fac asta. Ea m-a crescut. Din prima săptămână de viaţă mi-a fost o mamă mai bună decât propria mamă. Nu o consider o servitoare şi nu voi face niciodată asta. Întotdeauna a ajutat doar oamenii care nu-şi permit să se ducă la un doctor, ceea ce înseamnă că nu a ajutat vreo lady sau vreun lord până acum. Aşa cum am spus, pot să încerc să o conving să se uite la rana ta, dar s-ar putea să refuze să-şi încalce propria regulă.

— Deci e o vindecătoare, doar că nu una tradiţională? presupuse el.

Brooke nu-i răspunse. Nu avea de gând să-i dezvăluie secretele Alfredei. Nici măcar nu ar fi trebuit să se ofere. Mai putea supravieţui câteva zile.

Dar tăcerea ei îl îndemnă să continue:

— Ştiu că există vindecători care au învăţat singuri prin cunoştinţele transmise din generaţie în generaţie şi care tratează oamenii în zonele în care nu există doctori. Aici, în nord, avem noroc că există un doctor aproape. Dar de ce servitoarea ta nu vrea să trateze nobili?

Dezvăluise prea multe! Gândurile i-o luau razna pentru că era atât de aproape de el.

— E o vrăjitoare?

Brooke se albi la faţă când îl auzi.

— Nu fi absurd! Nu există aşa ceva.

— Ba există. Familia mea a fost blestemată de o vrăjitoare.

Chiar credea că a fost blestemat? Nu-i venea să creadă. Doar era un bărbat educat, nu? Ar trebui să ştie mai bine decât să se încreadă în superstiţii. Dar apoi realiză că va folosi presupusul blestem ca să o facă să fugă. Probabil credea că, dacă o convinge că el crede în blestem, va crede şi ea. Ha! Nu avea să cadă în capcana lui.

Nu mai spuse nimic despre blestemul familiei lui. În schimb, închise ochii. Aparent, rămăsese fără puteri. Nu ar fi trebuit să se întâlnească încă. Era mai bine să fi aşteptat până îi scădea febra şi nu mai avea dureri.

— Ar fi bine să te odihneşti dacă vrei să supravieţuieşti până când se întoarce doctorul, spuse senină şi se întoarse spre uşă.

— Poţi să vorbeşti cu servitoarea ta, zise el, deschizând ochii. Dar de ce vrei să mă ajuţi?

Nu se aştepta să cedeze şi se întoarse spre el.

— Pentru că o să fii soţul meu.

Dominic mârâi când auzi răspunsul ei. Brooke ridică o sprânceană întrebându-l parcă dacă va fi el cel care va încălca ordinul prinţului.

— Deci crezi că mă poţi face să te iubesc pentru că mă vindeci?

— Absolut deloc. Cred că vei găsi multe alte motive pentru care să mă iubeşti.

Nu-i plăcu răspunsul ei şi bombăni cu răutate:

— Te înşeli, Brooke Whitworth. Nu-mi face plăcere să stai în casa mea şi n-ar trebui să te simţi bine-venită, pentru că nu eşti.

Brooke îşi îndreptă spatele. Fusese politicoasă, chiar se oferise să-l ajute.

— Atunci spune-mi să plec.

N-o făcu. Bineînţeles că nu. Îi dăduse deja de

înţeles că voia ca ea să plece din proprie iniţiativă.

— Exact cum bănuiam, spuse cu amărăciune. Trebuie să mă suporţi, aşa cum şi eu trebuie să te suport pe tine, oricât de mult am detesta lucrul ăsta.

Capitolul 13

Brooke era prea supărată ca să-şi dea seama că Alfreda era printre oamenii care aşteptau la uşa vicontelui. Se întoarse cu spatele la ei şi începu să alerge pe coridorul îngust care ducea la turnul spre care Gabriel o condusese mai devreme. Se uită în sus, pe scările spiralate, şi văzu doar o lumină slabă în capătul lor. Dar începu să urce scările. Voia să vadă cu ochii ei unde intenţionase lupul să o trimită. Când ajunse în capătul scărilor, se albi la faţă. În turn nu era nimic altceva decât nişte pânze de păianjen.

Ferestrele erau mici şi înguste, iar lumina soarelui abia pătrundea înăuntru. Nu era un dormitor, era o celulă.

— Ei bine, spuse Alfreda care venise să se uite peste umărul ei. Acum ştim.

— Şi trebuie să-i mulţumim lui Gabriel pentru că nu trebuie să dorm pe podea în noaptea asta.

— Să nu-i mulţumeşti. O să găsesc eu o cale... dacă încetează să mă mai enerveze.

Brooke se întoarse şi o luă în braţe pe Alfreda, pentru că în momentele acelea avea nevoie de o îmbrăţişare. Nu voia să stea în casa asta. Nu voia să se mai certe cu Dominic Wolfe. Dacă îşi pierduse cumpătul atât de repede fiind rănit şi bolnav, numai Dumnezeu ştia ce se putea întâmpla când se însănătoşea. Dacă avea să se întâmple asta. Poate că

nu trebuia să o roage pe Alfreda să intervină şi era mai bine să lase natura şi un doctor incompetent să-şi facă treaba.

— Dacă nu e un lup adevărat, totul va fi în regulă, spuse Alfreda, mângâind-o încurajator pe spate.

Brooke realiză că spusele Alfredei erau menite să detensioneze atmosfera, din moment ce niciuna din ele nu credea că era cu adevărat un lup. Aprecia încercarea Alfredei, deşi nu avu niciun efect. Pe drumul către proprietatea vicontelui de Rothdale, îşi păstrase o urmă de speranţă că vor ajunge să se înţeleagă – dacă nu refuza să o ia de soţie.

Dar acum că ştia cât de mult îi ura familia, speranţa ei dispăruse.

Era un gând atât de deprimant şi o situaţie atât de tristă! Dacă l-ar fi cunoscut pe Dominic Wolfe în alte circumstanţe, probabil că s-ar fi simţit foarte atrasă de el. Era tânăr şi atrăgător. Poate alta ar fi fost situaţia, poate ar fi curtat-o, dacă familia ei ar fi fost de acord. Nu, asta era ce ar fi trebuit să se întâmple, nu ce ar fi putut să se întâmple având în vedere că era doar un viconte. Tatăl ei ar fi vrut mai mult, nu pentru ea, ci pentru el. Oricum nu mai conta, din moment ce Dominic o dispreţuia şi intenţiona să o facă să-l dispreţuiască la rândul ei. Îi arătase asta foarte clar.

— Lupul mă urăşte. Vrea să fug, spuse Brooke şi se întoarse către scări, hotărâtă să plece din camera aceea îngrozitoare.

— Ne aşteptam la asta.

— Ştiu. A fost o idioţenie să cred că ar putea să mă placă şi că nu o să mă urască imediat pentru că sunt sora lui Robert.

— Nu, ai fost doar optimistă. Dar dacă fugi, acasă

nu vei avea parte de o viaţă plăcută.

— Părinţii mei nu vor *avea* o casă dacă fac asta.

— Atunci trebuie să ne gândim că există modalităţi de a avea un mariaj, fără să fie cu adevărat unul.

— Să ne prefacem?

Alfreda se opri în capătul scărilor.

— Cred că e prea devreme să discutăm despre asta, dar mă refer să vă puneţi de acord să nu aveţi o legătură intimă, clarifică Alfreda. Ai fi surprinsă de câte ori s-au făcut asemenea aranjamente de-a lungul secolelor, când familiile, în special cele nobile, trebuiau să se unească din diferite motive care nu aveau nimic de-a face cu dragostea sau stima, ci cu pământurile, puterea sau bogăţia. De obicei, e nevoie de un moştenitor înainte, dar apoi soţul şi soţia îşi pot vedea de viaţa lor, chiar pot trăi în case diferite, dacă se pun de acord.

Lui Brooke i se păru o idee promiţătoare.

— Chiar e adevărat ce spui sau încerci doar să-mi dai speranţe?

— A funcţionat?

— Deci nu e adevărat?

— Ba da. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştii pentru că părinţii tăi au mers să socializeze la Londra fără tine. Dar mama a lucrat în Londra înainte să mă nasc eu şi să se mute la ţară. Ştia multe bârfe din marele oraş şi îi plăcea să-mi povestească ce se întâmplă în casele nobililor.

— Şi dacă unele cupluri chiar se urăsc, de ce nu acceptă un asemenea angajament?

— Pentru că soţul va face oricum ce vrea şi e posibil să nu-i pese de sentimentele soţiei, decât dacă îi este frică de familia ei.

Asta îi dădea puţină speranţă. Dură doar o clipă.

Brooke oftă.

— Lupului nu-i e frică de familia mea, ba din contră. Nu m-ar mira să vrea să ne omoare pe toţi din cauza a ceea ce a făcut fratele meu.

— Ştim ce a făcut?

— Tot ce am aflat este că îl învinuieşte pe Robert pentru moartea surorii lui. A devenit mult prea furios pe mine ca să-i pot cere mai multe detalii.

— E un motiv bun pentru un duel, dar este un motiv şi mai bun ca fratele tău să fie întemniţat sau spânzurat. Mă întreb de ce nu a încercat asta.

— Pentru că vrea să fie el cel care îl omoară pe Robert. Duelurile sunt dovada acestui lucru.

— Posibil, recunoscu Alfreda. Putem afla ce s-a întâmplat de la servitorii de aici.

— L-am întrebat pe Gabriel, dar mi-a spus că ar trebui să vorbesc cu Dominic despre asta. Presimt că nimeni de aici nu vrea să vorbească despre asta.

— Cu tine, nu. Dar servitorii vorbesc cu alţi servitori. Lasă-mă să încerc... Deci ai decis să fii tu însăţi cu el?

— Nu aveam de gând, dar m-a enervat atât de tare, încât nu am putut să-mi ascund sentimentele.

— Presupun că te-a provocat.

— Intenţionat.

— Da, dar asta nu îi spune prea multe despre tine, nu-i aşa, dulceaţă? Nu îi arată că râzi des, că nu eşti răzbunătoare nici dacă ai motive, că ai o inimă bună şi caldă, în ciuda familiei din care vii.

Brooke oftă.

— Să-i sugerez un mariaj de formă nu l-ar face decât să râdă, pentru că ar fi soţul care face ce îl taie

capul fără să-i pese de sentimentele mele. În plus, nu vrea să se însoare cu mine, mi-a spus asta clar. Vrea doar să plec, iar eu nu pot face asta.

— Vrei o licoare de dragoste?

Brooke clipi uimită şi izbucni în râs.

— Nu există aşa ceva.

— Ba da, există ierburi, iar eu mai am câteva, care stimulează… Sătenii numeau tonicul pe care îl făceam din ierburile astea licoarea dragostei pentru că stimulează dorinţa, iar oamenii consideră pasiunea egală cu dragostea. Dar dacă lupul hotărăşte brusc să se culce cu tine, atunci ar privi căsătoria cu alţi ochi, iar de acolo lucrurile ar putea evolua în bine.

— M-a sărutat deja.

— Da?

— Dar a fost doar o încercare de a mă speria. A devenit destul de furios când nu a funcţionat.

Alfreda ridică o sprânceană.

— Ţi-a plăcut când te-a sărutat?

— Nu m-a deranjat. A fost… surprinzător.

Alfreda păru mulţumită.

— E un început minunat, dulceaţă.

— Pentru mine, nu pentru el. Nu e deloc respingător. Nu m-ar deranja deloc să fie soţul meu – dacă nu m-ar urî.

— Abia l-ai cunoscut. Suntem aici de câteva ore. În timp nu o să te mai urască.

— Nu ai de unde să ştii asta, Freda. Şi nu, nu-i da una din licorile astea despre care vorbeai. E mult prea furios ca să vreau să mă dorească. Ar putea fi foarte neplăcut.

— Atunci o să fie ultima soluţie.

Alfreda îi făcu cu ochiul.

Brooke îşi dădu ochii peste cap înainte să-i vorbească despre starea de sănătate a lui Dominic.

— Că veni vorba de ierburile tale, ai fi dispusă să te uiţi la rana pe care i-a provocat-o Robert? Nu se vindecă şi pare să aibă febră.

Alfreda pufni.

— Doar pentru că ţi-e milă de toţi câinii bolnavi pe care îi întâlneşti, nu înseamnă că trebuie să-ţi fie şi de un lup.

— Ultimul lucru pe care îl simt pentru el e milă.

— Şi atunci de ce vrei să-l ajutăm?

— Pentru că s-ar putea ca după aceea să fie mai rezonabil şi să nu-l mai vadă doar pe Robert când se uită la mine.

— Întâi vom merge să luăm prânzul şi îi vom acorda puţin timp ca să se gândească la tine şi să-şi dea seama ce favoare i-a făcut prinţul regent. Alfreda o cuprinse de talie şi începură să meargă pe hol. În plus, nu ne grăbim să-l ajutăm după ce te-a insultat.

— Ai tras cu urechea! o acuză Brooke pe Alfreda când realiză că folosea cuvintele pe care i le spusese lupului.

Alfreda nu recunoscu şi dădu din cap în direcţia turnului.

— Vorbesc despre camera din care am plecat. Asta a fost o insultă, dulceaţă, cea mai rea dintre toate.

Brooke fu de acord, dar zâmbi larg.

— Prânzul e o idee minunată. Nu cred că starea lui o să se înrăutăţească în următoarele ore.

Capitolul 14

Brooke şi Alfreda găsiră o bucătărie mare în colţul

vestic al casei, înăuntru erau doi bărbaţi, patru femei şi doi copii care munceau. Doi membri ai familiei Biscane, trei membri ai familiei Cotterill, un membru al familiei Jakeman şi alţi doi care nu aparţineau nici uneia dintre cele trei familii care lucraseră în „casa mare”, aşa cum o numeau ei, de sute de ani. Dar cele două aflară despre asta abia când Alfreda se supără când prânzul le fu servit în sufragerie.

Brooke se simţi descurajată când se uită în farfurie. Era evident o altă tactică de-a lupului de a le face să plece din casă. Dar Alfreda era vânătă de furie când văzu că prânzul lor era format din două felii subţiri de pâine arsă şi nimic altceva, nici măcar o bucăţică de unt.

— Vino cu mine, spuse Alfreda, mergând direct spre bucătărie.

Brooke fu de acord că trebuiau să facă ceva în legătură cu modul în care erau tratate, dar nu se aştepta la modul de abordare al Alfredei. Întâi, Alfreda le ceru servitorilor să se prezinte. Când îşi spuseră numele şi slujbele cu teamă, o priviră agitaţi pe Brooke. Probabil că nu erau obişnuiţi ca o lady să vină pe teritoriul lor, dar şi ea îi derutase când se aşezase la masa din bucătărie. Nu ştiau că era obişnuită să mănânce în bucătărie.

Marsha Biscane, bucătăreasa, era cea mai în vârstă dintre femeile din bucătărie. Era scundă, blondă, iar ochii ei aveau în jur riduri de expresie, care arătau că era o fire veselă. Din păcate, nu părea deloc veselă acum, când stătea ţeapănă, părând ofensată de prezenţa lui Brooke şi a Alfredei.

Alfreda o arătă cu degetul.

— O să ne oferi un prânz decent, dacă nu vrei să te

umpli de negi.

Marsha se înroşi peste măsură.

— Doar respect ordinele stăpânului.

— Să ne înfometezi? Câţi negi vrei? Pot să fiu foarte darnică.

Brooke aproape că pufni în râs, dar ceilalţi servitori păreau îngroziţi. Dar să sperie servitorii nu era o idee bună, mai ales dacă ajungea să se mărite cu Dominic.

— Glumeşte, îi spuse Marshei.

— Nu pare să glumească.

— Are un simţ al umorului mai ciudat, o asigură Brooke înainte să spună hotărâtă: Presupun că ştiţi că trebuie să mă căsătoresc cu stăpânul vostru şi că va trebui să îi port copiii, iar pentru asta am nevoie să fiu sănătoasă. Puteţi să fiţi de acord că nu a vorbit serios când v-a spus să ne hrăniţi cu resturi sau puteţi pleca din bucătărie şi să ne lăsaţi să ne pregătim singure de mâncare.

— Şi ar trebui să ţineţi minte că în momentul în care Lady Whitworth va deveni Lady Wolfe, ea va fi cea care se va ocupa de gospodărie, adaugă Alfreda aşezându-se la masă. Dacă vă place să aveţi o slujbă, ar trebui să vă gândiţi că, din cauza febrei, lordul Wolfe nu era tocmai raţional când v-a dat ordinele pentru stăpâna mea.

Urmă o linişte mormântală. Poate că nu era cel mai bun moment ca Raston să-şi facă apariţia şi să sară în poala Alfredei. Sau poate era. Cuvântul „vrăjitoare” se auzi de la mai multe persoane, dar bucătăreasa umplu grăbită două farfurii şi le puse pe masă. Oare toţi servitorii din casă erau superstiţioşi? Posibil. Dar nu voia ca ea şi Alfreda să fie tratate ca nişte paria *dacă* ajungeau să locuiască în casă, aşa că trebuia să îi

liniştească pe angajaţi.

Încercă să fie politicoasă.

— Mi-a părut rău să aud despre sora lordului Wolfe. Când a murit?

— S-a întâmplat acum vreo doi ani şi... Fata, pe nume Janie, îşi şterse o lacrimă şi continuă furioasă: Nu vorbim despre moartea domnişoarei Eloise. Va trebui să-l întrebaţi pe stăpân despre asta.

Brooke se întrebă de ce nimeni nu vorbea despre moartea ei, dar nu insistă. Poate că servitorii nici nu ştiau ce se întâmplase. Dar se întrebă de ce lupul aşteptase atât de mult ca să-l provoace pe fratele ei la duel, când sora lui murise în urmă cu doi ani.

Alfreda era încântată de mâncare şi se mai relaxă puţin. Încercând să-i convingă că nu era o vrăjitoare, le mulţumi pentru mâncare şi îi făcu să fie mai comunicativi, după ce le spuse câteva poveşti amuzante despre Leicestershire.

Marsha se apropie mai întâi de Brooke sau, cel puţin, nu mai fu aşa de încordată şi formală. Se simţea mai bine în prezenţa nobililor decât ceilalţi servitori, probabil din cauza poziţiei pe care o avea în casă, şi păru încântată când Brooke îi lăudă plăcinta, ba chiar râse când Brooke le povesti cum încercase să-şi împerecheze iapa când avea 14 ani, înainte să i se facă frică şi să renunţe.

Marsha era mama lui Gabriel şi mătuşa tinerei Janie. După ce Marsha lăsă garda jos, Brooke înţelese de unde moştenea Gabriel atitudinea pozitivă şi relaxată.

Înainte ca Brooke şi Alfreda să plece din bucătărie, Marsha îi spuse nepoatei ei:

— Du-te şi spune-i stăpânului că îi hrănesc copiii.

— Dar nu are copii, spuse Jane confuză.

— Va avea într-o zi şi va înţelege. Tu doar spune-i.

Brooke îşi ascunse un zâmbet. Femeia ar fi putut să păstreze secret faptul că le hrănea cu adevărat, dar era evident că Marshei nu-i era frică de lup. Iar acum nu părea să-i mai fie frică nici de Alfreda, deci Brooke îşi îndeplinise un obiectiv.

Când se întoarseră la etaj, după prânz, îl găsiră pe Gabriel aşteptând în faţa uşii lordului Wolfe.

— E supărat pe mine. Nu vrea să mă lase să intru. Dar acum că sunteţi aici, mă puteţi ajuta distrăgându-i atenţia ca să nu mă mai dea afară, mormăi el.

— Doarme? presupuse Alfreda.

— Mă îndoiesc. E prea încăpăţânat ca să se odihnească. A fost al naibii de greu să-l ţinem în pat, ăăă, vă rog să mă iertaţi, dar a fost greu.

Din moment ce nici Dominic, nici Alfreda nu voiau să deschidă uşa să vadă dacă Dominic era treaz, o făcu ea şi intră în cameră.

— E curajoasă, nu-i aşa? îl auzi pe Gabriel şoptind în urma ei.

Era tulburător să-şi dea seama că şi prietenul lui Dominic era precaut în preajma lui. Când îşi aruncă privirea în alcov văzu că lupul nu dormea. Îşi aţinti imediat ochii asupra ei şi se încruntă. Dar Brooke se apropie de pat cu cei doi companioni.

— Însoţitoarea mea, accentuă Brooke, Alfreda Wichway.

— Atât de mult ţi-a luat să o convingi? o întrebă Dominic. Brooke nu realizase că, atunci când el fusese de acord să o aducă pe Alfreda în camera lui, se aşteptase ca asta să se întâmple imediat.

— Nu, am vrut să iau prânzul, spuse Brooke,

asumându-şi vina.

— Deci m-ai lăsat să aştept pentru un fleac? întrebă el acru.

— Nu a făcut aşa ceva, interveni Alfreda pe un ton deloc împăciuitor. Atât de mult i-a luat să mă convingă. Şi încă nu sunt convinsă. O să mă uit la rană, cu permisiunea dumneavoastră.

Primise două replici, iar ambele îi arătau că nu îl plăcea. Nu mai spuse niciun cuvânt şi încuviinţă uşor din cap. Brooke bănuia că îl deranja să fie la mila duşmanilor lui. Probabil se simţea la fel de rău pe cât arăta dacă era de acord cu asta. Chiar credea că era în pericol să-şi piardă piciorul, aşa că ajutorul lor era binevenit.

Alfreda doar aruncă o privire.

— E o infecţie gravă, Lord Wolfe. Trupul dumneavoastră se luptă cu ea din toate puterile şi de aceea aveţi febră şi frisoane.

Dominic nu confirmă cum se simţea.

— Deci eşti vindecătoare? o întrebă.

— Nu aş spune asta despre mine. Sunt doar foarte familiarizată cu diferite remedii care se cunosc din timpuri străvechi, ca majoritatea femeilor care locuiesc la ţară. Puteţi să continuaţi cu tratamentul prescris de doctor sau pot găsi nişte ierburi care să facă acelaşi lucru, dar mai repede.

Brooke ştia că Alfreda nu voia ca oamenii din Rothdale să ştie că amândouă erau deja pregătite pentru astfel de urgenţe. De aceea nu-şi adusese cu ea săculeţul cu poţiuni, alifii, instrumente şi ierburi. Cu cât lumea ştia mai puţine despre abilităţile ei, cu atât mai bine.

— Există o astfel de plantă aici? întrebă Dominic.

Când Alfreda nu-i răspunse, Brooke interveni:

— Am adus câteva ierburi din Leicestershire. Probabil se referă la una dintre ele.

— Va trebui să scoatem astea, spuse Alfreda atingând lipitorile. Sau putem aştepta până cad. Dacă aţi mai fost tratat cu lipitori, atunci ştiţi că lasă în urmă răni mici care sângerează. O să vă mănânce înainte să o facă rana cauzată de glonţ. Dar să nu vă scărpinaţi. Scărpinatul nu va face decât să agraveze infecţia.

— Nu mă mai trata ca pe un copil.

Îşi trecu mâna peste coapsă ca să dea singur lipitorile la o parte.

Ochii lui Brooke sclipiră când văzu cât era de nerăbdător. Nici mâna Alfredei, nici lipitorile nu mai erau acum pe el.

— Domnule, asta a fost… dăunător. Aveam timp…

— Dacă mă mai insulţi o dată…

Lupul nu apucă să termine ameninţarea, dar era evident că asta intenţiona. Brooke se miră că Alfreda nu era deja în drum spre uşă. Cum îl insultase Alfreda? Pentru că nu îi sărise imediat în ajutor? Poate ghicise, la fel ca Brooke, că Alfreda dorise de fapt să spună „prostesc” în loc de „dăunător”. Sau poate din cauza febrei îşi imagina insulte.

Era posibil. De fapt, toată mojicia lui de până acum ar fi putut fi din cauza febrei şi a stării precare. Sau era doar o dorinţă din partea ei.

Dacă cineva fusese insultat, aceea era Alfreda. Brooke se gândi să o scoată de acolo şi să lase soarta să se ocupe de lup. Ce bine era dacă ar fi putut face asta! Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să sfideze pe toată lumea, inclusiv pe prinţul regent. Dar, legal, soarta ei era încă în mâinile părinţilor ei, şi ei o

aruncaseră în gura lupului. Dacă se supăra acum, nu ar fi făcut altceva decât să se facă de râs după aceea pentru că nu putea să mai plece de aici. Trebuia să mai aibă de-a face cu Dominic Wolfe, iar dacă el avea motive să-i fie recunoscător, atunci interacţiunile lor aveau să fie mai liniştite.

— Cu cât petrecem mai puţin timp aici, cu atât mai bine, îi spuse nervoasă Alfredei.

O spusese intenţionat, pentru ca Dominic să-şi direcţioneze furia către ea şi nu către Alfreda. Spera că asta îl va face să o dea afară din casă. Dacă exista vreun moment în care putea face greşeala asta, acela era când era nervos. Dar nu-l auzi spunând cuvintele la care spera, nici nu se uită la ea. Încă o privea urât pe Alfreda.

Surprinzător, Alfreda încă voia să-i ofere ajutorul.

— Păcat că doctorul dumneavoastră nu se pricepe mai bine să folosească un ac. Veţi rămâne cu o cicatrice urâtă. Putem să o facem mai netedă.

— Tu sau ea?

— Eu, milord.

— Atunci spune „eu”, la naiba.

Alfreda se încordă şi se dădu înapoi.

— Nu sunt slujitoarea dumneavoastră, ci a ei. Să nu presupuneţi…

— Chiar vrei să mă înfrunţi? o întrerupse Dominic nervos.

— Nu vă înfrunt, doar vă spun cum stau lucrurile, insistă Alfreda.

— Ai grijă, femeie! Dacă ajungem să ne căsătorim, eu voi fi cel care te va plăti.

— Puteţi face asta, dar nu e nevoie. Ţin la Lady Whitworth. Îi voi fi alături cu sau fără bani.

Alfreda îl enerva din ce în ce mai tare, cu fiecare cuvânt. Brooke îşi dădu seama de asta după expresia lui care devenea din ce în ce mai feroce.

— Cred că ar trebui să dispari din faţa ochilor mei, mârâi într-un final.

Alfreda era deja pregătită să facă asta. Brooke rămase fără cuvinte când îşi văzu prietena ieşind din cameră. Când se uită înapoi la mizerabilul nerecunoscător din pat, în ochii ei verzi licărea mânia.

— Ai făcu un lucru foarte dezagreabil, Lord Wolfe, având în vedere că era aici să te ajute pentru că am rugat-o eu.

— Pare că m-am vindecat în mod miraculos datorită vreuneia dintre voi? îi răspunse el.

— Arăţi ca un monstru care e hotărât să fie un bădăran nepoliticos. Poate să te ajute. Te-ai vindeca mai repede, din păcate!

Brooke ieşi din cameră şi trânti uşa în urma ei. Sunetul satisfăcător nu o ajută să fie mai puţin furioasă.

Capitolul 15

Ochii care nu se văd se uită. Brooke şi-ar fi dorit atât de mult ca zicala să fie adevărată. Dar Dominic Wolfe folosise un singur cuvânt care să-i tempereze furia înainte să ajungă în camera ei. *Dacă.* Spusese „dacă ajungem să ne căsătorim…” Oare chiar se mai gândea la ceva care să împiedice căsătoria lor?

O găsi pe Alfreda trântită pe unul din scaunele pentru citit. Slujitoarea ei părea obosită. La fel ca Brooke, nu era deloc obişnuită cu astfel de înfruntări.

Brooke se trânti pe pat, cu picioarele atârnând în

laterală.

— E insuportabil. Trebuie să ne gândim la alte variante.

— Nu mă aşteptam să fie atât de frumos, spuse Alfreda.

— Ce legătură are asta cu ce se întâmplă?

— Păi, mă gândesc că asta îl face mai suportabil, cel puţin pentru tine.

Brooke pufni.

— Sau nu. Dar încă nu ştim ce fel de om e cu adevărat. Un om care suferă nu este cea mai bună versiune a lui.

Brooke ştia să citească oamenii, dar singurul lucru pe care îl observase la lup fusese că era un om deplorabil.

— Nu are o versiune „mai bună”, spuse ea.

— Atunci ar trebui să aştepţi şi să fii sigură de asta. Şi ce alte opţiuni avem?

Lui Brooke îi venea să plângă.

— Nu ştiu! Trebuie să mai existe ceva. Altceva decât să-l otrăvim, aşa cum vrea fratele meu.

— Dacă plecăm de aici, nu ne putem întoarce acasă.

— Ştiu.

— Nu vor face altceva decât să te trimită înapoi aici.

— Ştiu! Şi probabil că aveau să o şi bată.

Nu era suficient de mare încât „nu”-ul pe care îl spunea ea la altar să conteze în faţa „da”-ului părinţilor ei.

— Atunci mergem în altă parte, spuse Alfreda după câteva momente de tăcere.

Brooke văzu o rază de speranţă.

— Vorbesc bine franceza.

— Suntem în război cu oamenii ăia. Nu putem merge acolo. Vor crede că suntem spioni şi ne vor spânzura.

— Scoţia nu e departe.

— Exact, e prea aproape. Acolo ne-ar găsi repede.

— Putem lua o corabie. Ţărmul nu poate fi departe.

— O zi sau două, dar ai suficienţi bani de la mama ta pentru o asemenea călătorie? Şi să supravieţuim până când ne dăm seama cum putem câştiga bani ca să trăim?

Brooke se gândi că avea destui bani pentru călătorie, dar, probabil, nu suficienţi ca să se întreţină pentru mult timp. Simţi lacrimile care erau gata să curgă.

— Sau putem să ne furişăm înapoi la Leicestershire şi să luăm banii pe care i-am ascuns în pădure.

Brooke începu să râdă aproape isteric.

— I-ai îngropat?

— Bineînţeles. Am bănuit că s-ar putea să nu rămânem aici. Şi chiar dacă am rămâne, m-am gândit că vei dori să pleci din când în când şi poţi folosi scuza că îţi vizitezi părinţii. În orice caz, m-am gândit că ne vom întoarce la Leicestershire la un moment dat. Dar îţi dai seama că, oriunde am merge, tot am putea fi găsite. Părinţii tăi au prea multe de pierdut. Vor trimite o armată de lachei după tine.

— Dar va fi prea târziu. Prinţul regent le va lua totul până atunci.

Alfreda ridică o sprânceană.

— Chiar vrei să le faci asta? Să-i faci asta mamei tale?

— Nu-i pasă de mine, insistă Brooke. Mie de ce mi-

ar păsa de ea?

— Pentru că îţi pasă. Şi pentru că şi ei îi pasă. Ştiu că nu-ţi place să auzi asta, dulceaţă, dar chiar îi pasă. Nu ştiu de ce încearcă să ascundă asta, dar sigur are un motiv foarte bun. Te-ai gândit că poate face asta din cauza tatălui tău? Când un bărbat hotărăşte că ceva nu are valoare, toată lumea din preajma lui trebuie să fie de acord sau să suporte consecinţele.

Brook clătină din cap, deloc convinsă. Harriet se purtase ca o mamă de prea puţine ori. Deşi se implicase mult în plănuirea sezonului ei la Londra, de parcă ar fi fost mai nerăbdătoare decât Brooke, asta nu compensa anii de neglijenţă, faptul că nu o îmbrăţişase niciodată şi că nu-i spusese niciodată „te iubesc”. Brooke nici măcar nu avea voie să mănânce cu părinţii ei. Robert, în schimb, da. Dar Alfreda avea dreptate. Nu-i putea face asta mamei ei. Şi-ar fi frânt propria inimă.

Rămasă fără opţiuni, oftă dezamăgită.

— O să mă mut în camera din turn ca să-mi aduc aminte în fiecare clipă că acolo a vrut viitorul meu soţ să stau.

— Nu ne lamentăm, ţâţâi Alfreda.

— Tu, nu. Mie mi se pare o idee bună.

— Îţi vei face mai mult rău ţie decât oricui altcuiva. Nu ne lamentăm. Dar îl poţi face să te iubească.

Brooke se ridică. Mama ei îi spusese acelaşi lucru. „Fă-l să te iubească, scumpo! Fă-l să te iubească nebuneşte şi o să ai o viaţă bună alături de el.”

— Mai devreme îmi sugerai o căsnicie falsă, îi aminti Brooke. Nu există dragoste acolo.

Alfreda ridică din umeri.

— Trebuie să ajungeţi la un numitor comun ca să

nu mai încerce să te îndepărteze. Ar putea fi dispus să accepte un aranjament sau un târg, şi asta te-ar ajuta să obţii un armistiţiu. Apoi poţi să-i dai lovitura de graţie.

— Nu aş spune că să-l fac să mă iubească ar fi o lovitură de graţie, spuse Brooke pufnind în râs.

— Va fi o lovitură în animozitatea lui. Apoi se poate întâmpla orice.

Gândul acesta era o opţiune mai interesantă. Putea reuşi să-l convingă să negocieze cu ea dacă se convingea că nu era dispusă să plece orice s-ar întâmpla. Trebuia doar să-şi dea seama ce fel de negociere l-ar interesa. Putea fi o modalitate de a se împrieteni cu el. Cum se întâmplă înainte de iubire. Prieteni înainte să fie iubiţi. Ar avea timp să-l facă să se îndrăgostească, să-i pătrundă în gânduri şi în inimă. Avea să fie o provocare, probabil cea mai grea din viaţa ei, dar dacă îşi propunea…

Dar era un obstacol peste care, poate, nu reuşea să treacă. Dacă era chiar ea cea care nu ajungea să-l placă? Într-adevăr, ştia să-şi ascundă sentimentele… cel puţin, ştia înainte să ajungă aici! Dar putea să stăpânească asta. Deci atât timp cât el nu-şi dădea seama că nu-l plăcea…

Capitolul 16

După ce Alfreda o ajută pe Brooke să se schimbe din hainele cu care fusese îmbrăcată pe drum într-o rochie simplă de zi, slujitoarea plecă imediat spre camera ei din aripa servitorilor ca să aducă ierburile de care aveau nevoie pentru Dominic.

Brooke nu se aşteptase ca prima ei zi la Rothdale

să fie atât de obositoare şi plină de neplăceri, surprize şi furie. Existau totuşi şi câteva lucruri pozitive. Sera nu era folosită, aşa că ea şi Alfreda îşi puteau cultiva liniştite grădina lor de ierburi. Avea o cameră frumoasă şi nimeni nu venise deocamdată să-i spună să plece din ea. Se duse la una din ferestre. Privelişte a parcului şi a celor două păşuni i se părea liniştitoare. Şi reuşise să intre în casa lupului. Până la urmă, reuşise să scape de familia ei neiubitoare. Trebuia să se gândească mereu la asta şi să facă tot posibilul să se înţeleagă cu Dominic Wolfe, măcar până ajungeau la un consens în privinţa căsătoriei.

Se întoarse de la fereastră când Alfreda veni înapoi şi îi dădu două săculeţe colorate şi o sticluţă cu o licoare.

— Ierburile din săculeţul roşu vor trage infecţia care provoacă inflamaţia. Amestecă-le cu apă, fă o pastă şi aplic-o pe rană de trei ori pe zi până când dispare roşeaţa. Apoi foloseşte ierburile din săculeţul albastru. Vor ajuta ca rana să se vindece mai repede şi să formeze coajă. Licoarea îl va ajuta să doarmă mai liniştit, lucru care va grăbi vindecarea, dar ar trebui să-i spui asta înainte să i-o dai. Apoi Alfreda adăugă cu încăpăţânare: Nu mă mai întorc niciodată în camera aia, nici dacă ar fi pe patul de moarte.

Brooke încuviinţă din cap. Nu o învinovăţea pe Alfreda pentru decizia ei. Ştia şi că Alfreda nu vorbea serios. Nu ar fi ignorat niciodată pe cineva care ar fi putut muri, indiferent ce simţea faţă de persoana respectivă. Dar, probabil, lupul nu avea să moară acum, iar Alfreda nu avea de ce să mai aibă de-a face cu el.

— Nici eu nu am de gând să mai intru acolo. Am

făcut deja destule pentru el şi nici nu ar fi trebuit să-l ajutăm, confirmă Brooke.

Alfreda țâțâi şi o privi dezaprobator.

— Avem un plan, îi aminti. Cu cât îl ajuţi mai mult, cu atât sentimentele lui se vor schimba. Când se va simţi mai bine, îşi va aduce aminte ce ai făcut pentru el şi va începe să te iubească.

— Bine, oftă Brooke.

— Fii drăguţă!

— Nu cred că pot.

— Fii mângâietoare!

— Asta sigur nu pot.

— Atunci fii tu însăţi!

— Cred că asta am făcut până acum! spuse Brooke pufnind în râs.

Ştia că sfaturile Alfredei erau bune, aşa că se hotărî să încerce o combinaţie între cele trei. Dacă nu-şi pierdea iar cumpătul. Dacă reuşea să ignore cât era de ursuz.

Gabriel deschise uşa când bătu şi o lăsă să intre în camera lui Dominic.

— Doarme, îi şopti.

— Ba nu, se auzi vocea lui din pat.

Avea auzul unui lup, un lucru tulburător. Dar se simţi mai tulburată când se apropie de pat, pentru că piciorul lui lung, musculos şi gol era tot deasupra cearşafului şi nu sub el.

Brooke ţâţâi când văzu că lipitorile erau din nou pe piciorul lui.

— Am crezut că nu mai ai de gând să mă ajuţi, recunoscu pe un ton relativ normal.

— Da? Ai avut dreptate pe jumătate. Puse remediile pe noptieră. Trebuie să dăm lipitorile la o

parte. Cu cât aplic mai repede tratamentul, cu atât mai repede va începe să se vindece.

— Un servitor poate să facă asta.

— Un servitor nu ar şti cum.

— Slujitoarea ta ştie…

— Ai jignit-o. Nu se va întoarce.

— S-a simţit jignită…

— Eram de faţă. Ştiu de ce s-a simţit jignită. Dar ca viitoarea ta soţie, e datoria mea să te ajut şi e datoria ta să fii recunoscător pentru asta.

Dominic o privi uimit.

— Întreci limita. Şi nici măcar nu ai dreptate. Nu am nicio datorie faţă de tine.

— Eu am de gând să-mi onorez datoria faţă de tine.

Îndepărtă cu grijă lipitorile, luă săculeţul roşu şi se duse după apă. Trecu prin salonul unde erau câteva scaune, asemănătoare cu cele de lângă patul lupului, şi o măsuţă, spre celelalte două camere din apartament, pe care le văzuse în grabă când fugise, mai devreme. Văzu un valet împăturind haine într-una dintre ele. Bănui că cealaltă era baia.

Fu surprinsă să vadă acolo un al doilea şemineu. Nu era la fel de mare şi de ornamentat precum cel din camera principală, dar sigur era util pentru a încălzi camera şi apa pentru baie în zilele reci. O găleată de metal plină cu apă era pusă deasupra focului. Şi ce cadă! O cadă imensă de porţelan, probabil făcută după mărimea lui. Lupului îi plăcea luxul.

Se duse spre bufetul cu uşi de sticlă în care erau aşezate prosoape şi alte lucruri, precum căni curate pentru bărbierit.

Luă una şi puse în ea puţină apă, apoi turnă

ierburile pentru a face pasta. Amestecă totul cu o lingură curată pe care o găsi în bufet şi se spălă pe mâini.

Când se întoarse în camera principală, lupul se uită suspicios când la ea, când la cană.

— Te va ustura puţin, dar apoi nu vei mai simţi nimic.

Îşi băgă degetul în pastă ca să-i poată tampona rana.

Când se aplecă deasupra lui, Dominic o apucă de încheietură.

— Doar o să usture? Dacă e mai rău de atât, nu o să-ţi placă urmările.

— Poţi să fii mai antipatic de-atât? îi răspunse, dar apoi se mustră. Nu trebuia să mai reacţioneze la proasta lui dispoziţie. Ai fost împuşcat. Nimic din ce voi face eu nu va fi atât de dureros.

Dominic îi dădu drumul fără să mai spună nimic. Cum lipitorile dispăruseră, Brooke era acum foarte conştientă de trupul lui şi de cât de aproape era de bărbatul acesta mare şi extraordinar de frumos… complet dezbrăcat sub cearşaf. Iar rana lui era atât de aproape de…

Obrajii i se înroşiră şi încercă să nu se gândească unde îl atingea şi aplică tratamentul cât putu de repede.

— Poate aş putea să mănânc aici cu tine în seara asta? spuse. Fără să aştepte permisiunea lui, ridică privirea şi îi zâmbi larg. Da, e o idee minunată, pentru că va trebui să aplic iar tratamentul după lăsarea serii. E posibil să observăm îmbunătăţiri până atunci.

„Şi mai puţină mojicie”, îşi spuse în sinea ei.

— Aşa repede?

— Va fi foarte puţin, dar da, mă aştept să fie mai puţin inflamată şi poate o să mai scadă şi febra. Nu putem decât să sperăm.

Dominic doar mârâi, iar ea se duse să se spele pe mâini. Când se întoarse, avea ochii închişi. Oare adormise atât de repede? Sau asta era modalitatea lui de a scăpa de ea? Probabil că ultima variantă era corectă, dar plecă oricum.

Capitolul 17

— Încă sunteţi aici? o întrebă Janie pe Brooke când intră în bucătărie.

Brooke fu luată prin surprindere. Janie nu era extraordinar de frumoasă, dar avea un păr roşcat şi ochii verzi, iar asta o făcea să iasă în evidenţă. O privea acuzator pe Brooke. Şi ea care credea că reuşise să se împrietenească cu angajaţii de la bucătărie.

— De ce n-aş fi?

— Pentru că a fost atât de furios când i-am transmis mesajul că mătuşa mea îi hrăneşte copiii.

— Ah, da. Brooke reuşi să nu zâmbească. Nu, sigur nu i-a plăcut să audă asta.

Dar bucătăreasa apăru de după colţ, unde tăia carne.

— Doar atât aveţi de spus? întrebă Marsha furioasă, cu cuţitul în mână. Avem noroc că nu ne-a trimis pe toţi înapoi în sat. Îl servim pe *el,* milady, nu pe dumneavoastră… încă.

— Înţeleg cui îi sunteţi loiali. Dar trebuie să înţelegeţi că, oricât de mult va încerca să mă alunge, nu o să plec. Ar trebui să luaţi în considerare şi faptul

că are dureri şi febră, aşa că nu-şi va mai aduce aminte că aţi fost de partea mea după ce reuşesc să-l vindec.

— *Dumneavoastră* îl vindecaţi?

— Da. Cu ajutorul slujitoarei mele îl vom pune pe picioare mult mai repede decât ar putea doctorul lui. Aşa că vă rog să duceţi două cine în camera vicontelui la ora şapte fix. Voi mânca cu el.

Ambele femei părură uimite să afle că Brooke îşi va petrece timpul cu stăpânul lor. Le auzi şuşotind în spatele ei când ieşi din casă pe uşa de la bucătărie. Spera că acum nu vor mai alege o tabără, cel puţin în privinţa mâncării decente.

Avea restul zilei liber şi ar fi vrut să facă un tur al proprietăţii, dar cum Gabriel nu era prin preajmă, hotărî să facă o plimbare cu Rebela.

Cât dură ca iapa ei să fie adusă de la păşune, Arnold Biscane îi arătă pământurile. Satul Rothdale era în vest, la puţin timp de mers pe jos, iar dincolo erau dealuri şi văi. Ţărmul era la o zi de mers, spre est, ghici ea, dar dacă te grăbeai, distanţa putea fi parcursă şi mai repede.

— Dacă ajungeţi în pădure, veţi şti că aţi mers prea departe, spuse Arnold arătând nordul.

— Pădurile nu sunt pe pământurile familiei Wolfe?

— Doar o parte din ele, milady.

O atenţionă să aibă mereu un reper sau un drum în raza vizuală, ca să nu se rătăcească. Brooke încercă să nu zâmbească. Unii bărbaţi tratau femeile ca pe nişte copii. N-o deranjă sfatul unchiului lui Gabe. Ştia că are intenţii bune. Iar ea era mult prea încântată că pădurile erau atât de aproape şi se duse în direcţia aceea. Alfreda, care iubea pădurile, avea să fie încântată.

Când se întoarse, văzu o biserică la jumătatea drumului dintre conac şi sat şi se întrebă dacă ea şi Dominic se vor căsători acolo. În spatele ei era un cimitir. Se hotărî să se oprească să vadă dacă Eloise era îngropată acolo. Inscripţia de pe piatra ei funerară putea să-i ofere un indiciu despre cum murise. Brooke era curioasă pentru că nimeni nu-i spunea. Dar numai sătenii erau îngropaţi acolo. Familia Wolfe avea o criptă în spatele cimitirului, dar uşa era încuiată. Nu avea ce să facă.

Brooke se întoarse târziu şi se opri la bucătărie să-i roage pe servitori să aducă cina peste 45 de minute sau o oră, ca să apuce să facă baie, şi ceru să i se încălzească nişte apă care să fie dusă în camera ei. De data asta nimeni nu obiectă.

Alfreda sosi cu servitorii care cărau găleţile cu apă. O ajută pe Brooke să se dezbrace, apoi, cât ea se spălă, îi pregăti o rochie curată. Brooke voia ceva mai elegant şi îi spuse asta.

— Vrei să-l provoci?

— Nu, doar să arăt drăguţ.

— Arăţi drăguţ orice ai purta, dulceaţă. Cea galbenă atunci? Îţi scoate în evidenţă ochii verzi.

Rochia făcea mai mult de-atât, dar Brooke nu se înroşi. Făcuse asta destul când îi fuseseră croite rochiile pentru sezonul pe care urma să îl petreacă la Londra. Nu erau primele ei haine elegante, dar erau primele rochii de seară sub care nu trebuia să poarte o cămăşuţă care să o acopere până la gât. Rochia galbenă nu avea mâneci şi avea un volănaş care îi accentua decolteul, atât în partea din faţă, cât şi în partea din spate. Pe marginea volănaşului era cusute câteva paiete care străluceau.

Deşi se simţea ruşinată pentru că nu era obişnuită să expună atâta piele, Brooke se simţea confortabil. Muselina subţire şi moale îi venea strâmtă sub sâni şi largă în partea de jos, până în pământ. Sub rochie purta o pereche de pantaloni lungi şi strâmţi de culoarea pielii. Brooke râsese când aflase despre asta, dar croitoreasa lui Harriet îi spusese că toate femeile purtau aşa ceva pentru că trebuia să pară că nu poartă nimic pe dedesubt.

Ca să umple golul lăsat de decolteul adânc, Brooke îşi puse colierul pe care i-l dăruise Alfreda, un medalion de culoarea fildeşului agăţat pe un lănţişor de argint. Primise şi o cutie de bijuterii împreună cu noua ei garderobă, dar nimic din ea nu era la fel de preţios ca medalionul. Era plină de fleacuri colorate care se potriveau cu rochiile pe care i le alesese Harriet. Singurul lucru scump era setul de bijuterii cu smaralde pe care Brooke ar fi trebuit să le poarte la primul ei bal.

Cum părul urma să-i fie aranjat în bucle scurte în jurul frunţii şi al tâmplelor, Brooke ceru nerăbdătoare:

— Grăbeşte-te cu părul, te rog! Deja am întârziat la cina cu lupul.

— Prostii! răspunse Alfreda. O să fii atât de frumoasă, încât o să considere că a meritat aşteptarea. Linişteşte-te şi adu-ţi aminte de planul de a-l face să se îndrăgostească de tine.

Era mai uşor de zis decât de făcut, se gândi Brooke. Probabil că nici nu avea de gând să o aştepte şi deja trimisese pe cineva să-i aducă mâncarea. Spera să fi făcut asta. Un lup flămând nu ar fi fost un lup încântător… şi pe cine păcălea? Nu avea să fie niciodată încântător cu ea. Cel mai bun lucru la care putea spera era să nu mârâie.

Înainte să iasă pe uşă, îi spuse Alfredei să se ducă în grabă la bucătărie şi să ceară să le fie trimisă imediat cina, asta dacă a lui nu fusese trimisă deja. Bătu uşor la uşă, dar nu aşteptă să-i răspundă, din moment ce o aştepta deja. Era trecut de ora cinei, dar încă nu se întunecase, pentru că soarele apunea atât de târziu în iunie, aşa că lămpile nu erau încă aprinse. Dominic părea să fie singur în cameră de data asta.

Era tot în pat, sprijinit pe aceleaşi perne. Dar măcar acum purta o cămaşă de noapte albă, deşi descheiată până la piept. Şi îşi pieptănase părul! Nu se bărbierise însă. Barba lui scurtă era mai închisă la culoare acum. Poate se simţea mai bine…

— De ce naiba eşti îmbrăcată aşa? mârâi când Brooke se apropie de pat.

Se ruşină când ochii lui rămaseră aţintiţi la decolteul ei, dar nu se opri. Îi plăcea cât era de confortabilă noua modă, dar nu avea să se obişnuiască niciodată cu decolteurile adânci care erau atât de populare la Londra.

— Întotdeauna mă îmbrac aşa pentru cină, minţi ea.

— Nu şi cu mine.

Zâmbi încântată când îl auzi.

— Cum vrei. Pot fi foarte îndatoritoare.

Dominic pufni. Din moment ce încă se purta ca o bestie, Brooke adăugă:

— Presupun că nu are rost să te întreb cum te simţi în seara asta? Deloc mai bine?

— Simt că mi-e foame. De două ori am primit scuze care să justifice de ce mâncarea mea nu este aici. Ai reuşit să-mi vrăjeşti bucătăreasa?

— Nu, spuse ea amabil. De fapt, e evident că

slujitorii tăi nu mă plac.

— Şi atunci de ce te ascultă pe tine în loc să mă asculte pe mine? strigă el.

— Pentru că sunt o lady, bineînţeles, sublinie ea. Iar servitorii nu îndrăznesc să se opună unei nobile fără să suporte consecinţele. Probabil ai uitat asta din cauza febrei. În plus, să încerci să mă înfometezi cât stau aici nu o să funcţioneze. Cel puţin aşteaptă până când vei putea să păzeşti singur bucătăria, pentru că, până atunci, o să alerg după bucătăreasa ta cu mătura şi chiar o să-mi fac singură de mâncare dacă e nevoie. Aşa că mai bine renunţi la planul ăsta. Doar pâine arsă? Serios?

Chipul lui se înroşi şi mai tare. Ar fi trebuit să fie furioasă, dar pentru că mâncase bine la prânz, parcă i se părea amuzantă încercarea lui de a o înfometa.

— Cina noastră va sosi imediat, spuse ea încercând să-l împace. Dar între timp…

Dominic nu mai ţipa, probabil nici nu avea de gând să mai vorbească, aşa că Brooke se uită la rană şi spuse uşurată:

— Arată puţin mai bine, nu mai e atât de roşie.

Se duse repede în baie să amestece remediul. Când se întoarse, Dominic încă se uita urât la ea. Fu surprinsă când o apucă de mână înainte să atingă rana.

— Eşti cea mai apropiată rudă a bărbatului pe care îl urăsc cel mai mult pe lumea asta. Ar trebui să fii îngrozită. De ce nu eşti?

Asta o făcu să se oprească. Dacă el credea că ar trebui să-i fie frică de el, atunci probabil trebuia. Dar el nu ştia ce simte ea faţă de fratele ei. Hotărî să-i spună.

— Crezi sau nu, şi eu îl urăsc pe Robert. Şi crezi

sau nu, prefer să fiu aici cu tine decât cu familia mea, oricât de grosolan ai fi.

— Poate ar fi cazul să nu mă mai jigneşti.

— Poate ar trebui să-mi dai un motiv să nu o fac.

Până acum tonul ei fu plăcut. Chiar îi zâmbise, lucru care îl derută. Bun. Era un început. Să-l facă curios. Să-l prindă cu garda jos.

— Ce motiv ai avea să-ţi urăşti fratele?

Nu mai spusese nimănui în afară de Alfreda. Nu ar fi trebuit să aibă încredere în el, dar o făcu.

— M-a urât din ziua în care m-am născut, nu ştiu de ce. Dar obişnuia să vină la mine în cameră în miezul nopţii, să-mi pună mâna la gură şi să mă lovească, lăsând vânătăi în locuri în care nu puteau fi văzute şi promiţându-mi că o să mă omoare dacă îl pârăsc. Eram prea mică să ştiu că pot încuia uşa ca să-l ţin departe. Cred că aveam patru sau cinci ani. Majoritatea oamenilor nu-şi aduc aminte multe de la vârsta aia, dar eu nu pot uita bătăile pe care le-am primit de la Robert şi nici nu le pot ierta. După ultima bătaie s-a îmbolnăvit preţ de câteva săptămâni. O merita.

Acela fusese momentul în care Alfreda aflase ce făcea Robert şi începuse să doarmă în camera lui Brooke, încuind uşa ca să prevină alte vizite nocturne. Alfreda făcuse asta timp de aproape doi ani, deşi Robert încetase să mai încerce după ce văzuse că uşa era încuiată.

— I-ai vrut răul?

Brooke începu să râdă.

— Crezi că pot să transform dorinţele în realitate?

— Poţi?

— Nu credeam că eşti superstiţios… de fapt, trebuie să fii, dacă tu chiar crezi că eşti blestemat. Dar,

dacă aş fi avut un asemenea talent, nu aş mai fi fost aici, nu-i aşa? Aş fi la Londra, pentru sezon, aşa cum mi s-a promis.

— Atât? Nu ai vrea mai mult de atât?

Brooke realiză că purtau o conversaţie normală şi niciunul din ei nu mârâia sau ţipa.

— E un lucru pe care îl aştept de doi ani.

Era singurul lucru care o ajutase să treacă peste ultimii doi ani, mai buni decât cei de dinainte. Era încântată de ceva. Călătoria promitea multe, poate chiar fericire. Promitea libertate. Dar şi bărbatul din faţa ei îi putea oferi asta, nu-i aşa? Măcar libertate.

— Ştii că nu am niciun motiv să cred ce-mi spui despre fratele tău, însă toate motivele să nu te cred.

Se enervă când îl auzi.

— E adevărat! Dar nu simt nevoia să te conving de nimic, deci e în regulă dacă nu mă crezi. Tu m-ai întrebat, eu ţi-am răspuns. Dacă tot ne facem confesiuni…

— *Nu* ne facem.

Brooke îl ignoră.

— Ar trebui să te avertizez că de obicei nu-mi arăt sentimentele. Sunt obişnuită să ascund ce simt.

— De ce?

— Pentru că alternativa ar fi… neplăcută, recunoscu.

„Pentru mine”, vru să adauge, dar nu voia să-l atragă de partea ei prin milă, dacă era capabil de aşa ceva, spunându-i ce viaţă avusese alături de familia ei.

— Deci vrei să spui că, deşi pari veselă, de fapt eşti plină de furie?

Brooke clipi şi începu să râdă.

— Exact! Asta se întâmplă de obicei, dar nu şi

acum. Iar mai devreme eram nervoasă şi, după cum ai văzut, nu am putut să-ţi ascund asta pentru că…

— Dar de unde pot eu să ştiu dacă îmi arăţi sau îmi ascunzi adevăratele tale sentimente?

— Recunosc că ţi-ar fi greu. Poate ar trebui să cădem de acord să fim mereu sinceri unul cu celălalt.

— Sper că nu vei fi aici suficient de mult timp încât să se întâmple asta.

Nu asta se aştepta să audă după ce fusese sinceră cu el şi după ce îi spusese atâtea lucruri personale.

— Eu o să continui să-ţi arăt ce simt. Tu deja faci asta, deci nu cred că are rost să ne mai punem de acord.

Dacă nu-şi dădea seama că reuşise să o enerveze, atunci era orb. Dar nu-i răspunse, pentru că mâncarea sosi în sfârşit şi o eliberă din strânsoare. Aproape pufni în râs când realiză că o făcuse pentru că îi era foame şi, cu cât termina mai repede să-i îngrijească rana, cu atât puteau mânca mai repede.

Îi unse rănile cu repeziciune, deşi stătu cât putu de departe de el.

— Las-o să se usuce cât mâncăm. O s-o bandajez înainte să plec ca să nu te murdăreşti în somn.

— Ştii că nu vreau ajutorul tău?

— Ai spus asta destul de clar.

— Şi atunci de ce insişti?

— Cum ţi-am spus mai devreme, vei fi soţul meu şi e datoria mea să te ajut.

— Viaţa ta nu va fi niciodată plăcută aici. Trebuie să te gândeşti bine la asta şi să-ţi dai seama că nu ai decât o variantă.

Brooke ridică o sprânceană.

— Să plec? Asta e singura opţiune pe care nu o am.

Poate că *tu* ar trebui să te gândeşti şi să cedezi cu graţie… dacă ştii cum să faci asta.

— Ieşi afară!

Aproape că îi spuse „obligă-mă," dar îşi înghiţi cuvintele. Trebuia să înceteze să se mai enerveze atât de uşor! De unde venea dorinţa asta de a se certa cu el? Dacă nu ar fi fost la pat, nu ar fi îndrăznit. Iar ierburile Alfredei aveau să-l ajute cu asta destul de repede. Fusese o proastă pentru că decisese să-l ajute.

Capitolul 18

Brooke nu părăsi bârlogul lupului, deşi se uită preţ de câteva clipe la uşă, tentată să iasă. Alese să ignore ordinul lui Dominic şi ridică una din tăvile cu mâncare care fusese pusă pe măsuţă şi i-o duse la pat. Pe una din tăvi fusese aşezată o vază cu flori. Probabil era modalitatea Marshei de a-şi cere scuze faţă de viconte pentru că întârziase cu cina până când Brooke fusese gata. Probabil că el nici nu avea să observe cât de frumoase erau florile. Ştia că ar fi trebuit să zâmbească atunci când puse tava pe masa de lângă pat, dar nu putu. Avea noroc că nu i-o trântea în poală.

— Vrei să-ţi dau eu să mănânci?

Trebuia să înceteze să-l mai întărâte! O privi atât de urât pe cât se aştepta. Nu-i mulţumi că-i adusese tava şi nici când îi dădu farfuria cu mâncare. Chiar nu avea niciun fel de maniere sau era extrem de nepoliticos doar cu ea?

După ce dădu la o parte capacul de ceramică de pe farfurie, îl duse înapoi la măsuţă, unde intenţiona să mănânce, departe de el. Făcea din nou acelaşi lucru, se lăsa afectată de mojicia lui şi uita planul de a-l face

să o placă. Aşa că luă capacul de pe farfuria ei şi se duse cu tava pe scaunul de lângă patul lui. Avea să fie agreabilă şi să-i demonstreze că era o prezenţă plăcută.

Dominic nu-i mai ceru să plece. Era prea ocupat să mănânce ca să-i pese. Peştele la cuptor fu servit cu un sos cremos şi acrişor deasupra. Lui Brooke i se păru delicios. Alături erau legume crocante. Pe tavă mai erau şi biscuiţi, unt şi turte cu scorţişoară ca desert.

Dominic se descurca singur să-şi pună pe farfurie orice voia. Dar în afară de rana de pe coapsa lui, nimic nu era în neregulă cu trupul lui, iar braţele lui erau lungi. Brooke îşi imagina că va fi impresionată de înălţimea lui când se va ridica din pat. Oare avea să i se pară şi mai intimidant atunci? Îşi dorea să ajungă la un armistiţiu până atunci.

Cu furculiţa în mână, Brooke încercă să deschidă un subiect care să nu aibă legătură cu nunta.

— Mama ta nu stă aici? întrebă, curioasă în legătură cu familia lui.

Nu-i răspunse. Probabil se gândea dacă să-i răspundă şi fu plăcut surprinsă când o făcu într-un final.

— Locuieşte în casa noastră din Londra. Are mult prea multe amintiri neplăcute ca să mai vrea să se întoarcă aici.

— Nu vă înţelegeţi? ghici ea. Ai putea spune acelaşi lucru despre mine şi despre mama, dar eu nu mi-am permis luxul de a pleca de acasă. Până acum, vreau să spun. Ciudat că avem asta în comun.

Dominic o privi sceptic, apoi se încruntă.

— Nu avem *nimic* în comun. Ai prostul obicei de a face presupuneri care sunt foarte departe de adevăr.

Sunt foarte apropiat de mama mea. Pur şi simplu, nu vrea să se întoarcă la Yorkshire din cauza amintirilor cu sora mea, lucru lesne de înţeles. Şi a fost crescută la Londra. Viaţa socială şi prietenii pe care îi are acolo o ajută să nu se mai gândească la durerea pe care o simte.

— Dar asta o ţine departe de tine. Ştie că eşti rănit? întrebă când văzu că o menţionase pe sora lui fără să se enerveze.

— Ştie că m-am duelat şi ştie de ce, dar nu, nu am vrut să o îngrijorez. De obicei, îmi petrec jumătate din timp la Londra, alături de ea. Avem o casă în oraş şi una în Scarborough pe ţărm. Aici venim să ne ascundem.

„Să se ascundă de ce?” se întrebă.

— Nu poţi să te ascunzi când locuieşti în câmp deschis şi când casa se vede de oriunde, spuse ea.

— N-ai văzut cât de mare e Yorkshire, nu-i aşa? Suntem precum acul în carul cu fân.

— Atunci poate nu ar fi trebuit să construiţi un drum care duce direct aici.

— Nu am făcut-o. E un drum şerpuit.

Brooke râse. Nu se putu abţine. Ştia că nu intenţionase să fie amuzant şi tocmai de aceea o privea încruntat. Nu-i păsa. În clipa aceea hotărî să fie ea însăşi cât stătea aici… cel puţin, în majoritatea timpului, când Dominic nu mârâia şi când nu scrâşnea din dinţi. Deşi poate ar fi trebuit să-l întrebe dacă nu-l deranjează.

— Nu am putut niciodată să fie eu însămi cu altcineva în afară de Freda, spuse ea pe un ton relaxat. Am încercat să-ţi spun asta mai devreme, înainte să mă enervezi. Dar mi se pare normal să fiu eu însămi cu

tine din moment ce vei fi soţul meu în curând. Nu crezi?

Dominic ridică o sprânceană în semn de curiozitate.

— Ar trebui să-mi dau seama ce vrei să spui? Cum aş putea să te împiedic să fii cine eşti? De fapt, explică-mi ce vrei să spui. E ceva în neregulă cu tine?

Brooke se abţinu să nu pufnească iar în râs.

— Absolut nimic. Am fost doar sufocată, crescută într-o casă unde nu m-am simţit niciodată acasă. Ca să înţelegi, am fost o fiică nedorită. Şi când după mine nu s-a născut niciun fiu, am fost învinuită pentru asta. Să crezi că sunt fiica răsfăţată a unui conte e un lucru complet neadevărat.

— De parcă o să cred asta, la fel cum cred şi că tu şi fratele tău sunteţi duşmani. Nu încerca să-mi provoci milă cu prostiile astea.

Brooke se enervă.

— Pun pariu că nici nu ştii ce înseamnă cuvântul milă şi că loveai căţeluşi când erai mic. Te asigur că e evident că eşti un bărbat lipsit de graţie şi bunătate. Chiar nu trebuie să te chinui atât de mult să mă convingi de asta, spuse sec.

Dominic o privi cu atâta răceală, încât se cutremură. Era clar că nu aveau cum să se cunoască înainte să ajungă în faţa altarului. Oare când avea să se întâmple asta? Exista un termen?

Nu-l întrebă şi nu-i mai spuse nimic. Când termină de mâncat, îi mai rămăseseră doi biscuiţi pe care îi puse pe tava lui. Făcu asta din obişnuinţă. Era obişnuită să împartă mâncarea cu Alfreda. După ce îşi duse tava pe masă, vru să plece, dar mai avea ceva de rezolvat.

Se apropie de el.

— Doctorul tău ţi-a lăsat bandaje?

Dominic îi arătă cu mâna noptiera. Brooke nu observase raftul de dedesubt unde se afla un teanc de pânză albă deja tăiată în fâşii lungi.

Luă una şi se uită la coapsa lui, întrebându-se cum putea să-i bandajeze rana fără să se apropie prea mult de el. Nu avea cum şi deja începu să roşească, iar el o privea cum ezită.

— Nu ar trebui să te uiţi aşa la mine, spuse ea politicoasă.

— Nu ar trebui să-mi spui ce ar trebui şi ce nu ar trebui să fac.

— Nu am făcut asta. Nu aş îndrăzni. „Nu ar trebui” înseamnă că ce faci îmi provoacă disconfort.

— Ar trebui să-mi fie ruşine de asta?

— Nu, eu…

Brooke tăcu. Voia să se certe cu ea, orice o făcea să plece mai repede. Încă încerca să o convingă să nu se căsătorească cu el. Oare aşa aveau să fie lucrurile de câte ori venea să-l ajute?

Poate că da. Poate că ura să aibă *nevoie* de ajutorul ei şi de asta se purta aşa. Presimţea că duşmănia lui nu avea să înceteze niciodată, nici după ce îşi revenea…

Ezită atât de mult, încât Dominic îi smulse bandajul din mână. Brooke oftă uşurată când începu să-şi înfăşoare singur rana.

— Ai grijă să nu ştergi remediul. Freda a zis că e bine să respire şi nu ar trebui acoperită. Dar până când nu iese toată infecţia, ai nevoie de bandaj.

— Orice e nevoie ca să-mi revin mai repede.

Tonul lui fu monoton. Se uită la el. Deşi nu mai era

transpirat, era încă palid şi probabil obosit.

Când termină de legat bandajul, îi arătă poţiunea de pe noptieră.

— Poţi să iei o gură din asta când vrei să te culci. Aşa nu o să te mai trezeşti din cauza durerii. Un somn liniştit e cel mai bun medicament. Sau poţi să bei mai mult whisky, care va face acelaşi lucru. Dar să nu le amesteci.

— De ce?

— Îţi vor ieşi negi, zâmbi ca să-i arate că glumeşte.

El pufni, deloc amuzat, iar Brooke adăugă:

— S-ar putea să-ţi fie greaţă mâine-dimineaţă, atâta tot.

— Ia-o cu tine! N-am încredere în poţiuni care nu mi-au fost date de doctor.

Era evident că voia să spună că nu are încredere în ea. Nu se simţi jignită. Nu avea rost. Luă sticluţa.

— O să mă întorc dimineaţă să aplic iar remediul. Să ai apă caldă pregătită. O compresă caldă te va ajuta.

După ce-i spuse asta se duse direct la uşă. Nu se aştepta să-i mulţumească, iar Dominic nu o făcu. Erau practic în război.

Cel puţin, în mintea *lui.* Trebuia doar să insiste, să aibă răbdare şi să-i răspundă cu calm.

— Vise plăcute, îi spuse forţat şi închise uşa în urma ei înainte ca Dominic să apuce să-i răspundă cu o replică acidă.

Capitolul 19

Când Brooke deschise ochii în camera mare, întunecată, nu ştiu unde se află. Se ridică speriată şi se

uită în jur, iar apoi se lăsă înapoi pe pernele moi, amintindu-şi că era în Yorkshire, în casa bărbatului furios, nepoliticos şi frumos, care avea să-i fie soţ. Se întinse după ceasul de pe noptieră şi văzu că era opt şi jumătate. Dormise prea mult.

Când se întorsese în camera ei seara trecută, luase o gură din poţiunea pe care o refuzase lupul, iar când nu-şi făcuse repede efectul, mai luase o gură. Se temea că nu va putea dormi în camera asta. Din cauza uşii care făcea legătura cu camera lui. Pentru că, deşi ea nu o putea deschide, el ar fi putut.

Văzu că Alfreda deja fusese în camera ei. Pe lavoar fusese pusă apă proaspătă, care mai era puţin caldă, deşi draperiile nu erau trase. Brooke le trase şi zâmbi privind parcul. Arăta minunat în lumina soarelui care strălucea. Poate reuşea să citească o carte astăzi, dacă găsea una, pe una din bănci.

Biblioteca din camera ei era goală, la fel ca toate celelalte obiecte de mobilier, înainte să despacheteze. După cum era decorată, era evident că înaintea ei în cameră stătuse tot o femeie. Patul imens cu baldachin era acoperit de o cuvertură cu floricele roz şi cu volan pe margine.

Covorul era roz-închis, amestecat cu galben şi maro, iar tapetul de pe pereţi avea culoarea lavandei şi era presărat cu flori. Zona de relaxare de lângă fereastră era formată dintr-un fotoliu şi un scaun confortabil, amândouă tapiţate cu un material din brocard cu fire argintii. Între ele se afla o măsuţă joasă cu un model complicat.

Brooke îşi puse obiectele de toaletă şi bijuteriile pe măsuţa de toaletă. Biroul micuţ era gol şi avea să rămână aşa din moment ce nu avea instrumente de

scris, deşi ar fi putut încerca să cumpere din Rothdale. Voia să-i scrie mamei ei şi să-i spună cât de bine se simţea aici.

Se îmbrăcă repede, lucru uşor cu noile ei haine. Îşi legă părul cu o panglică asortată cu rochia. Era obişnuită să-l poarte aşa şi nu aranjat ca în seara anterioară şi pe durata călătoriei la Yorkshire.

Chiar dacă lupul o aştepta, nu se grăbea să intre în camera lui şi se duse jos întâi. Trecu prin bucătărie în drumul spre grajduri şi luă doi cârnaţi, unul pentru ea şi unul pentru Raston, apoi luă doi morcovi în cazul în care armăsarul lui Dominic devenea iar curios.

Raston coborî de unde era cocoţat când îi arătă cârnatul şi o urmă afară. După ce mâncă, îl luă în braţe cât aşteptă ca Rebela s-o observe lângă gardul care despărţea cele două păşuni.

Armăsarul lui Dominic se apropie de ea şi apucă morcovul fără nicio ezitare. I se părea greu de crezut că era atât de rău pe cât îi spusese Gabriel. Când Rebela se apropie de ea, nici măcar nu băgă în seamă morcovul pe care i-l întinse Brooke: fu prea ocupată să-şi ridice coada şi să dea din ea în direcţia armăsarului care stătea la mai puţin de un metru distanţă.

Of, Doamne, se gândi Brooke. Rebela îşi exprima clar preferinţele. Lui Brooke i-ar fi plăcut să-i împerecheze cât stăteau la Rothdale, dar presimţea că Dominic avea să obiecteze, aşa cum făcea cu orice alt lucru pe care îl sugera Brooke. În plus, era un subiect delicat, mai ales înainte de căsătorie. Dar după, dacă avea să existe un după...

S-ar putea să nu existe. Exista posibilitatea ca furia lui să îl facă să o dea afară. Dar trebuia să fie un moment de furie pură. Nu ar renunţa la tot ce contează

pentru el doar ca să scape de ea dacă era lucid. De asta era atât de furios şi făcea tot posibilul să o determine să plece.

Cât timp avea ca să câştige bătălia dintre ei? Oare exista un termen până când se puteau căsători sau răzgândi? Familia ei se grăbise să o trimită aici. Trebuia să-l întrebe şi nu trebuia să-l mai lase s-o aştepte.

Având asta în minte, se grăbi spre casă şi se duse direct la etaj. Câinele lui Dominic era la uşă, aşteptând să poată intra. Se miră să vadă că uşa nu era plină de zgârieturi pentru că nu i se permisese să intre. Animalul părea să aibă mai multă răbdare decât ea! Bătu încet la uşă. Câinele mârâi la ea.

Se uită în jos, văzu că îi adulmecă mâna şi zâmbi.

— Simţi mirosul lui Raston, nu-i aşa? Va trebui să te obişnuieşti cu mirosul lui dacă ne mai întâlnim.

Uşa se deschise, iar în faţa ei apăru Gabriel, care îi zâmbea larg.

— Domnişoară Whitworth, arăţi minunat astăzi.

Brooke nu răspunse. Complimentul lui expansiv o făcu să se ruşineze, pentru că nu era obişnuită să primească niciun fel de compliment. Camera era plină cu servitorii lui Dominic. Chiar şi valetul scoase capul de după colţ ca să o salute.

Zâmbi şi ea în timp ce se apropie de patul lui Dominic. Încă purta cămaşa de noapte, dar măcar avea ambele picioare sub cearşaf.

— Mereu e atâta lume aici?

Ochii lui aurii erau aţintiţi asupra ei de când intră, iar acum deja se încrunta.

— Unul dintre ei e aici să mă ajute, unul nu-mi lasă hainele în pace, iar altul nu face altceva decât să mă

enerveze, îi răspunse într-un final.

Zâmbetul ei vesel dispăru, deşi era la fel de hotărâtă.

— Dacă te referi la mine…

— Mă refer la Gabriel, dar şi tu eşti la fel de enervantă.

— Unele lucruri chiar nu trebuie repetate. Ştiu ce simţi faţă de mine. Poate ar trebui să facem un armistiţiu.

— Promite-mi că pleci înainte de nuntă şi vei avea un armistiţiu.

Se gândi să pretindă că era de acord ca să vadă cum se comportă când nu mârâie şi nu se încruntă. Nu, nu îndrăznea să-i dea speranţe. Se apropie de pat şi scoase o forfecuţă din buzunar.

— Vrei să vedem dacă infecţia s-a mai retras?

— Mă simt mai bine, mormăi el.

— Da? Dar remediul încă trebuie aplicat, dacă nu cumva te-ai vindecat în mod miraculos.

Să-i arunce în faţă cuvintele pe care el i le spusese cu o zi înainte nu era cea mai bună idee. Încercă să ignore furia care o cuprinse după comentariul lui şi afişă un zâmbet, deşi era sigură că Dominic îşi putea da seama că e fals.

Dar el nu se uită la ea. Îşi dădu cearşaful la o parte şi începu să-şi desfacă singur bandajul înainte ca ea să se apropie cu forfecuţă de el. Deci îşi dăduse seama că era nervoasă? Foarte bine. Nu avea cum să ascundă asta de fiecare dată când era în preajma lui.

— Infecţia s-a retras destul de mult, spuse când luă bandajul. Mai aplicăm astăzi de trei ori…

— Trei? strigă el. Poţi să-mi spui cum să fac pasta şi o s-o aplic singur.

— Aş putea, dar prea multe ierburi ar putea trage infecţia prea repede, iar rana s-ar extinde, iar prea puţine nu ar ajuta la nimic.

Era o minciună absurdă. Însă trebuia să-i spună asta. Nu, nu trebuia. Poate că el nu voia să o vadă, dar nu rezolvau nimic dacă stăteau în camere separate până ajungeau în faţa altarului. În plus, ca tactica ei să meargă, trebuia să-şi petreacă cât mai mult timp ajutându-l. Şi trebuia să nu mai reacţioneze la insultele lui.

— E apă caldă pentru o compresă? îl întrebă.

— Apa e caldă de două ore. Când ceri ceva ai grijă să fii prezentă ca să primeşti.

Ignoră atitudinea lui acră şi se duse la baie să caute apa, strigând în urma ei:

— E puţin cam cald în cameră de la foc, nu-i aşa?

Nu era. Bănuia că fereastra de la baie fusese lăsată deschisă şi avu dreptate. Cufundă un prosop în găleata cu apă fierbinte, apoi îl puse într-un bol pe care îl duse lângă pat. Stoarse prosopul şi îl puse peste rană. Nu era atât de fierbinte încât să ardă, dar probabil lui i se păru că era. Urlă. Brooke ridică o sprânceană, iar el o privi cu duşmănie.

— Când trebuie să ne căsătorim? îl întrebă ca să-i distragă atenţia.

— Mult prea repede.

— O logodnă ar fi suficient?

— Nu. Prinţul e schimbător. Se răzgândeşte des şi stabileşte termene clare pentru lucrurile serioase care trebuie neapărat să se întâmple. Are nevoie de bani ca să-şi plătească datoriile şi abia aşteaptă ca unul din noi să refuze căsătoria ca să-i poată obţine. Are nevoie de ei imediat şi dacă nu ne căsătorim până când a spus el,

va obţine ce vrea din situaţia asta absurdă. Primul anunţ a fost făcut ieri, în timpul slujbei de duminică. Emisarul a avut grijă să se întâmple asta înainte să plece.

La auzul veştii Brooke simţi că i se face greaţă.

— Deci în doar două săptămâni? Mă mir că nu a adus o aprobare specială prin care să scurteze timpul.

— Ba a adus. Am reuşit să obţin o întârziere doar datorită rănii pe care a văzut-o, pentru că a trebuit să-l întâmpin din pat. Era stipulat că trebuie să rămâi aici toată perioada. Dacă pleci…

— Da, da, ştim deja ce simţi. Şi eu am aceleaşi sentimente. Crede-mă, îmi doresc ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat. Cum ţi-am spus, abia aşteptam să-mi petrec sezonul la Londra, în schimb, am fost aruncată în gura lupului. Îmi cer scuze, cred că nu-ţi place porecla asta.

— Nu ar trebui să mă provoci, o avertiză el ameninţător.

Inima ei se strânse. Când devenea aşa feroce era chiar înspăimântător. Trebuia să-şi aducă aminte că nu ştia de ce era în stare. Dar poate că trebuia să afle.

— Doar tu ai voie să mă provoci? spuse sec. Stai, asta înseamnă că o să fiu aici să văd ce se întâmplă dacă nu-ţi ascult sfaturile? Ceea ce înseamnă că nu vei spune nimic ca să termini asta, nu-i aşa? Iar asta dovedeşte că cel mai bine ar fi să ajungem la un armistiţiu.

Luă spiculeţul cu ierburi şi se duse la baie să pregătească pasta. Se miră când nu-i răspunse cu un nu categoric.

— Ne vom căsători aici sau la Londra? îl întrebă, deşi ştia că există riscul să-l enerveze iar.

— Refuz să plănuiesc un eveniment care nu cred că va avea loc, replică sumbru.

Nu răspunse furios, fiindcă nu se putea înfuria mai tare decât era. Întinse repede pasta şi îi dădu un bandaj curat.

— O să mă întorc după prânz. Poţi să stai liniştit, nu am de gând să sugerez să mâncăm împreună de trei ori pe zi. Dar voi veni să iau cina cu tine.

— Şi ai grijă să vii la timp, vulpiţo, altfel o s-o dau afară pe bucătăreasă.

Ochii ei scânteiară. Vru să-i răspundă, dar se abţinu. Nu avea nicio îndoială că ar face asta, deşi bucătăreasa era mama prietenului lui. Cât de mârşav!

Strâmbă din nas.

— Miroşi urât. Ai transpirat rău din cauza febrei. Nu poţi să faci baie încă, dar asta nu înseamnă cu servitorul tău nu te poate spăla.

— Cum îndrăzneşti…

— Un corp murdar poate să afecteze…

— Dacă nu dispari din faţa ochilor mei în următoarele două secunde, o să-ţi arăt ce poate face corpul ăsta murdar!

Ieşi repede din cameră încercând să nu zâmbească. Nu-l insultase cu adevărat. Chiar mirosea urât şi probabil ştia asta. Doar că nu-i plăcea să-i atragă cineva atenţia în legătură cu asta.

Capitolul 20

Când se întoarse după prânz, Brooke se întâlni cu Gabriel care venea pe holul dinspre camera lui Dominic.

— Când pot să fac un tur al casei? îl întrebă.

— Va fi casa dumitale, poţi să o explorezi oricât de mult vrei.

— Atunci povesteşte-mi despre Eloise.

O privi suspicios.

— De ce? Nu e bine să vorbeşti despre…

— Prostii! Ce fel de persoană era?

Gabriel tăcu preţ de câteva clipe.

— Era frumoasă, minunată… Roşi uşor. Eram puţin îndrăgostit de ea, dar ea nu ştia şi, bineînţeles, eu nu-i puteam spune. Era atât de plină de viaţă şi veselă, dar era cam încăpăţânată şi la fel de sălbatică şi nesăbuită ca fratele ei. Îi plăcea să călărească la fel de repede ca Dom şi mereu se întreceau în landă. Avea propria barcă cu pânze, la fel ca a lui, pe care Dom i-a cumpărat-o după ce a învăţat-o să navigheze, şi chiar se întreceau de-a lungul ţărmului. Şi era mereu cu mine şi cu Dom, chiar şi când Archer şi Benton, cei mai buni prieteni ai lui de la şcoală, veneau în vizită. Nu accepta să nu o includem în orice lucru distractiv pe care îl făceam.

Descrierea lui o făcu pe Brooke să-şi dorească să o fi cunoscut. Eloise Wolfe părea să fi fost o persoană distractivă. Brooke bănuia că ar fi putut deveni prietene foarte bune.

— Mai avea şi altceva care o făcea specială?

— Îi plăcea să ia singură hotărâri, despre haine, prieteni, chiar şi acţiuni caritabile. Lady Anna nu era mereu de acord cu deciziile fiicei ei, dar n-o putea obliga să cumpere ce voia, pentru că Ella avea propriii bani, moşteniţi de la una din bunicile ei. Lady Anna este o binefăcătoare a artelor şi a încurajat-o pe Eloise să-şi aleagă o cauză nobilă pe care să o susţină. Ella a surprins pe toată lumea când a ales, nu una, ci trei!

Gabriel chicoti. Un spital din York, o casă de copii a unei biserici din afara Londrei şi un azil pentru marinarii bătrâni din Scarborough. Nu la asta se gândise Lady Anna, dar nu putea nega că erau cauze nobile. Şi ca să onoreze amintirea fiicei ei, Lady Anna încă le susţine.

O familie generoasă, cel puţin femeile din ea. Ella fusese atât de norocoasă să poată face propriile alegeri. Brooke nu-şi putea imagina cum era să ai o asemenea libertate.

— Trebuie să recunosc că am fost puţin gelos când Ella şi mama ei s-au întors de la Londra la sfârşitul acelei veri, iar Lady Anna a spus că primul ei sezon la Londra a fost un succes.

— De ce?

— Pentru că era evident că aşa era. Câţiva domni care fuseseră fermecaţi de Ella au venit după ea ca să continue să o curteze. Dacă Ella nu ar fi fost deja cerută în căsătorie, probabil ar fi primit mult mai multe cereri. Dar apoi Ella a plecat cu mama ei la Scarborough, înainte ca vremea să devină prea urâtă. N-o să uit niciodată când mi-a spus înainte să plece, în ziua aceea, că mă iubeşte pentru că îi sunt un prieten atât de bun fratelui ei. Dom era mai apropiat de Archer Hamilton şi de Benton Seamons, lorzii cu care fusese la şcoală, dar ea părea să creadă că eu îi sunt un prieten mai bun. E ultimul lucru pe care mi l-a spus. Nu s-a mai întors de la Scarborough.

— Cum a murit? întrebă ea blând când expresia lui deveni tristă.

Nu avea nevoie să-l audă. Ştia ce avea să-i spună după expresia feţei.

— Va trebui să-l întrebi pe Dominic dacă vrei să

afli.

Brooke oftă. De parcă ar fi putut vreodată să discute cu el despre asta. Dar se uită în spate, la uşa încuiată pe care i-o arătase cu o zi înainte, încercând o altă abordare.

— Ce e cu camera aia?

— A Ellei? V-am spus că e încuiată.

— Şi mi-ai spus că pot să văd camera ei altă dată. Acum aş vrea s-o văd.

— De ce vrei asta?

— Ca să înţeleg mai multe despre oamenii din cauza cărora mă aflu aici: Dominic, Robert şi… Ella.

Gabriel ezită, dar trecu pe lângă ea şi deschise uşa.

— Te rog să nu-i spui lui Dom că te-am lăsat înăuntru, îi şopti.

Brooke întinse mâna după cheie.

— Promit că nu va afla niciodată. O să încui uşa când plec.

Gabriel încuviinţă din cap şi îşi continuă drumul spre scări.

Brooke intră în cameră şi închise repede uşa. Oare avea să găsească ceva interesant în camera fetei? Nu putea afla cum murise. Era întunecată şi mirosea a mucegai, din cauza draperiilor care nu erau trase. Trase una din ele şi îşi continuă drumul prin cameră.

Probabil că vedea ceea ce văzuse şi Ella ultima dată, cu excepţia tabloului din care o privea o tânără frumoasă. Eloise Wolfe? Presimţea că ea era, şi probabil fusese pictat înainte să împlinească 18 ani. Avea părul negru, ochi de culoarea chihlimbarului şi părea veselă. Încântată de sezonul pe care urma să-l petreacă la Londra? Probabil că tabloul fusese iniţial la

parter, până când, după moartea ei, devenise prea dureros pentru familie şi fusese ascuns în spatele uşilor încuiate.

Nimic nu părea să fie nelalocul lui sau să lipsească din cameră. Măsuţa de toaletă era încă plină de parfumuri şi de alte fleacuri, în mica garderobă încă erau haine, bonete şi pantofi. Văzu un tablou cu un frumos cal alb şi un altul cu două bărci cu pânze pe mare. Ellei îi plăcea natura. Pe noptiera de lângă pat era o miniatură cu Dominic când era mic. Ella îl iubea, era apropiată de el, după cum îi spusese Gabriel. O cutie de bijuterii avea capul unui lup sculptat pe capac. O moştenire de familie? O deschise şi fu surprinsă să vadă doar câteva perechi de cercei. Dacă Ella avea bani, de ce nu era plină cu bijuterii scumpe?

Fetei îi plăceau şi lucrurile împopoţonate. Aşternuturile, draperiile şi măsuţa de toaletă aveau volane. Poate nu avusese timp să redecoreze după ce crescuse. În mijlocul biroului era un bol plin cu scoici, iar în jurul lui erau aşezate altele mai mari. Probabil că se distrase pe plaja din Scarborough când era mică. Cu Dominic? Oare construiseră împreună castele de nisip? Înotaseră împreună? Brooke se întrebă dacă îi va vorbi vreodată despre sora pe care o pierduse.

Începu să deschidă sertarele biroului şi se simţi vinovată. Simţea că îşi bagă nasul unde nu trebuia. Dar cum putea să afle ce i se întâmplase surorii lui Dominic dacă el nu îi spunea nimic altceva decât că Robert era responsabil pentru moartea ei?

În primul sertar găsi doar evantaie. Brooke fu surprinsă să vadă atât de multe. Brooke le deschise pe rând şi văzu că toate erau foarte elegante, fiecare cu o dantelă de altă culoare şi diferite giuvaiere, fără

îndoială asortate cu rochiile de seară. Apoi desfăcu un alt evantai, mai ciudat. Era simplu, de lemn, fără pietricele, iar pe margine avea ceva înscrisuri. Era neobişnuit şi, pentru că nu avea giuvaiere, se îndoia că cineva îi va simţi lipsa dacă îl împrumuta pentru o perioadă.

Ea nu avea niciun evantai. Harriet uitase de acel accesoriu sau încă nu fuseseră trimise la Leicestershire înainte ca Brooke să vină aici. Dar un evantai se putea dovedi util ca să-şi ascundă un zâmbet în cazul în care râdea într-un moment nepotrivit sau ca să îi ascundă lui Dominic momentele în care scrâşnea din dinţi. Băgă evantaiul în buzunar înainte să deschidă şi celelalte sertare.

Nu mai găsi nimic interesant, şi singurul lucru rămas în care putea să mai caute era cufărul de la capătul patului Ellei. După cum bănuise, în el nu erau decât aşternuturi. Dar ca să fie sigură, îşi întinse mâna până la fund şi găsi o bucată de piele tare. Scoase un volum gros, fără titlu. O deschise şi citi: „Nu citi”, scris într-un mod copilăresc. Rămase mută de uimire când realiză că ţinea în mână jurnalul lui Eloise Wolfe. Răsfoi paginile şi observă că scrisul se schimba, devenind mai rafinat, mai matur. Printre rânduri citi despre probe, rochii şi petreceri. Nu era un jurnal din copilărie, ci unul pe care Ella îl ţinuse mai târziu. Poate scrisese despre Robert. Poate acolo avea să găsească indicii despre moartea ei. Luă jurnalul, ieşi din cameră, încuie uşa şi se duse direct în camera ei.

Îşi petrecu următoarele două zile citind despre viaţa Ellei, de când avea 11 ani până când împlinise 18. Avu parte de o lectură interesantă şi izbucni într-un

râs zgomotos când citi despre momentul în care ea şi Dominic se rătăciseră în timpul unei furtuni de zăpadă şi fuseseră călăuziţi acasă de un lup mare şi alb, aşa cum descrisese Ella câinele care îi ajutase. Fata era îndrăgostită de unul dintre prietenii fratelui ei şi se temea că se va însura înainte ca ea să aibă vârsta necesară pentru a-l cere în căsătorie, dar nu-l mai menţiona după aceea, deci probabil uitase de el.

Jurnalul era plin de povestiri amuzante. Ella trăsese cu ochiul în grădini când Dominic încercase să sărute una din fetele din oraş, care fugise ţipând. Dominic se prefăcuse că fusese un accident când dărâmase castelul de nisip pe care îl construiseră doar ca să o poată lua de la capăt. Ella câştigase câteva întreceri şi scrisese despre fiecare dintre ele, deşi credea că o lăsase să câştige. Brooke fu nevoită să lase jurnalul din mână când trebui să se plimbe cu Rebela, să o ajute pe Alfreda cu plantarea ierburilor în seră sau, activitatea care îi displăcea cel mai mult, să se ducă în camera lupului şi să îi îngrijească rana.

Fu dezamăgită când îl termină de citit, pentru că erau foarte puţine povestiri despre sezonul la Londra şi nimic despre toamna în care murise. Paginile acelea fuseseră rupte, tot ce scrisese după ce îl cunoscuse pe „el”. Doar aşa făcea referire la bărbatul care îi sucise minţile la primul ei bal. Ultimele şase pagini lipseau. Lui Brooke i se opri respiraţia când realiză că cine le rupsese uitase să rupă şi ultima pagină. Oare Ella fusese cea care ştersese dovezile înainte să moară? Nu, Brooke realiză că probabil Dominic fusese cel care le rupsese într-un atac de furie provocat de cuvintele care îl făcuseră să vrea să-l omoare pe Robert. Dar nu era de mirare că uitase de ultima pagină, căci acolo

erau doar două rânduri: „A râs când i-am spus despre copil, dar copilul nu-mi dă de ales. Să-l ia naiba pe Robert Whitworth pentru că mi-a distrus viaţa!”

Brooke nu ştia ce să creadă după ce citi ultima pagină. Deci nu numai că fratele ei îi răpise Ellei virginitatea, dar o lăsase şi însărcinată? Îşi minţise părinţii, refuzase să-şi asume responsabilitatea şi chiar îi râsese în faţă Ellei când îi spusese? Brooke era îngrozită că fratele ei fusese capabil de atâta cruzime faţă de Ella şi că nu-i păsa de propriul copil nenăscut! Începu să plângă când realiză că pierduse un nepoţel sau o nepoţică atunci când Ella murise. Dar Dominic nu-l învinuia pe Robert doar pentru că o sedusese pe sora lui, îl învinuia pentru moartea ei. Oare Dominic credea că Ella se sinucisese din cauza lui Robert? Oare ce era scris pe paginile care lipseau? Acele două rânduri erau suficiente să-l facă pe Dominic să creadă asta. Dacă era aşa, Dominic nu o ura pe Brooke doar pentru că fratele ei era de vină pentru moartea surorii lui, ci şi pentru moartea nepotului sau a nepoatei lui.

De ce nu putuse nimeni din Rothdale să-i spună asta? Sau toată lumea credea că moartea Ellei fusese un accident? Dar Brooke tot nu se simţea confortabil să-l întrebe pe Dominic despre asta.

Îl minţise într-una din serile anterioare când luaseră cina împreună, spunându-i că o doare urechea şi că nu aude prea bine. Asta o împiedicase să reacţioneze la toanele lui. În următoarele două zile Dominic renunţase să o mai enerveze ca să plece; pur şi simplu, încetase să mai vorbească, aşteptând ca „surzenia” ei să se vindece. Liniştea fusese confortabilă timp de două zile, dar nu o ajută cu nimic. Febra şi infecţia dispăruseră, şi odată cu ele şi scuza ei

de a intra în camera lui.

Acum că terminase de citit jurnalul avea şi mai multe întrebări despre ce se întâmplase cu Ella şi hotărî că urechea ei se va vindeca în totalitate până a doua zi dimineaţă.

Capitolul 21

— De asta m-ai trimis să fac un comision! îl acuză Gabriel când se întoarse şi îl găsi stând la fereastră. Ca să poţi să te furişezi afară din pat?

— Nu mă furişez, spuse Dominic fără să se uite la el, dar ridică bastonul ca să-i arate cum ajunsese la fereastră. M-am chinuit cu ăsta.

— Totuşi…

— Nu e nimic altceva în neregulă cu mine, Gabe. Febra mi-a scăzut de două zile şi nu mai văd nici urmă de inflamaţie în jurul rănii.

— Asta e o veste bună. Gabriel veni lângă el la fereastră. O să-i spun domnişoarei Wichway…

— Ba nu o să-i spui.

— Dar aşa voi avea o scuză ca să o caut.

Dominic se uită la el.

— De ce ai vrea…? Nu termină întrebarea. Chipul lui Gabriel îi spuse tot ce trebuia să ştie. Îşi dădu ochii peste cap. Nu ai observat că e cam bătrână pentru tine?

— Ba nu e deloc.

Dominic pufni. Femeile astea două se strecurau în casa lui. Îi fermecau bucătăreasa. Îi fermecau cel mai bun prieten. Chiar şi valetul lui reţinut zâmbise mai mult în ultimele cinci zile decât îl văzuse Dominic zâmbind până atunci. Iar Wolf nici măcar nu lătra la

ele. Câinelui nu-i plăceau străinii. Dacă nu ar fi ştiut, ar fi zis că amândouă sunt vrăjitoare.

Dar cea tânără citea pe o bancă, la umbra unei sălcii, cu părul brunet desfăcut căzându-i în valuri peste umeri. La fel ca o fetiţă, nu părea să-i pese cum arată atunci când nu era nimeni prin preajmă.

Buzele ei erau pline. Îşi imaginã cum îşi muşca buza de jos în timp ce citea, aşa cum o văzuse făcând de trei ori de când ajunsese aici. La naiba, ţinea socoteala? Ochii ei erau fascinanţi, de un verde-deschis, precum iarba presărată de rouă. Pielea ei uşor bronzată arăta cât de mult îi plăcea să stea afară. Cât de nepotrivit pentru o lady!

Ar fi trebuit să fie palidă, dar nu era. Alte domnişoare călăreau şi se plimbau purtând pălării, văluri sau umbrele de soare care să le protejeze. Ar fi trebuit să fie timidă, dar era îndrăzneaţă. Ar fi trebuit să se simtă ruşinată când intrase în camera lui în ziua în care sosise, dar nu se înroşise. Se prefăcuse intimidată, dar nu durase mult.

Era o mână de om, puţin mai înaltă decât majoritatea, subţirică, dar sânii ei voluptuoşi pe care îi văzuse în prima seară, în rochia aceea galbenă... Dumnezeule, cum reuşea să reziste?

Modul în care arăta fusese o lovitură grea. Neaşteptată, nedorită. Şi de ce nu plecase plângând atunci când o sărutase?

Nu voia să se mai gândească la asta, dar reacţia ei sugera că nu era virgină. Oare era la fel de imorală ca fratele ei?

Se ascunsese în camera ei în ultimele zile, după spusele servitorilor. Se gândise că o dureau urechile, dar nu arătase niciun disconfort ori de cât ori venea în

camera lui ca să-i aplice tratamentul. Părea mai mult distrasă. Fusese nevoit să tot repete de multe ori, din ce în ce mai tare, ca să o provoace. Cu o zi în urmă abia îşi spuseseră două vorbe. Nu-i plăcea tăcerea.

— O găseşti atrăgătoare? îl întrebă Gabriel, urmărindu-i privirea.

Dominic se uită spre păşune.

— Ca o ciupercă.

Gabriel pufni, dar nu comentă.

Foarte bine. Nu avea nevoie să mai audă alte laude la adresa ei.

— Cred că George nu ştia ce îmi trimite sau ar fi adăugat-o pe lista lui. Prinţul nostru a dus o viaţă plină de extravaganţe, escapade, risipă şi a avut mai multe amante decât putem număra, dar nu poate trece cu vederea câteva dueluri? Cineva i-a băgat asta în cap şi aş vrea să ştiu cine a fost ca să pot să-i mulţumesc.

— Adică să afli pe cine vei mai provoca la duel?

Dominic nu-i răspunse. Simţi nevoia să se uite iar la parc, dar se uită la păşune.

— Royal are nevoie de exerciţiu.

— Nu te uita la mine! Ştii că şi unchiului îi e frică de el.

— Trebuie să angajez un călăreţ? Găseşte pe cineva.

— Face exerciţii. Ori de câte ori cineva intră pe păşune aleargă ameninţător.

Dominic chicoti.

— Serios?

— Şi a mers destul de mult la trap ca să iasă în evidenţă pentru noua iapă.

— Ce iapă?

— A domnişoarei Whitworth.

Îşi adusese şi calul? Chiar voia să rămână. Ajunsese aici fără să ştie ce va găsi, dar venise pregătită să stea şi să se mărite cu orice preţ... sau suficient de mult încât să-l omoare.

Crezuse asta, cel puţin în prima zi în care se oferise să-l ajute. Nu avea sens să facă asta când el încercase să-i omoare fratele. Nu avea nicio logică să accepte să se mărite cu duşmanul fratelui ei, indiferent că nu avea de ales. Ar trebui să fie la fel de furioasă ca el pe intervenţia prinţului şi nu să zâmbească şi să fie împăciuitoare. Dar jucase rolul unei sfinte când nu era nevoie. Oare avea alt motiv?

Din exterior, nu părea la fel de rea ca fratele ei, dar Dominic îl credea în stare pe Robert să o pună să se prefacă. Dacă îl omora acum, ar fi fost evident că familia Whitworth era de vină. Poate că Robert o sfătuise să se comporte ca o logodnică afectuoasă pentru ca nimeni să nu o suspecteze dacă îl otrăvea după căsătorie.

Nu avea nicio îndoială că cel mai sincer lucru pe care i-l spusese era că se pricepea mai bine să-şi ascundă sentimentele, decât să le arate. Deci poate şi ea era o mincinoasă. În orice caz, ar fi fost un prost să creadă ceva din ce-i spunea sau făcea până nu reuşea să afle ce punea la cale în numele fratelui ei.

Robert Whitworth era un depravat, lipsit de conştiinţă şi principii, iar sora lui crescuse alături de el. Probabil că inventaseră împreună povestea pe care i-o spusese despre cât de mult îşi ura fratele şi deja aveau un plan ca să o scape de căsătoria forţată şi să o mărite cu cine voiau ei. Şi sigur aveau aspiraţii înalte. Urma să fie debutantă anul acesta. Familia ei ar fi avut aşteptări mai mari decât un viconte din Yorkshire.

Se uită din nou la ea, la timp să o vadă lăsând cartea jos şi intrând în labirint. Se uită la pendulă şi calculă cât timp îi va lua să renunţe sau să se rătăcească, aşa cum i se întâmplase Ellei când intrase prima dată. În mijlocul labirintului se afla o bancă pe care Ella scrisese „am câştigat!”, iar apoi îl provocase la o întrecere ca să-i arate.

În acea zi, petrecuse o oră cu sora lui vorbind şi împărtăşind câteva secrete. El îi spusese că era îngrijorat pentru prietenul lui Benton, căruia îi plăceau prea mult jocurile de noroc. Ella îi mărturisise că în urmă cu câţiva ani hotărâse că se va căsători cu Benton, dar acum nu mai voia asta. Râseseră.

Fu surprins să vadă că îşi putea aminti toate lucrurile acelea fără să fie cuprins de furie. Oare trecuse suficient de mult timp încât să-şi poată aduce aminte de Ella fără să se gândească la bărbatul care îi distrusese viaţa? Fără să vrea, se gândi la sora lui şi se uită la ceas. Trecuseră cincisprezece minute. Tocmai voia să-i spună lui Gabe să se ducă să o salveze, când o văzu ieşind. Se întoarse la bancă şi se apucă iar de citit.

Era nervos şi realiză că se supărase pentru că reuşise să iasă mai repede decât el la prima lui vizită. Râse de el însuşi. Când se uită la ea se gândi că sigur nu citeşte şi că pune ceva la cale. Nu putea să nege că se gândise că vrea să-l otrăvească atunci când îi oferise licoarea în prima seară.

Otrava era arma preferată a femeilor şi era foarte greu de detectat dacă era administrată corect. În orice caz, se uită la ea cum citea; părea atât de frumoasă şi inocentă, iar Dominic îşi spuse că aparenţele sunt înşelătoare. Şi că ar fi trebuit să o pună să bea din

licoarea aia ca să vadă dacă o face.

Nemulţumit că nu-i venise ideea mai devreme, se întoarse spre pat, dar uită să-şi protejeze piciorul. Când îşi dădu seama că abia îl mai durea, până şi asta îl enervă, pentru că era evident că reuşise să grăbească vindecarea, iar el nu avea de gând să-i mulţumească.

Strigă spre garderobă:

— Nu ai terminat, Andrew?

Valetul ieşi în grabă cu o cămaşă, o lavalieră, o pereche de ciorapi şi ridică pantalonii modificaţi.

— Încă trebuie să termin tivul, domnule.

Cracul unui pantalon fusese tăiat.

— Lasă tivul. Nu ies cu ei în oraş, doar ajută-mă să mă îmbrac.

Gabriel ridică o sprânceană.

— Şi de ce te îmbraci… mă rog, pe jumătate? Doar nu te gândeşti să cobori, nu-i aşa? Dacă îţi mai desfaci o dată copcile…

— O să fii o mamă grozavă într-o zi, Gabe, dar încetează să mai repeţi cu mine. Aştept o vizită de la Priscilla Highley. Adu-o aici când ajunge.

— De ce naiba vine aici? Şi de unde ştii că vine? Nu am adus nicio scrisoare…

— L-am rugat pe Carl să trimită după ea.

— De ce?

Dominic îi făcu semn lui Andrew să plece cu restul hainelor. Pantalonii şi cămaşa erau de ajuns. Se băgă înapoi în pat şi trase cearşaful peste piciorul bandajat. Prezentabil şi suficient de îmbrăcat pentru Priscilla. Nu voia să creadă că o invitase cu scopuri indecente.

Dar Gabriel încă aştepta un răspuns.

— De ce nu? spuse Dominic. Lady Whitworth trebuie să ştie la ce să se aştepte de la o căsătorie cu

mine.

— Că nu o să fii fidel? Sau că o să-i prezinţi toate amantele?

— Fostă amantă, deşi Lady Whitworth nu trebuie să ştie asta.

Dominic şi văduva Highley îşi încheiaseră aventura anul trecut când ea îi spusese foarte clar că vrea să se mărite din nou. El nu voia, cel puţin nu cu ea. Fusese o relaţie convenabilă, pentru că locuia în York, nu foarte departe. Îi fusese infidelă de două ori pe durata scurtei lor aventuri, nu că i-ar fi cerut fidelitate, dar ştia că o căsătorie nu avea să-i schimbe felul de a fi.

— Dacă deschizi cutia Pandorei nu o să-ţi faci rău decât ţie, îl avertiză Gabriel. Nu e deloc plăcut să stai în preajma unei femei geloase.

— O femeie geloasă ar putea să renunţe la căsătorie înainte să se întâmple.

Gabriel oftă.

— De ce nu recunoşti că nu ar fi chiar atât de îngrozitor să fie soţia ta?

— Pentru că nu voi putea niciodată să am încredere în ea, spuse Dominic.

— Din cauza fratelui ei?

— Exact.

Văduva sosi într-un final, dar nu se obosi să bată la uşă, din moment ce era familiarizată cu dormitorul lui.

— Ce caut aici, Dominic? Despărţirea noastră a fost amiabilă, dar mi-ai spus clar că nu vrei să mai ai de-a face cu mine.

Dominic ignoră tonul îmbufnat.

Lady Priscilla era foarte frumoasă astăzi, îmbrăcată cu o pelerină şi o rochie violet, asortate cu bijuterii din ametist. Culorile îi complimentau părul blond şi ochii

violet, dar ea ştia asta. Nu frumuseţea fusese problema şi rămăsese văduvă de tânără. Era puţin mai tânără decât el. Şi bogată. Păcat că fusese doar atras de ea şi nu îndrăgostit.

Îi zâmbi Priscillei şi o invită lângă el.

— Arăţi extraordinar, Cilla, ca de obicei.

Femeia zâmbi.

— Da, doar pentru tine, deşi nu ştiu de ce mă mai chinui.

— Aş vrea să rămâi aici o săptămână sau două, dacă nu ai alte planuri.

— Din păcate, am planuri, primul mare bal al sezonului, care este săptămâna viitoare şi nu am de gând să-l ratez. Vreau să plec la Londra mâine. Dar pot să petrec o noapte cu tine dacă ţi-a fost aşa dor de mine. Şi eşti deja în pat. Râse. Înţeleg unde baţi.

Se aşeză pe marginea patului şi se aplecă să îl sărute. Dominic îi puse mâna în jurul taliei, dar opri sărutul înainte să o încurajeze şi mai mult.

— Nu ai auzit despre ultimul meu duel cu Robert Whitworth?

— Bârfele de la Londra ajung mai greu în York. Priscilla se îndreptă. Te referi la al doilea duel?

— A existat şi un al treilea.

— Dumnezeule, ce a făcut să-l provoci de atâtea ori? Crede că eşti nebun, să ştii. Asta spune la toată lumea. Spune că îţi imaginezi că a comis o greşeală. Nimeni nu-l crede.

— Dar ce cred?

— Că e vorba de o femeie, bineînţeles. Că vă luptaţi pentru ea. Cine e?

— Hai să nu vorbim despre asta, ci despre rezultatul duelului.

— Bine, se bosumflă. Ai un obicei foarte prost să nu-mi oferi detaliile interesante. Care sunt rezultatele?

— Am fost rănit. O rană gravă, dar deja mă simt mai bine. Însă, din cauza asta trebuie să mă căsătoresc cu cineva din familia lui, la ordinul prinţului. Şi singura modalitate ca asta să nu se întâmple este dacă sora lui Whitworth mă refuză şi pleacă.

— Pleacă? E aici?

— Chiar aici, spuse Brooke din dreptul uşii.

Capitolul 22

Brooke ar fi trebuit să ia prânzul întâi. Nu ar fi trebuit să încerce să afle de ce uşa lui Dominic era deschisă. Motivul o privea cu curiozitate. Tânăra femeie care stătea pe marginea patului şi pe care Dominic o îmbrăţişa era frumoasă, elegantă şi avea un aer sofisticat. Brooke se simţi ca în prima zi de şcoală. Simţi că nu era la locul ei.

— Dumneata trebuie să fii Brooke Whitworth? spuse tânăra. Am auzit că Robert are o soră care se va bucura de primul ei sezon la Londra anul ăsta, dar eşti cam departe de Londra, nu-i aşa?

— Îl cunoşti pe fratele meu?

— Cine nu-l cunoaşte pe fratele dumitale? E un tânăr atât de atrăgător, de şarmant, deşi e considerat cam depravat.

Brooke fu surprinsă să audă asta, dar nu fu surprinsă de reacţia lui Dominic atunci când o corectă.

— E un ticălos.

— Da, da, ştim cu toţii ce părere ai despre el – femeia îl bătu uşor pe obraz –, dar întrebarea este de ce? De ce îl urăşti atât de tare pe Robert Whitworth?

Se uită din nou la Brooke. Ştii de ce?

Brooke nu ştia întreaga poveste, dar chiar dacă ar fi ştiut-o, nu plănuia să-i dezvăluie nimic femeii, iar asta probabil se vedea pe faţa ei, căci femeia oftă înainte să-i zâmbească larg.

— Cât de urât din partea mea! Eu sunt Lady Priscilla Highley din York. Ne-am fi cunoscut la Londra, dacă ai fi ajuns acolo, dar în schimb ai venit aici. Ce bârfă interesantă pe care o pot spune când ajung…

— Chiar trebuie, Cilla? interveni Dominic.

— Da, trebuie, dragă.

— Aş prefera să nu fiu subiect de bârfă, spuse Brooke glacial traversând camera să ia săculeţul cu ierburi. Şi dacă nu ai vrea să te ocupi dumneata de rană…?

Îi arătă uşa, fără să-i pese cât era de nepoliticoasă. Dominic putea să aştepte până îşi revenea ca să se tăvălească cu amanta lui. Aproape spuse asta cu voce tare. Aproape.

— Doamne, nu! râse Priscilla, apoi îi şopti lui Dominic, când Brooke plecă spre baie: Deja te tratează ca o soţie? Ce norocos eşti!

Nervoasă din cauza replicii pe care fusese inevitabil să nu o audă, Brooke turnă mai multe ierburi decât era nevoie în bol. Avea să-l usture. Ştia asta, dar nu făcu alta. Târziu îşi dădu seama că nu avea dreptul să dea pe nimeni afară din camera lui.

Se întoarse în dormitor şi se uită de jur-împrejur, ca să se asigure că femeia plecase. Toată lumea plecase, chiar şi Carl. Singurul rămas era câinele, care era încolăcit lângă şemineu.

Nu avea de gând să-şi ceară scuze pentru lipsa ei de politeţe. Dominic nu ar fi trebuit să primească o altă

femeie în camera lui, indiferent de relaţia lor, când viitoarea lui soţie stătea în aceeaşi casă. Dacă se gândea că ea o să accepte... Trecu printr-un tumult de emoţii până simţi doar deznădejde. Ce putea face? Nimic.

— Eşti geloasă?

Ridică privirea şi vorbi fără să gândească:

— Pe o femeiuşcă bârfitoare? Nici vorbă.

Ridică cearşaful de pe piciorul lui, uşurată să vadă că rana era uşor accesibilă. Dacă ar fi trebuit să stea acolo şi să aştepte să-şi dea jos pantalonii...

Simţi că se înroşeşte. Văzuse multă goliciune de când sosise la Rothdale, dar nu voia să-l vadă dezbrăcându-se. Dominic o privea atent, ca de obicei. O nelinişte faptul că privirea lui era tot timpul aţintită asupra ei, ori de câte ori era în cameră. Îi analiza reacţiile? Căuta ceva ce putea folosi împotriva ei?

— Văd că nu a fost nevoie să ţip astăzi, spuse el.

— Poftim?

— Poţi să auzi din nou?

— Auzeam doar înfundat, dar da, mi-am revenit, spuse fără să roşească.

— Priscilla e destul de înduioşată de starea mea, spuse el nonşalant.

Chiar credea că vrea să audă ceva despre amanta lui?

— Şi eu, deşi mie îmi este mai milă de mine. Tu o să continui să faci ce făceai şi înainte. Chiar, ce făceai?

Începu să-şi desfacă bandajul pentru ea.

— În afară de întâlniri cu cei care administrează diferitele afaceri începute de predecesorii mei, cresc cai pentru armată, pentru ofiţeri.

— Deci soldaţii nu primesc cai pursânge?

— Din tonul tău înţeleg că nu-ţi place discriminarea?

— Nu.

— Iar eu nu aleg cine călăreşte animalele pe care le trimit armatei. Câteodată sunt însărcinat să cumpăr câte o herghelie pentru anumite unităţi. Dar soldaţii de rând nu primesc cai de niciun fel. Ei merg pe jos. E unul din motivele pentru care războiul durează atât de mult.

Brooke se bucură să vadă că rana lui deja făcuse coajă şi că nu mai existau semne de infecţie. Tratamentul Alfredei funcţionase. Sigur se simţea mult mai bine. Şi atunci de ce nu spusese asta? Pentru că nu voia să nu-l mai viziteze? Mai degrabă nu voia să le mulţumească ei şi Alfredei pentru ajutor.

Probabil că nici nu ar fi folosit remediul în acea zi dacă nenorocita lui de amantă nu ar fi apărut. Îl auzi şuierând printre dinţi când aplică amestecul mult prea puternic, dar nu spuse nimic, iar Brooke nu se uită în ochii lui cât întinse alifia. Îşi dori să nu se fi prefăcut că nu aude bine în ultimele două zile pentru că, deşi petrecea mult timp în prezenţa lui, relaţia lor nu se schimbase prea mult din prima zi când venise. Acum, după ce citise jurnalul Ellei, voia mai mult ca niciodată să discute cu el despre Robert şi Ella, despre copil şi să afle cum murise Ella. Dar ştiind cât de mult îl înfuria subiectul, hotărî să găsească un subiect mai puţin delicat.

Înainte să poată face asta şi fără să-şi dea seama că aplicase mai multă alifie decât era nevoie, Dominic o întrebă:

— O să-ţi fie dor să-mi freci coapsa după ce mă vindec? Pare să-ţi placă să faci asta astăzi.

Brooke îşi trase brusc mâna.

— M-a luat valul pentru o clipă.

— Te gândeşti la alte părţi ale corpului meu pe care ai vrea să le alini?

Brooke scrâşni din dinţi, încercând să nu cadă în capcana lui şi să nu se enerveze.

— Mă întrebam la ce afaceri de familie te-ai referit mai devreme.

— Bineînţeles că te întrebai, pufni el, dar îi răspunse: Mine de cărbune, dar după ce bunicul meu le-a extins, am început să avem o competiţie acerbă, aşa că a cumpărat o flotă de corăbii care i-a permis să vândă cărbunele peste hotare. Transporturile au devenit profitabile, aşa că acum transportăm şi alte bunuri în afară de cărbune. Şi mai sunt probleme ale arendaşilor de care, de obicei, mă ocup personal.

— Nu aveţi stâne de oi? întrebă curioasă. Am văzut atât de multe oi pe drumul spre Yorkshire. Pun pariu că oilor le place iarba neagră pe care o aveţi din plin aici. Iar lâna e probabil la fel de profitabilă precum cărbunele.

— Ce ştii tu despre oi?

— Nu mult. Tata are o stână, dar nu el se ocupă de ele.

— Nu vreau să ştiu nimic despre familia ta.

Brooke oftă în sinea ei înainte să-i dea un bandaj curat şi se duse să se spele pe mâini. Ar fi vrut să se ofere să-i citească după ce descoperise o colecţie impresionantă de cărţi în bibliotecă. Dar probabil prefera să petreacă timp cu amanta lui dacă era aici. Apoi se albi la faţă când îi trecu prin cap că ar putea fi logodnica şi nu amanta lui, caz în care comportamentul ei avea să fie şi mai îngrozitor.

— Eşti logodit? îl întrebă când se întoarse lângă patul lui.

— Cu cine?

— Cu altcineva? De asta eşti atât de hotărât ca noi doi să nu ne căsătorim?

— Nu există un „noi”.

Dacă se mai eschiva mult, avea să urle de frustrare.

— Erai logodit cu domnişoara Highley? îl întrebă fără menajamente.

— Nu, Priscillei îi place prea mult viaţa din Londra ca să-mi fie o soţie bună. E una din multele mele amante.

— Multe? Câte amante ai de obicei?

Dominic ridică relaxat din umeri.

— Oricâte e nevoie ca să fiu satisfăcut, de obicei două sau trei.

Brooke rămase cu gura căscată pentru o clipă. Era clar că încerca iarăşi să o sperie – spera să fie doar atât. Decise să se prefacă interesată.

— Pe rând sau toate deodată?

Dominic păru surprins şi pe punctul de a izbucni în râs, dar nu o făcu.

— E o idee interesantă. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, nu aveam nicio obligaţie, dar după ce îl omoram pe fratele tău, intenţionam să o curtez pe vecina mea, Elspeth Shaw.

Adevărul din afirmaţia lui o făcu să se simtă oribil. Îşi aduse aminte că în Leicestershire îi trecuse prin minte că ar putea fi îndrăgostit de altcineva. Dar apoi îşi aduse aminte că Gabriel îi spusese că Dominic era ultimul membru al familiei care purta numele Wolfe şi intenţiona ca lucrurile să rămână aşa. Ceea ce însemna

că nu voia copii, nu că nu voia să se căsătorească. Dar dacă aşa stăteau lucrurile, ea avea dreptul să ştie, nu? Mai ales pentru că ea voia copii la un moment dat.

— Deci vrei să te căsătoreşti, dar nu ai de gând să-ţi atingi soţia?

Dominic o privi confuz.

— De unde îţi vin ideile astea?

Brooke se îmbujoră. Oare Gabriel o minţise? Nu ar fi trebuit să întrebe! Îi dăduse de înţeles că era îngrijorată că nu ar putea împărţi patul, mai mult decât era că nu ar putea avea copii.

— E o întrebare logică. Gabriel mi-a spus că nu vrei să ai moştenitori, îi explică repede.

Dominic pufni.

— Asta e ceva ce i-am spus acum mult timp, într-o noapte când băusem cam mult. Nu ştiam că m-a luat în serios.

— Deci nu vorbeai serios?

— Ba da, dar doar pentru o săptămână. Era o idee stupidă, provocată de…

Brooke se întrebă de ce nu terminase ce voia să spună, dar ghici.

— De blestem?

O privi cu atenţie.

— Nu, provocată de ridicolul care a urmat după ce zvonurile au ajuns la Londra. Crailor tineri li s-a părut amuzant să înceapă să urle ori de câte ori mă vedeau pe stradă. Habar nu aveai cu cine urma să te căsătoreşti, nu-i aşa?

Păru încântat să spună asta. Ei îi veni să râdă. Într-o zi avea să facă asta dacă el se mai chinuia mult să o dea la o parte. Nu se îndoia că tocmai îi spusese o prostie şi hotărî să-i demonstreze.

— Nimeni nu ar îndrăzni să facă asta cu tine, la cât de feroce arăţi când eşti nervos. Le-ar fi prea teamă că îi omori pe loc. Deci ce te-a determinat să vrei să închei linia moştenitorilor, chiar dacă ţi-ai dorit asta doar pentru o săptămână?

Dominic se uită atent la ea preţ de câteva clipe. Brooke realiză că tocmai îi spusese că e un mincinos. Poate era cazul să iasă din cameră…

— Pentru că sora mea tocmai murise şi eram disperat, fără nicio speranţă pentru viitorul meu, recunoscu el. Dar acum ideea de a mă răzbuna pe fratele tău face ca viitorul meu să pară interesant.

Brooke putea crede asta. Aşteptă să-i spună să plece, pentru că asta ar fi însemnat răzbunarea supremă, ca familia ei să rămână fără nimic. Sau doar moartea lui Robert l-ar fi satisfăcut?

Dar nu spuse asta.

— Povestea cu urletele chiar s-a întâmplat, dar doar de două ori de-a lungul câtorva ani, şi a fost vorba de nişte farse ale colegilor de şcoală, recunoscu. Nu-ţi imagina că nu am fost nervos prima dată când s-a întâmplat. Dar l-am prins pe unul dintre ei în ultima zi şi era atât de speriat, încât a recunoscut că era vorba de o farsă care l-ar fi ajutat să fie acceptat într-o frăție – dacă îi ignoram. A doua şi ultima dată s-a întâmplat cu un grup, presupun că numărul i-a făcut curajoşi, dar eu mai eram cu doi prieteni în ziua aceea, Benton Seamons şi Archer Hamilton. Benton i-a alergat pe patru dintre ei pe stradă. Ceilalţi doi au rămas pe loc râzând de prietenii lor care încercau să scape, până când Archer l-a lovit pe unul dintre ei, iar pe celălalt l-a plesnit peste faţă cu mănuşa. Individul i-a spus să nu fie un dobitoc, iar apoi a luat-o la fugă. Archer nu l-ar fi

provocat la duel pentru aşa ceva, dar eu m-am amuzat teribil la vremea aceea.

Lui Brooke nu-i veni să creadă că îi mărturisise aşa ceva. Înăuntrul lupului era un om diferit, unul pe care nu-l cunoştea încă, unul cu care ar putea ajunge să râdă într-o zi, unul pe care ar putea ajunge să-l iubească. Apoi realiză că el avea planuri de viitor, planuri care erau acum distruse din cauza ei, nu, nu din cauza ei, ci din cauza *fratelui* ei. Încă nu ştia *ce* făcuse Robert ca lucrurile să ajungă aici.

Fu pe punctul de a-l întreba din nou, dar se abţinu. Discuţia asta nu-i provoca decât furie. Îl întrebase deja prea multe. Şi bănuia cu cine ar fi preferat să-şi petreacă timpul.

— Să nu o laşi pe prietena ta să te obosească prea tare. Ai nevoie de odihnă. O să mă întorc mâine-dimineaţă să-ţi verific rana.

— O să vii înapoi la cină, după cum ţi-e obiceiul.

Nu avea de gând să se certe cu el *sau* să ia cina cu el cât timp Priscilla Highley se afla în casă. De parcă nu ştia ce punea la cale, dându-i de înţeles că are şi că va avea amante, indiferent dacă se căsătoreau sau nu.

— Dacă nu cumva te-ai hotărât să pleci? Caz în care îi poţi da tratamentul Cillei. Ea va avea grijă de mine în seara asta.

Brooke nu-i răspunse, dar trânti uşa în urma ei.

Capitolul 23

Lady Highley îşi petrecu după-amiaza în camera lui Dominic. Brooke şi-o petrecu în a ei, stând aproape de peretele care le despărţea, încercând să audă ce vorbeau. După ce avusese grijă de el toată săptămâna,

o enerva că putea să ofere atât de uşor atenţie altei femei. Acum înţelese ce voise să spună fratele ei în conversaţia pe care o auzise acasă, când zisese că „lupul nu o va accepta”. Se referea la faptul că Dominic era obişnuit să umble cu femei frumoase şi sofisticate.

Ea nu era nici frumoasă, nici sofisticată, era doar o amintire vie a morţii surorii lui şi mereu avea să fie aşa. Încă exista posibilitatea să nu respecte ordinul prinţului şi să o lase să plece. Exista posibilitatea să poată face asta şi să păstreze măcar unele din afacerile familiei. Minele de cărbune sau afacerea cu transporturi l-ar fi făcut un om bogat. Poate îi trimisese deja o scrisoare prinţului regent ca să-i spună asta? Sau poate amanta lui reuşea să-i dea ideea…

Brooke îşi privi unghiile şi se gândi la ce-şi dorea să facă cu ele în momentul ăsta. Apoi îşi lipi din nou urechea de perete. Tot nu se auzea nimic. Poate vorbeau în şoaptă sau făceau ceva pentru care nu aveau nevoie să vorbească. Gândul acela o făcu să iasă să călărească înainte de cină.

Când ajunse la grajduri, văzu că Wolf se hotărâse să caute motanul pe care îl mirosise pe mâinile ei. Stătea în faţa uşii, lătrând, cu blana ridicată, în timp ce Raston era înăuntru, calm, spălându-se pe o lăbuţă – sau ascuţindu-şi ghearele.

Când Arnold se apropie, motanul se urcă înapoi pe bârnele din tavan. Câinele sări, încercând să-l prindă, dar asta nu avea să se întâmple niciodată. Brooke încercă să-i spună câteva cuvinte dulci şi să-l mângâie după urechi, dar Wolf nu avea chef.

— O să renunţe curând, aşa că nu vă faceţi griji pentru pisică, spuse Arnold.

Brooke zâmbi larg.

— Îmi fac mai multe griji pentru Wolf. Raston e destul de brutal dacă se ajunge la luptă.

— O să-l rog pe Gabe să ducă câinele înapoi în casă. Apoi Arnold o surprinse când o rugă: Royal o place pe Rebela, milady. Royal abia suportă ca eu să-l îngrijesc sau să-i pun şaua şi nu lasă pe nimeni în afară de Lord Dominic să-l călărească. V-ar deranja dacă Peter vă călăreşte iapa pe lângă garduri? Poate aşa Royal va alerga după ea sau măcar va ţine pasul.

— Aş putea încerca eu să-l călăresc. Bătrânul grăjdar păru atât de îngrozit, încât Brooke adăugă: Nu contează. Poţi face asta după ce mă întorc de la plimbare.

— Să nu staţi mult, milady. Soţia mea a văzut două inele în jurul lunii noaptea trecută, iar asta înseamnă că va veni o furtună primejdioasă. Într-o zi furtunoasă ca asta şi-a pierdut viaţa cea mai mare fată a familiei Wolfe, în urmă cu câteva sute de ani. Nimeni nu ştie dacă a fost un accident sau a fost blestemul motivul pentru care trăsura ei a căzut într-o râpă.

Brooke se holbă la Arnold. Chiar era atât de superstiţios? Toată lumea era? Asta ar explica de ce zvonurile despre blestem rezistaseră de atâtea sute de ani şi de unde proveniseră cele despre vârcolaci.

Brooke zâmbi politicos, deşi nu credea că va ploua în acea zi, din moment ce soarele strălucea, iar norii nu erau atât de întunecaţi. Şi Alfreda prevestea ploi care nu veneau.

Dar pentru că tocmai vorbiseră de doi cai care voiau să se împerecheze, Brooke realiză că era momentul oportun să discute despre planurile ei.

— Nu m-ar deranja ca Royal şi Rebela să pască

împreună şi să se împerecheze.

Arnold se înroşi.

— Nici pe mine, dar Royal este un campion de curse. Valorează mii de lire. Nu a mai fost împerecheat de când Excelenţa Sa a început să crească armăsari pentru armată. Dar puteţi discuta despre asta cu dânsul după ce vă căsătoriţi.

Toată lumea presupunea că se vor căsători. Numai mirele şi mireasa sperau că nu se va ajunge acolo. Când îşi aminti de cea mai recentă încercare a lui Dominic de a o face să plece, Brooke nu plecă la trap cu Rebela după ce îi fu adusă, ci fugi în viteză, la galop.

De data asta merse spre nord-vest, departe de drumuri. Trecu pe lângă mai multe terenuri cultivate, unde recolta era deja în floare.

La nord şi la sud de sat erau numai ferme. Nu trecu decât pe lângă o stână. Dominic îi spusese că are arendaşi, deci el era proprietarul pământurilor, dar oamenii puteau face ce voiau cu ele? Se gândi să viziteze satul care i se păru pitoresc de la distanţă, dar nu era într-o dispoziţie bună, aşa că merse mai departe.

Zona rurală din Yorkshire era foarte frumoasă, plină de lande şi de terenuri cultivate. Sau poate îi plăcea doar pentru că era departe de familia ei.

Deşi trebuia să aibă de-a face cu un viconte mojic şi insuportabil, aici se simţea mai liberă. Dar dacă Dominic obţinea ce voia, iar ea trebuia să plece? Profită de ocazie şi călări mai departe decât intenţionase, ca să vadă cât mai mult din Yorkshire.

Fu surprinsă să vadă o turmă de vite, o combinaţie între cele scoţiene cu blana lungă şi rasa Angus.

Oamenii de aici erau autosuficienţi, crescând sau cultivând tot ce le trebuia.

Traversă un pârâu, dar mai spre nord se mărea considerabil, devenind un râu. Se opri să se uite la apa curgătoare şi se întrebă dacă peştele pe care îl mâncase la cină în seara anterioară era din râul acesta. Îşi continuă drumul, apoi se îndreptă spre o oaie singuratică pe care o văzu în depărtare. Când se apropie îşi dădu seama că era un câine, un câine foarte mare. Încetini calul, dar fu suficient de curioasă încât să se ducă mai aproape. Prin preajmă nu era nicio locuinţă de unde ar fi putut fugi. Erau doar ruinele unor castele spre nord, iar aici doar câteva ziduri mai erau în picioare, deci nu avea rost să investigheze. Se întrebă dacă animalul se rătăcise.

Rebela refuză să se apropie de animal, iar Brooke coborî şi îi legă picioarele iepei ca să nu fugă. Câinele nu fugi când se apropie. Stătea lângă o moviliţă acoperită cu iarbă şi o privea cu atenţie. Semăna cu câinele lui Dominic, dar era mai mare şi alb cu câteva fire gri pe spate, motivul pentru care îl confundase cu o oaie. Era foarte frumos, avea capul alb, cu excepţia unor cercuri în jurul ochilor atât de deschişi încât păreau albi.

Rămase la un metru de el şi întinse mâna ca să i-o poată adulmeca, dar nu se apropie de ea, şi nici ea nu se duse mai aproape. Poate că nu era cea mai bună idee să încerce să se împrietenească cu un câine atât de mare. Dar sigur era al cuiva. Nu părea feroce. Era prea calm, prea curios. Apoi ridică botul şi adulmecă aerul. Oare simţise mirosul câinelui lui Dominic pe mâna ei?

Brusc câinele scoase un urlet sumbru. Brooke

începu să tremure şi făcu uşor un pas înapoi, apoi încă unul când câinele se ridică.

— Probabil ştii…

Se opri când câinele scânci şi îşi ciuli urechile. Se gândi că poate nu mai auzise niciodată o voce umană. Era aproape imposibil, aşa că începu din nou să vorbească.

— Probabil ştii mai bine decât mine cum să ajungi acasă. Sau ai putea să vii după mine. La cât eşti de frumos, cineva de la Rothdale sigur ştie cui aparţii.

Se întoarse şi se duse în grabă către Rebela. După ce încălecă, se simţi mult mai în siguranţă şi se uită înapoi la câine, dacă era un câine. Era suficient de mare încât să fie un lup. Dar ignoră ideea pentru că animalul nu era aşa de ameninţător cum ar fi fost un lup.

Câinele se aşeză la loc şi o privi în continuare. Ar fi vrut să aibă ceva de mâncare, dar singurul lucru pe care îl avea era un morcov pe care îl adusese pentru Royal, care nu venise la gard pentru cadoul lui. Îl scoase din buzunar şi îl aruncă în direcţia câinelui. Habar nu avea dacă ar mânca un morcov. Poate trebuia să-i ofere unul câinelui lui Dominic ca să afle.

Plecă în galop şi se mai uită o dată peste umăr. Animalul nu se mişcase, dar începu să urle din nou. Brooke se cutremură din nou şi o grăbi pe Rebela.

Capitolul 24

— Toţi angajaţii tăi vor veni astăzi aici? se plânse Priscilla când o altă servitoare, pe care nu o mai văzuse niciodată, veni să-i aducă lui Dominic apă proaspătă. Până şi bucătăreasa a venit să ne aducă

cina. De când face asta?

Erau aşezaţi la masa de şah pe care Dominic o adusese din salonaş. Nu asta se gândea Priscilla că va face aici, dar ştia să joace şi nu voia să-i chinuie rana, cum nici el nu voia. Mama lui şi Priscilla erau singurele persoane cu care jucase care aveau şanse să câştige. Gabriel ştia să joace, dar nu avea răbdare şi de obicei pierdea intenţionat ca să se termine mai repede.

Dominic îşi mută regina.

— Probabil se întreabă ce cauţi aici din moment ce a trecut aproape un an de ultima dată când ai fost în vizită.

Priscilla îşi mută calul forţându-l să-şi retragă regina.

— Şi să nu uităm adevăratul motiv: sunt de partea viitoarei tale soţii şi cred că am venit ca să stric aranjamentul.

— E abia a cincea ei zi aici, pufni Dominic, deşi şi el observase că angajaţii lui erau încântaţi de Brooke.

I se părea că era acolo de săptămâni, nu de zile, probabil pentru că o văzuse atât de des.

— Sau poate servitorii tăi îşi fac griji că prinţul va fi în curând stăpânul proprietăţii?

Dominic o privi încruntat.

— O să mă căsătoresc cu ea dacă trebuie, doar că nu vreau. Ar fi o căsnicie oribilă, aşa că e de înţeles că aş face orice ca să nu se întâmple, nu?

— Dar dacă nu o să fie? Dacă nu seamănă deloc cu fratele ei? Orice ţi-a făcut ţie ca să fii atât de furios pe el, ceilalţi nu-l văd decât ca pe un desfrânat şi nimic mai mult. Şi atunci de ce să-ţi judeci viitoarea soţie doar pentru că e sora bărbatului…

— Rolul de peţitoare nu ţi se potriveşte, Cilla.

Priscilla începu să râdă.

— O să faci ce vrei, indiferent ce ţi s-ar spune. Eu doar îţi distrăgeam atenţia. Şah mat.

Dominic râse şi se ridică. Priscilla rămânea peste noapte şi chiar se oferise să doarmă în patul lui, promiţând că o să aibă grijă cu piciorul lui. El o refuză, dar o rugă să-i ţină companie până când era pregătită să se ducă la culcare. Sperase ca Brooke să mănânce cu ei mai devreme. Priscilla fusese întinsă lângă el, iar el o ţinuse în braţe cât vorbiseră. Era momentul perfect. Dar Brooke nu veni odată cu mâncarea.

Se duse către fereastra dinspre nord ca să vadă apusul. Casa era poziţionată de aşa natură încât putea să vadă apusul şi drumul sudic, de la fereastra lui, dar era nevoie de lumina soarelui ca să vadă ceva. Iar în seara asta soarele era acoperit de nori.

— Pare că plouă în nord. Mă bucur că nu ai încercat să ajungi acasă înainte de apus.

Priscilla veni lângă el la fereastră.

— Arată periculos.

— Va trece până mâine-dimineaţă când pleci.

— Nu mi-e frică să călătoresc pe furtună sau pe întuneric. Iar vântul pare să bată spre nord. Nici nu cred că va ajunge până aici. Se uită în jos. Ai voie să-ţi foloseşti piciorul?

— Doar când Gabe nu e în cameră. E ca o cloşcă. Nu mă doare, Cilla. Iar doctorul Bates mi-a pus de două ori mai multe copci după ce le-am rupt pe primele.

— Chiar nu te doare? Îi zâmbi sugestiv şi îi puse mâna pe coapsa care nu era rănită.

Dominic chicoti, ghicindu-i intenţiile.

— Febra mi-a trecut acum două zile. Rana e amorţită, probabil de la alifia aia vrăjitorească pe care

mi-o pune fata aia.

— Dragule, ar fi trebuit să te căsătoreşti cu mine atunci când ai avut ocazia, aşa nu ai mai fi avut problema pe care o ai acum.

Asta nu ar fi împiedicat duelurile. Whitworth încă trebuia să plătească pentru ce făcuse. Dominic nu-i putea spune asta Priscillei. Îi plăcea prea mult să bârfească şi nu avea încredere în ea că nu o să ducă zvonul cât mai departe posibil.

Însă, fără acea informaţie, situaţia lui i se părea amuzantă Priscillei. Dar îi spusese şi că îi place cât de înflăcărată era Brooke. Femeile!

Uşa se deschise brusc, şi Gabriel spuse:

— S-a întâmplat ceva cu Lady Whitworth. Nu s-a întors de la plimbarea ei călare.

Dominic începu să zâmbească.

— Nu s-a întors? Dar apoi se întoarse şi văzu îngrijorarea de pe chipul lui Gabriel. De cât timp e plecată?

— Au trecut cel puţin trei ore. Nu a venit la cină.

Deci plecase de bunăvoie. Dominic fu surprins. Nu crezuse că, dacă i-o prezintă lui Brooke pe amanta lui, va reuşi să o alunge, dar poate că asta o făcuse să plece.

— Asta e o veste bună, spuse el.

— Nu, nu e. Slujitoarea ei e moartă de îngrijorare. Jură că stăpâna ei nu ar pleca fără ea, iar eu sunt de acord cu ea. Nici nu ar fugi călare. Sigur i s-a întâmplat ceva. Şi o să se întunece în curând.

Uşurarea lui Dominic dispăru.

— Andrew! strigă. Adu-mi pantalonii şi haina de ploaie.

— Nu poţi să ieşi, protestă Gabriel.

— Ba normal că pot. Dacă moare pe câmp, prinţul va crede că eu am ucis-o. Presupun că cineva a căutat-o deja în sat?

— A fost primul loc în care am fost.

— Pregăteşte-l pe Royal.

— Dom, te rog, nu poţi să călăreşti iar atât de repede. Am nevoie doar de permisiunea ta să adun toţi bărbaţii ca să pornim în căutarea ei.

— Poţi să faci şi asta, dar sunt puţini cu cai care pot merge atât de departe şi nu avem destule şei pentru caii mei. În plus, e responsabilitatea mea. Aş vrea să fie altfel, dar asta e situaţia. Aşa că nu te certa cu mine.

— Cred că va trebui să găsesc o sticlă de coniac cu care să dorm, spuse Priscilla sec, după ce Gabriel ieşi din cameră.

— Nu-ţi faci griji pentru ea?

— De ce mi-aş face? Sunt sigură că o s-o găsiţi. Probabil că a prins-o ploaia şi s-a adăpostit undeva.

— Posibil.

Wolf îl urmă afară din cameră. Dominic intră întâi în camera lui Brooke ca să ia ceva de-al ei ce ar putea mirosi câinele. Camera ei era aproape goală, de parcă nu ar fi despachetat sau ar fi luat tot ce avea nevoie cu ea. Încă exista posibilitatea să nu se fi rătăcit şi să fi fugit. Era mult mai greu să găseşti pe cineva care nu voia să fie găsit.

La parter, bucătăreasa îl aştepta şi îi puse în braţe un sac cu mâncare.

— Nu a mâncat, fu tot ce-i spuse.

Era evident că Marsha era îngrijorată. La fel şi Arnold. În grajduri, grăjdarul îi mai dădu un sac de provizii şi mai puse două felinare la şaua lui Royal

înainte să-i dea hăţurile lui Dominic.

Dominic auzi pe cineva strigând şi se uită spre casă. Slujitoarea lui Brooke alerga spre el, iar Gabriel încerca să o oprească. Dar îi dădu peste braţ şi se apropie de Dominic.

— Cu ce aţi supărat-o astăzi? Niciodată nu călăreşte mult decât dacă e supărată!

Dominic nu avea timp pentru asta şi nici nu-i răspunse.

— Du-o înapoi în casă, îi spuse lui Gabriel înainte să plece.

Dominic călări până în spatele păşunilor înainte să descalece şi să-i dea lui Wolf să miroasă panglicile pe care le luase de pe măsuţa de toaletă a lui Brooke.

— Găseşte-o, îi spuse câinelui.

Fusese de multe ori la vânătoare cu Wolf şi ştia că se poate baza pe el să-i găsească mirosul lui Brooke.

Wolf adulmecă în jur înainte să o ia la goană în direcţia în care Arnold îi spusese că plecase Brooke.

Deşi încă nu era întuneric, aprinse unul din felinare înainte să înceapă ploaia. Spre nord văzu potopul care arăta ca o perdea deasă de apă ce ascundea pământurile de el. Wolf alergă într-acolo fără nicio grijă. Dominic se opri. Chiar avea de gând să călărească prin ploaia asta? Pentru ea?

Îi dădu pinteni lui Royal şi înaintă, gândindu-se că avea un alt motiv pentru care să o urască pe Brooke Whitworth.

Capitolul 25

Vântul şuiera printre ruinele castelului şi bătea atât de tare, încât din când în când lumina lunii strălucea în

zare, dar ploaia era atât de deasă că Brooke abia putea să vadă copacul sinistru, îndoit de vânt. Văzu fulgerul în depărtare, dar tunetul i se păru mult mai aproape.

Brooke ar fi putut să considere asta o aventură dacă nu i-ar fi fost foame, dacă nu s-ar fi simţit groaznic în hainele ude în timp ce stătea ghemuită într-un dulap, între cele trei ziduri care erau încă în picioare. Oare castelele aveau dulapuri, se întrebă?

Nu ştia la ce fusese folosit cu secole în urmă, dar era un spaţiu lat de un metru şi avea cam trei metri lungime, cu un acoperiş de piatră care încă nu se surpase, iar podeaua de piatră era uscată. Probabil că avusese şi o uşă, dar putrezise demult.

I se păru că stă acolo de ore întregi şi că timpul trece îngrozitor de încet. Nu avea cum să găsească drumul înapoi spre Rothdale pe întuneric şi prin ploaia deasă. Trebuia să rămână aici până dimineaţă dacă nu venea cineva să o salveze, dar cât era de plauzibil să se întâmple asta? Alfreda sigur era îngrijorată. Dominic probabil nu ştia sau nu-i păsa că lipsea de atât timp.

Mai devreme, când simţise picăturile de apă, fusese încântată. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Încercase să galopeze mai repede, dar natura fusese mai rapidă.

Se oprise în mijlocul potopului când nu mai reuşise să vadă la câţiva metri în faţă, neştiind ce să facă. Se întrebă dacă Rebela ar fi reuşit să-şi găsească drumul înapoi spre Rothdale dacă îi dădea drumul sau dacă s-ar fi rătăcit. Apoi auzi câinii urlând. Cel puţin, spera să fie câini şi nu altceva.

Era numai vina zvonurilor despre Dominic. Iar animalul lui era suficient de mare încât să fie pe jumătate lup. Câinele pe care îl văzuse azi era şi mai

mare, dar nu o ameninţase. Probabil era o rasă specifică zonei, pe care nu o văzuse niciodată în Leicestershire. Era evident că cineva îi creştea aici în nord, iar Dominic ar fi putut să-i spună asta în loc să o lasă să creadă că unele haite de lupi supravieţuiseră dispariţiei.

Se întorsese şi se dusese în căutarea câinelui. Într-un moment de visare se întrebase dacă animalul o chema. Poate încerca să o ducă la el acasă, la oameni, la un foc. S-ar fi mulţumit cu orice ar fi însemnat să scape de ploaie. Dar nu se aşteptase la un bârlog. Moviliţa lângă care stătuse câinele avea o gaură pe lateral, iar Brooke îl văzuse dispărând înăuntru când se apropiase.

Descălecase şi încercase să se uite prin gaură, dar fusese prea întuneric să vadă ceva. Nu avusese cum să intre acolo, oricât de uscat ar fi fost. Apoi se uitase spre nord, unde văzuse ruinele castelului. Acolo putea găsi adăpost. Norii erau atât de joşi şi ploua atât de tare, încât nu mai vedea în faţă, dar dacă mergea spre nord, le putea găsi. Sau câinele ar fi putut să o ducă acolo dacă îi explica…

Ce idee nebună, dar tot vorbise în gura bârlogului.

— Nu, mulţumesc, prietene, aş vrea să găsesc ruinele. Vrei să vii cu mine?

Apoi se urcase înapoi pe cal. Câinele ieşise din bârlog şi o privise cum se îndepărtează. Brooke se uitase înapoi să vadă dacă vine după ea, dar nu mai reuşise să distingă nimic.

Fusese dezamăgită când găsise ruinele. Nu mai rămăsese aproape nimic. Toată zona era plină de pietrele care se dărâmaseră. Un copac imens se afla în ceea ce fusese odată o curte sau o sală festivă. O

legase pe Rebela sub copacul care îi oferea puţin adăpost, iar apoi începuse să meargă cu grijă pe pietrele alunecoase în căutarea unui loc care să o protejeze de ploaie.

O scară pe jumătate distrusă ducea la etaj, dar acolo nu găsise nimic altceva în afară de vânt şi ploaie. Sperase să găsească scări care să ducă într-o pivniţă, dar ploaia cădea la fel de tare şi abia putuse să mai vadă ceva. Văzuse ceva alb când câinele trecuse în viteză pe lângă ea. Se grăbise şi îl urmase în spatele scării unde se aşezase şi o aştepta. Acolo găsise cămăruţa de lângă scări.

Păşise în spaţiul îngust şi îl chemase alături de ea, dar câinele fugise deja. Oare o dusese intenţionat acolo sau se aşezase doar ca să vadă ce va face? Oricum îi mulţumise cu voce tare. Apoi se dusese cât mai în spate. Se sprijinise de perete, deşi era acoperit de muşchi, şi închisese ochii, recunoscătoare că nu mai era călare şi că găsise un loc uscat.

Auzi sunetul unui cal care se apropia înainte să vadă lumina difuză. Încă ploua tare. Se ridică repede, se apropie de uşa cămăruţei şi văzu o siluetă imensă care ţinea un felinar şi care se îndrepta călare spre copacul de care o legase pe Rebela. Cineva venise să o salveze! Fu atât de uşurată, deşi putea fi doar cineva care îşi căuta câinele.

— Hei! strigă ea.

— Am bănuit eu…

Lupul. I-ar fi recunoscut vocea oriunde. Singura persoană de care nu voia să fie salvată. Şi de ce naiba se dăduse jos din pat?

Capitolul 26

Brooke era îngrozită la gândul de a se uda din nou şi îşi imagina că Dominic nu voia să stea aici mai mult decât era nevoie.

— Dacă-mi spui că ştii să găseşti drumul înapoi spre Rothdale pe întuneric, o să ies afară, se oferi ea.

Dominic nu-i răspunse, aşa că se răzgândi şi decise să nu mai pună condiţii. Nu voia să iasă în ploaie dacă nu era absolut necesar. Dar când veni spre ea şi îi dădu felinarul înainte să se întoarcă la cai, Brooke îşi dădu seama că nu aveau să se întoarcă imediat la conac. Duse felinarul în colţul cel mai îndepărtat al cămăruţei, ca să nu îi stea în cale.

Se întoarse în uşă, dar era atât de întuneric încât nu-l vedea nici pe el, nici caii. Oare căuta o cameră mai mare care să fie întreagă? Nu, ar fi avut nevoie de felinar pentru asta. Bănui că deşeuează caii, dar ar fi trebui să se uite la cămăruţă întâi. Nu era suficient de mare pentru amândoi.

Când apăru în uşă, Brooke se lipi de perete ca să nu-i stea în cale. Trebui să se aplece ca să intre. Ea aproape atingea tavanul, deci el nu avea cum să stea drept. Îi aruncă cei doi saci de piele înainte să pună un al doilea felinar lângă intrare, apoi îşi dădu jos pelerina de ploaie pe care o lăsă la intrare pentru că era udă fleaşcă. Brooke văzu că datorită pelerinei, hainele şi părul lui erau uscate, spre deosebire de ale ei.

— Nu mergem acasă în seara asta? Nu ştii drumul, nu-i aşa?

— Ba da, dar e periculos. E noroi, râul a ieşit din matcă şi e plin de bălţi. Nu sunt dispus să-mi asum riscul.

Brooke îşi aminti că Andrew îi spusese despre unul din strămoşii lui care murise într-un accident de trăsură pe o vreme ca asta. Era drăguţ că îi păsa atât de mult de siguranţa ei încât să aştepte până dimineaţă ca să ajungă acasă.

— Nu sunt dispus să risc siguranţa lui Royal care ar putea aluneca şi şi-ar putea rupe un picior, adăugă el.

Bineînţeles că nu se gândea deloc la ea! Scrâşni din dinţi, sperând că Dominic va rămâne în capătul opus. Camera era prea mică să se poată mişca în voie.

— Întinde păturile înainte să scoţi mâncarea.

Mâncare! Scoase repede două pături, le întinse pe podeaua de piatră şi se aşeză într-un colţ înainte să umble în celălalt sac. Scoase o plăcintă cu carne şi începu să mănânce. Dominic ar fi putut să stea în faţa ei, dar se întinse pe pături, lângă ea, sprijinindu-se într-un cot, cu spatele la perete, în timp ce picioarele lui ocupau aproape tot spaţiul rămas.

Brooke se aşeză repede cu faţa la el.

— Nu e destul loc pentru amândoi dacă tu te întinzi, se plânse.

— Ba e loc destul. Poţi să te întinzi şi tu lângă mine. Chiar ţi-am adus şi o pernă.

Se referea la braţul lui, ghici Brooke, deşi încă se sprijinea în el. Nici nu păru încântat să-i facă aşa o ofertă. Era înghesuit într-un spaţiu mic cu unul din duşmanii lui. Bineînţeles că nu era încântat. Iar piciorul lui…

Se uită îngrijorată la coapsa lui stângă.

— Nu te doare piciorul? Nu ţi s-au redeschis copcile, nu?

— Vrei să-mi dau pantalonii jos ca să te uiţi? Probabil ea păru surprinsă de sugestia lui, căci adăugă

repede: Rana e bine bandajată şi nu mă mai doare prea tare, mulţumită tratamentelor tale.

Era o mulţumire? Brooke fu uimită până când îi spuse:

— Poţi să consideri că salvarea ta este răsplata pentru ce ai făcut pentru mine. Acum că suntem chit, poţi să pleci acasă.

Se referea la casa ei, nu la a lui. Dar mâncarea o făcea să se simtă mai bine şi încercă să nu-i permită să-i strice dispoziţia.

— Cum m-ai găsit?

— Wolf m-a adus aici.

— Unde e?

Dominic pufni.

— Probabil încă latră la vizuina unei vulpi, undeva la sud de aici. Am călărit până aici pentru că şi eu m-am adăpostit printre ruinele astea în timpul furtunilor de vară. E singurul adăpost din zonă şi m-am gândit că ai descoperit singura cameră intactă.

Ea nu ar fi spus că era intactă, dar realiză că trupul solid al lui Dominic ţinea departe rafalele de vânt. Oare de aceea se aşezase? Dacă da, era un lucru foarte galant din partea lui.

Un câine începu să latre.

— A venit după mine.

Oare Wolf lătra afară? Sau câinele alb era încă printre ruine, deranjat de vocea lui Dominic şi simţind o ameninţare? Dominic presupuse că era Wolf şi începu să-l strige. De mai multe ori. Dacă era Wolf, probabil simţise mirosul celuilalt câine pentru că începu să urle sumbru, de parcă îl chema.

— Vino aici! strigă Dominic.

Brooke ţipă când Wolf apăru în cameră, se scutură

de apă şi se aşează la picioarele lui Dominic, scâncind. Dominic bombăni. Brooke îşi dădu ochii peste cap şi se şterse pe faţă.

— Cum ai găsit ruinele pe ploaia asta? o întrebă Dominic, privind-o curios.

— Cu puţin ajutor.

— De la cine?

— Spiritele vrăjitoarelor, rânji. Dominic pufni, iar ea continuă: Tocmai trecusem pe lângă ele când a început ploaia, deci a fost uşor să mă întorc.

Brooke se gândi că n-o va crede dacă îi spune că un câine o adusese aici.

— Slujitoarea ta era disperată când a văzut că nu te-ai întors după câteva ore. Majoritatea angajaţilor mei te caută. Credeam că ţi-ai venit în fire şi te-ai hotărât să pleci definitiv din Rothdale.

Şi atunci de ce o căutase, ar fi trebuit să-l întrebe, dar îşi dădu seama că nu ar face altceva decât să provoace o ceartă şi era ultimul lucru de care avea nevoie într-un spaţiu atât de mic. De aici nu putea pleca şi nici nu putea trânti vreo uşă.

— Măcar nu eşti pe terenurile familiei Shaw.

Slavă Domnului, un subiect neutru!

— Încă suntem pe pământurile tale?

— Nu. Oricine deţine pământurile astea, de la nord-vest de Rothdale, nu s-a ocupat niciodată de ele din câte ştiu eu.

— Eşti sigur? întrebă gândindu-se la proprietarul câinelui.

— Nu chiar. Nu am mai ajuns până aici de mulţi ani. La naiba, e posibil ca Ian Shaw să le fi cumpărat.

— Spui asta de parcă ar fi ceva rău. Sau aveai de gând să-i faci curte vecinei tale ca să vă uniţi

pământurile?

— E o fată drăguţă.

Brooke aşteptă, dar aparent Dominic nu mai avea nimic de zis.

— O iubeşti? îl întrebă.

— De-abia o cunosc. Ar fi fost o uniune productivă pentru Rothdale şi m-ar fi ajutat să rezolv câteva dispute.

— Asupra pământurilor?

— Acum zece ani, Ian Shaw a promis să împuşte orice membru al familiei Wolfe care îi calcă pământurile. Eu i-am promis că voi avea grijă să fie întemniţat dacă încearcă. Dar problemele dintre familiile noastre nu au început din cauza pământurilor. Strămoşii noştri, cu cinci generaţii în urmă, s-au duelat. Pe vremea aia foloseau săbii. Strămoşul meu şi-a pierdut o mână, iar duelul ar fi trebuit să se încheie, dar nu s-a întâmplat aşa. Apoi stră-strămătuşile noastre au avut o confruntare fizică ce a provocat un scandal care a durat câteva decenii. Astea sunt cele două divergenţe de care ştiu eu. Probabil au mai fost şi altele, pentru că neînţelegerile au început cu mult înainte, aparent cam în acelaşi timp când a apărut faimosul blestem al familiei Wolfe. Legenda spune că familia Shaw l-a insultat, iar apoi l-a ignorat pe strămoşul meu Cornelius Wolfe pentru că se lăuda în faţa lor cu amanta lui de condiţie joasă. Cornelius era un hedonist căruia îi păsa doar de propriile mofturi şi plăceri, era oaia neagră a familiei Wolfe.

Brooke clătină din cap.

— Şi chiar crezi că Shaw te-ar fi lăsat să-i faci curte fiicei lui, când există atâtea poveşti urâte între familiile voastre?

— De ce nu? Dominic ridică din umeri. Exact asta sunt… poveşti urâte. Sunt sigur că Shaw nu s-ar mai plânge de graniţa dintre proprietăţi, dacă fiica lui ar deveni stăpână la Rothdale. În plus, mi se pare că e un prostănac.

— Şi eşti sigur că fiica lui nu e la fel?

— Mă îndoiesc că mi-ar fi păsat.

Cât de trist!

— Chiar nu-ţi doreşti mai mult de-atât?

— Ce-aş putea să-mi doresc?

— Fericire, iubire, copii.

— Asta sună a ceva ce ţi-ai dori tu.

— Dar tu nu?

— Iubirea e trecătoare, la fel ca fericirea. Aş fi vrut copii, doar că nu acum.

— Cinic, să spun aşa. Nu eşti foarte optimist, nu? Dar iubirea şi fericirea există. Dacă durează depinde doar de tine. Sigur eşti de acord?

Dominic pufni.

— Că pentru amândouă e nevoie să lupţi?

— Nu neapărat să lupţi, dar să depui puţin efort. Sau poate doar să accepţi. Câteodată trebuie doar să crezi în ceva ca să-l obţii.

Dominic ridică o sprânceană.

— Eşti şi filosoafă? Eşti plină de surprize.

Pe Brooke nu o afectă tonul lui batjocoritor.

— Cât despre faptul că nu ţi-ar păsa dacă soţia ta e prostănacă sau nu, mă îndoiesc că ţi-ai dori ca viitorii tăi copii să o moştenească, deci nu e adevărat. Ţi-ar păsa.

— Nu o să am şansa să aflu asta, nu-i aşa?

Brooke se încordă. Ajungeau înapoi la acelaşi subiect şi chiar nu era locul potrivit pentru încă o

ceartă, mai ales când ea nu se putea mişca fără să-l atingă, când îl simţea lipit de genunchii ei sau când picioarele lui îndoite îi atingeau coastele şi şoldul drept. Nu avea cum să iasă de aici fără să se caţăre peste el.

Alese să fie inteligentă şi nu căzu în capcana lui. Deschise sacul cu pături, mai scoase două şi îi întinse una. Dominic o împături ca să o folosească pe post de pernă şi îşi puse capul pe ea. Trebuia să-şi ţină genunchii îndoiţi, altfel picioarele lui ar fi ieşit în ploaie.

— Culcă-te, îi spuse Dominic. Nu mai e mult până dimineaţă. Şi dacă te trezesc fantomele, ignoră-le.

— Ce fantome? îl întrebă, holbându-se la el.

— Se spune că ruinele turnurilor şi castelelor sunt bântuite. Eu nu am crezut asta niciodată, dar nu ai de unde să ştii.

— Despre ăsta se spune că e bântuit?

— Nu ştiu. Dar în orice caz, fantomele sunt inofensive, aşa că să nu ţipi. Nu reacţionez prea bine dacă mă trezesc în ţipete.

Brooke îşi dădu ochii peste cap. Dacă nu i-ar fi spus asta, poate l-ar fi crezut. Nu reuşea să-şi dea seama ce încerca să facă în seara asta, o tachina, îi spunea minciuni, ca şi cum s-ar fi simţit confortabil în prezenţa ei, dar încă încerca să o îndepărteze.

Dar nu voia să se întindă lângă el, deşi închisese ochii, dându-i de înţeles că discuţia se terminase. Şi nu credea că poate dormi stând în fund, oricât de mult ar fi vrut asta. Nu-i mai era frig, ba chiar îi era puţin cald la gândul că trebuia să doarmă lângă el, aşa că se acoperi cu cealaltă pătură şi se întinse cu grijă pe-o parte, cu spatele la el.

Şi ea trebui să-şi îndoaie genunchii, pentru că

picioarele lui nu-i dădeau de ales. Dar nu avea destul loc să facă asta fără să se lipească cu spatele de el. Se simţi ruşinată. Spera că doarme şi nu observă că-l atinge din nou, încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă, fără să reuşească.

— Dacă nu te opreşti în următoarea secundă, nu o să mai dormim în noaptea asta!

Brooke nu era sigură la ce se referea, dar se opri imediat. Ultimul ei gând înainte să adoarmă fu că era plăcut să simtă căldura corpului lui în timp ce vântul vuia, iar ploaia continua să cadă afară.

Capitolul 27

Brooke se trezi încolăcindu-l cu braţele pe Dominic, dar el era la fel de încolăcit în jurul ei. Cum naiba dormiseră aşa?

Brooke realiză că probabil se întorsese cu faţa la el peste noapte pentru că avea capul ascuns între pieptul şi braţul lui. Unul din picioarele lui era întins şi ieşea din cămăruţă, dar ploaia se oprise. Celălalt picior era îndoit între ale ei. Era sigură că piciorul ei, peste care era aşezat al lui, era amorţit. Dar ezită să se mişte ca să afle, pentru că s-ar fi simţit umilită dacă se trezea şi o vedea în poziţia asta, în braţele lui, ca şi cum ar fi vrut să doarmă aproape de el.

— Nu te-a trezit zgomotul.

Brooke închise ochii strâns, de parcă asta ar fi împiedicat-o să se înroşească.

— Ce zgomot? întrebă pe un glas subţire, gândindu-se la fantomele despre care îi povestise.

— Caii s-au împerecheat peste noapte.

Ochii ei licăriră.

— Da?!

Dominic se ridică în cot, iar capul ei alunecă pe antebraţul lui, ceea ce îi permise să o privească în ochi.

— Nu te deranjează?

— Din contră. Îmi doresc să am propria fermă de cai într-o zi. Ăsta e un început bun.

— Cine a spus că poţi să păstrezi mânzul? O împerechere cu Royal costă cinci sute de lire.

— Din moment ce nu am semnat un contract pentru asta şi e vina ta că l-ai lăsat liber peste noapte, cred că poţi să anulezi taxa.

— Da? O mângâie cu un deget pe obraz. Dar soţii găsesc alte moduri de a negocia.

— Nu suntem încă…

Nu apucă să mai spună cuvântul „căsătoriţi” când buzele lui se opriră peste ale ei.

Nu încercă să-şi întoarcă faţa, nu când viitorul fermei ei era în joc. Apoi încetă să mai gândească.

Gustul lui era ameţitor. Îşi deschise buzele, iar limba lui se strecură înăuntru. Îi cuprinse gâtul cu mâna şi îl mângâie uşor. Mâna lui coborî uşor dinspre gâtul ei şi se opri pe unul dintre sâni. Îşi trecu palma peste el, iar sfârcul i se întări, provocându-i fiori de plăcere în tot corpul. Abia atunci Dominic îi strânse uşor sânul în palmă.

Plăcerea pe care i-o provocă aproape o făcu să geamă. Ar fi trebuit să-i spună să se oprească. Dar sărutul lui deveni mai profund, mai pasional. Îşi ridică genunchiul între picioarele ei şi o apăsă între coapse. De data asta gemu, dar sunetul se pierdu între buzele lui. Plăcerea pe care i-o provocă o făcu să se frece de trupul lui. Încântată şi copleşită de limba lui, care intra şi ieşea din gura ei, şi de mâna care îi mângâia sânul,

simţi nevoi pe care nu le înţelegea. Erau atât de izolaţi în cămăruţa mică, nu aveau loc să se mişte, nu avea loc să obţină ce-şi dorea. Era prinsă sub greutatea lui, dar el putea...

Brusc, sărutul se termină.

— Nu, oricât de mult ai vrea, nu o să fac dragoste cu tine. Dacă fac asta, nu o să mai pleci niciodată de la Rothdale.

Lui Brooke îi luă o secundă să-şi dea seama că se lăuda cu talentele lui erotice. Chiar zâmbi când îi spuse asta! Brooke ridică o sprânceană.

— Chiar crezi că eşti atât de bun la pat?

— În pat, aşa mi s-a spus. În locul ăsta primitiv? Ridică din umeri, dar spuse: Probabil.

Brooke voia să râdă şi voia să-l lovească cu ceva. Vorbea serios sau iar o tachina? Zâmbetul lui sugera că a doua variantă era corectă şi se gândi iar că începuse să se simtă confortabil în prezenţa ei, poate chiar să o placă. Dar fu un gând fulgerător. Luând în considerare tot ce se întâmpla între ei, se îndoia. Apoi icni. O acuzase cumva că *tânjeşte* după el?

— Ce te face să crezi că vreau...?

Dominic îi puse un deget peste buze ca să o facă să tacă.

— Nu are rost să negi, când văd asta în ochii tăi, în atingerile tale. Dar dacă îţi imaginezi că mă vei face să te iubesc ca prin magie, te înşeli.

Se ridică, parcă pregătit să plece.

— N-o să te las să dai vina pe mine pentru ce s-a întâmplat, îi spuse, furioasă că un sărut atât de uimitor se putea termina aşa.

— Nu dau vina pe tine, dau vina pe calul tău. A trecut mult timp de când am auzit doi cai

împerechindu-se. Este ceva foarte primitiv.

Când spuse asta se uită în ochii ei într-un fel care o făcu să rămână fermecată. Privirea feroce pe care o vedea uneori în ochii lui nu mai era aşa de periculoasă acum, era chiar pasională. Pentru o clipă, crezu că o doreşte. Dar ignoră şi gândul acesta.

Dominic zâmbi din nou, dar parcă batjocoritor acum.

— Evident nu m-ar deranja să te am în patul meu, dar te avertizez că nu voi avea încredere în tine în afara lui. N-o să ai parte de iubire sau fericire aici, Brooke Whitworth. Copii, posibil mai mulţi decât îţi doreşti, dar nimic mai mult. Încă ai timp să fugi.

Da, bineînţeles că avea. Cel puţin, el credea că are. Poate că trebuia să-i spună despre ameninţarea tatălui ei de a o închide într-un azil de nebuni. Sau poate ar trebui să-l otrăvească aşa cum îi sugerase fratele ei. Acum chiar se simţea în stare să o facă.

Brooke se ridică în picioare când Dominic ieşi să înşeueze caii. Îndesă păturile în sacul gol, apoi îl luă pe celălalt. Se opri şi goli sacul cu mâncare, în cazul în care câinele alb mai era prin preajmă şi venea acolo după ce plecau ei. Nu-i era foame. Spera ca lui Dominic să-i fie.

Brooke văzuse deja că soarele strălucea, dar era minunat să iasă în căldura lui. Lucrurile arătau altfel în lumina soarelui. Peisajul i se păruse atât de sumbru noaptea trecută. Acum părea viu şi frumos, deşi în curte erau câteva bălţi. Se uită în jur, dar nu văzu câinele nicăieri, deşi Wolf alerga adulmecând peste tot.

— Mă bucur că te-am găsit.

Chiar spusese asta? Dominic era cu spatele la ea legând şaua, deci nu putea fi sigură. Era ceva foarte

diferit de ce-i spusese înăuntru.

— De ce?

— Dacă ai fi murit în landă, prinţul ar fi obţinut exact ce-şi doreşte, un motiv să-mi ia toate bunurile, să mă arunce în temniţă sau să mă spânzure.

Un subiect atât de lipsit de romantism! Ar fi trebuit să ştie că nu era o idee bună să se gândească la un sens pozitiv pentru cuvintele lui.

— Mă îndoiesc. Prinţul e văzut ca o persoană morală şi este susţinut pentru că încearcă să salveze vieţi. Nu te-ar acuza sau întemniţa pentru ceva ce nu ai făcut.

Dominic râse ironic.

— Membrii familiei regale apelează la tot felul de…

— Şi apropo, de ce nu ai încetat să mă cauţi noaptea trecută? Cred că ai călărit ore întregi prin ploaia aia.

— Da, şi am fost tentat să renunţ.

Asta nu-i răspundea la întrebare, dar Dominic îi întinse mâna ca să o ajute să se urce pe cal. Merse spre el, dar îl ignoră, capabilă să se urce singură în şa. Nu era foarte feminin, dar nici situaţia nu era.

Puse piciorul pe scară şi insistă:

— Deci, de ce nu ai renunţat?

Rămase fără aer când Dominic îi puse mâinile pe fund şi o împinse în şa.

— Instinctul de autoconservare, după cum ţi-am spus.

Se duse să lege sacii la oblâncul şeii.

După ce amândoi erau în şa şi trecură de ruine, Brooke se uită înapoi, întrebându-se dacă prietenul ei alb avea să se arate acum, ca să-i vadă plecând. Încă se întreba unde locuia câinele.

— Ian Shaw creşte cumva câini? îl întrebă pe Dominic.

— Nu.

— Eşti sigur?

— M-am asigurat de asta când l-am găsit pe Wolf.

Deci câinele chiar era pierdut. Se gândi că putea să mai vină aici altă dată, când ploaia nu era o ameninţare şi să-l ajute să-şi găsească stăpânii. Măcar atât putea face după ce câinele o ajutase să se adăpostească de furtună.

Capitolul 28

— Niciodată să nu mă mai sperii în halul ăsta, strigă Alfreda alergând în braţele lui Brooke, care stătea la intrarea grajdului.

— Sunt bine. Am avut parte de un ajutor neaşteptat. O să-ţi povestesc mai târziu.

— Măcar te-a găsit Lord Wolfe. Încep să am o părere mai bună despre el.

Brooke pufni.

— Să nu ai. Singurul motiv pentru care a venit să mă caute a fost că se temea că prinţul îl va spânzura dacă mor în landă.

Wolf o urmase afară din grajd de parcă încă încerca să o găsească. Dar era prima dată când se apropia de ea de când o găsise Dominic şi se uită la el cum îi miroase pantofii şi scheaună din nou. Serios?

— Wolf, trebuie să te hotărăşti dacă suntem sau nu prieteni. Nu mai fi aşa nehotărât. Brooke se uită la Alfreda şi oftă. Celălalt lup încă e hotărât să mă facă să plec.

— Dar tu încă eşti hotărâtă să-i schimbi părerea

despre tine?

— Încep să rămân fără opţiuni. Nici măcar nu ne-a mulţumit că l-am ajutat cu rana, deşi a recunoscut că se simte mai bine datorită nouă. Încă nu are încredere în mine. Ai zice că a auzit ultima conversaţie pe care am avut-o cu fratele meu.

— Ce conversaţie?

Brooke se uită peste umăr şi văzu că Dominic venise în spatele lor. Îi veni să geamă de frustrare, dar realiză că probabil nu auzise prea multe din ce vorbiseră.

— Nimic. Fratele meu era doar răutăcios, cam ca tine, adăugă şi începu să meargă în faţă, trăgând-o pe Alfreda după ea.

Se gândi la o baie fierbinte şi la nişte morcovi şi trecu prin bucătărie ca să ceară apă caldă şi să-şi ia un morcov pentru data viitoare când se întâlnea cu câinele casei. Se gândi că era o idee bună să-i verifice rana lui Dominic înainte să se aşeze confortabil în cadă. Asta dacă se ducea în camera lui. Era posibil să se ducă în camera altcuiva. Părea destul de sănătos – datorită ei. Dacă îşi proteja piciorul rănit, ea nu observase.

Se spălă pe faţă, pe mâini şi braţe, se schimbă repede, dar o întrebare nu-i dădea pace.

— A plecat?

— Fosta amantă? În zori, răspunse Alfreda.

— Fosta?

— Aşa spun servitorii.

Erau cam prietenoşi unul cu celălalt ca să fie foşti, îşi spuse Brooke, dar când se încălţă cu o pereche nouă de pantofi, Alfreda obiectă că nu aştepta apa caldă.

— Vreau doar să mă asigur că rana lui nu s-a înrăutăţit când m-a salvat.

— E clar mai…

— Termină! Brooke îşi dădu ochii peste cap. Aş fi putut să rezist peste noapte şi să găsesc singură drumul spre casă azi-dimineaţă.

— Intenţiile lui vorbesc pentru el. S-a asigurat că ajungi în siguranţă acasă.

Şi era posibil să-şi fi făcut rău, aşa că Brooke nu voia să se mai certe pe tema asta. Alfreda nu ştia ce altceva se mai petrecuse în cămăruţa dintre ruine. Dacă ar fi fost o persoană mai optimistă, ar fi zis că săruturile lui Dominic erau un semn promiţător, un pas prin care începea să-i dărâme zidurile şi animozitatea. Dar nu şi după scuza pe care o folosise! Însă un lucru la care încerca să nu se gândească era să-l vadă iar dezbrăcat în pat şi să-l atingă intim, chiar dacă o făcea doar pentru a-i trata rana, după ce îşi petrecuseră noaptea unul în braţele celuilalt şi după ce o sărutase cu atâta ardoare de dimineaţă…

Se înroşi gândindu-se la asta şi se întoarse cu spatele la Alfreda, ca aceasta să nu observe. Văzu morcovul pe pat şi îl băgă în buzunar.

Alfreda observă.

— Micul dejun va ajunge odată cu apa pentru baie. Chiar ţi-e prea foame să mai aştepţi?

— E pentru câinele lui.

Alfreda pufni.

— Potaia aia îţi va râde în nas. Câinii mănâncă doar carne.

Brooke se strâmbă când ieşi din cameră. Probabil avea dreptate, dar ea spera că nu. S-ar fi simţit prost să afle că îi lăsase câinelui alb un morcov pe care nu îl

voia. În sacul pe care îl golise nu era prea multă carne. Poate reuşea să-i ducă nişte carne următoarea dată când pleca să călărească. Îi era datoare pentru că o ajutase noaptea trecută.

Un alt lacheu deschise uşa lui Dominic când bătu, dar se pregătea să iasă şi închise uşa în spatele ei. Ca de obicei, Dominic o privea dinainte să apuce să se uite în ochii lui. Stătea pe marginea patului, încheindu-şi cămaşa. Îşi luase din nou pe el pantalonii tăiaţi, dar nu-şi desfăcuse bandajul.

— Nu-ţi face griji, spuse apropiindu-se de pat, ştiu că m-ai văzut destul pe ziua de astăzi. „Şi noaptea”, se gândi ea. Vreau doar să…

— Vorbeşti cam mult, *doctore,* spuse sarcastic. Fă ce ai de făcut şi pleacă.

Brooke scrâşni din dinţi până îşi dădu seama că probabil avea dureri. Durerea şi mojicia păreau să fie legate una de alta în cazul lui.

— Pot să-l desfac? întrebă arătând bandajul.

— Da.

Până acum îşi desfăcuse singur bandajul. Brooke fu contrariată. Iar el practic era aşezat pe bandaj. Cum putea să-l desfacă?

Primi răspunsul când Dominic se ridică într-un picior, fără să-şi lase greutatea pe cel rănit. Brooke se aplecă repede şi începu să desfacă pânza, înainte ca Dominic să se răzgândească şi să-i îngreuneze treaba. Bandajul rămase puţin lipit înainte să cadă cu totul.

Fu mulţumită după ce examină rana şi copcile.

— E bine. Nu e roşie şi nu s-a umflat. Se pare că aventura de noaptea trecută nu te-a afectat.

— Asta e discutabil. Mă cam doare umărul de la podeaua de piatră.

Brooke îl ignoră.

— Dacă nu ai de gând să te îmbraci, poţi să nu-ţi mai pui bandajul. Aerul va ajuta coaja să se întărească.

Se ridică, luă săculeţul cu ierburi de pe noptieră şi îl băgă în buzunar. Nu mai avea nevoie de el. Apoi luă săculeţul albastru.

— Te sfătuiesc să continui să-ţi odihneşti piciorul câteva ore în fiecare zi. Îi întinse săculeţul albastru. Şi poţi să presari ierburile astea peste rană când faci asta. Te vor ajuta să te vindeci mai repede. Dacă te îmbraci cu pantaloni normali, ar trebui să-ţi bandajezi rana mai întâi. Şi să nu îţi uzi piciorul. Poţi să faci baie în restul corpului.

— Iar sugerezi că miros urât?

Nu mirosea urât. Brooke ştia asta după noaptea pe care o petrecuse lângă el. Ca să evite o ceartă nu mai spuse nimic. Se întoarse, gata să plece.

— Poţi să faci tu asta.

Brooke se uită înapoi şi îl văzu iar aşezat pe marginea patului, ridicându-şi cămaşa.

— Să fac ce?

— Să-mi faci baie.

Brooke se întoarse încet.

— Nu, mă… mă tem că nu am atâta bunăvoinţă… decât dacă vrei să te căsătoreşti cu mine astăzi? spuse roşie în obraji.

Brooke crezu că situaţia se va rezolva uşor.

— Ţi-ai croit drum în dormitorul meu cu scuza că trebuie să mă ajuţi. Deci nu poţi alege ce fel de ajutor îmi oferi.

Brooke putea, dar presimţea că nu ar conta. Încerca să-i demonstreze cât de mult i-ar displăcea să locuiască cu el pentru că avea să-i ceară mereu ceva

care să o facă să se ruşineze.

— Adu-mi un lighean de apă şi un prosop, îi spuse lui Carl, sigur că Brooke va accepta.

Brooke încercă disperată să se gândească la o modalitate prin care să scape.

— Nu vrei să fie încălzită apa?

— Nu neapărat. Carl mereu are apă caldă pregătită în baie ca să nu fiu nevoit să aştept.

Fie. Cât de greu putea fi să-l spele cu un prosop? „Foarte greu.” Brooke gemu în sinea ei. Dar trebuia să-i arate că încercările lui nu funcţionau. „Fii amabilă, aşa cum e o soţie”, îşi spuse.

Brooke umezi prosopul după ce Carl aşeză ligheanul pe noptieră. Măcar Dominic rămăsese pe marginea patului şi îi era uşor să-l spele. Dar când se aşeză în faţa lui, cu prosopul în mână, ochii lui o captivară. Avea o privire atât de pătrunzătoare, parcă încerca să-i citească gândurile, să vadă ce simte în acel moment de intimitate forţată. Încercase să o convingă să plece în atâtea moduri. Chiar credea că i-ar displăcea atât de mult să facă asta dacă devenea soţia lui? Brooke se gândi că nu i-ar displăcea deloc şi roşi. Încă nu era soţia lui.

Îi trecu prosopul peste faţă mai întâi, încet, cu grijă. Încercă să ignore cât era de frumos, dar nu putu. Avea nişte trăsături atât de bine definite, bărbia, nasul, sprâncenele groase. Două şuviţe îi căzeau pe fiecare parte a feţei, prea scurte pentru a le putea prinde în coadă. Când le dădu la o parte i se păru că atinge fire de mătase.

Când simţi barba scurtă de pe obraji, realiză că prosopul era cam subţire. Să-i cureţe urechile nu fu o idee bună pentru că văzu că pe gât i se făcuse pielea

de găină. Se mută repede la unul din umerii lui.

— Umărul ăsta mă doare după ce am dormit pe podea noaptea trecută, spuse încet. Masează-l puţin.

Brooke nu-şi mai mişcă mâna, nu mai respiră. Inima îi bătea nebuneşte. Era sigură că, dacă se uită în ochii lui, i se înmoaie picioarele. Dar trebui să-i facă masaj înainte ca să-şi aducă aminte de îndatoririle ei. Putu face asta doar imaginându-şi că degetele ei nu-i frământau umărul, aşa că se uită la peretele din spatele lui. Apoi auzi un geamăt de plăcere.

Tulburată, luă din nou prosopul, începând să-i frece braţul. Dacă îi mai cerea o dată să-i facă masaj, avea de gând să arunce cu prosopul în el. Îi luă mâna într-ale ei şi îi şterse fiecare deget. Era atât de concentrată încât nu observă că mâinile lui nu erau murdare. Şi le spălase deja?

Se uită la el. Atunci putea să-şi spele şi singur restul corpului. Putea face asta mult mai repede decât ea.

Când vru să-i spună asta, Dominic o apucă de încheietură şi o trase spre pieptul lui.

— Adu-ţi aminte ce îndatoriri ai, viitoarea mea soţie. Aici nu e vorba de nevoie, e vorba de alegere. A mea. Continuă!

Îi citise gândurile! Se înroşi, făcu un pas înapoi ca să umezească iar prosopul, apoi începu să-l şteargă pe piept. Nu uşor, ci cu furie şi mai mult decât era nevoie, deşi asta era din cauză că pieptul lui era lat, iar abdomenul tare şi plin de muşchi. Când văzu cât de roşie îi lăsa pielea, se opri brusc. Dominic nu se plânsese deloc.

Contrariată, decise să termine cât mai repede şi să plece. Dar când se aplecă să ajungă la spatele lui,

sânul ei se frecă de braţul lui şi simţi aceleaşi senzaţii uimitoare pe care le simţise de dimineaţă, când el îi mângâiase sânul cu palma. Dumnezeule!

Se retrase repede şi clăti prosopul, iar apoi se urcă în pat şi se duse în spatele lui ca să-l spele. Când îi spălă gâtul, lui Dominic iar i se făcu pielea de găină. Gâtul şi urechile lui erau sensibile. Era ceva ce o viitoare soţie ar trebui să ţină minte. Brooke încercă să uite. Câinele lui o ajută cu asta când sări în pat şi o privi cu atenţie.

Comportamentul ciudat al câinelui din ultima vreme o făcu să se simtă neliniştită.

Pentru că ochii lui nu mai erau aţintiţi asupra ei, Brooke îl spălă mult mai uşor pe spate şi hotărî să încerce să fie o logodnică bună şi să-i mai maseze puţin umărul. Era cazul să încerce orice ca să-l facă să se îndrăgostească de ea.

Dar Wolf îl distrase, iar Dominic se întinse ca să-l mângâie.

— Zici că nu e un lup, dar unul din strămoşii lui probabil a fost, spuse Brooke.

— Posibil. Dar nu contează. E foarte docil.

Dominic nu era, iar Brooke continuă:

— Ştiu că se presupune că lupii au dispărut din ţară, dar de unde ştim că toţi au fost omorâţi?

— Pentru că a fost inevitabil în momentul în care regii au început să ofere recompense pentru cine îi omora în loc să ceară blana lor ca tribut. Nu au mai fost zăriţi de secole, dar pământurile din nord sunt vaste şi majoritatea nelocuite. E posibil să existe câteva haite care au supravieţuit, dar mă îndoiesc de asta.

Brooke se aşteptase să râdă de ea, aşa cum făcuse

când vorbiseră prima dată despre asta, nu să susţină ideea ei că strămoşii câinelui ar mai putea exista încă în Yorkshire.

— Dacă nu l-ai mai privi pe Wolf ca pe un lup, ci ca pe un câine, atunci nu ţi-ar mai fi frică de el şi nu ai mai crede că există lupi care urlă în lande.

Brooke se înroşi din nou.

— Prostii! spuse ea. Eu şi Wolf suntem deja prieteni, deşi îl cam deranjează să simtă mirosul lui Raston pe mâinile mele.

— Raston?

— Motanul Alfredei care a prins şoareci în grajd.

— Pisicile sunt utile. Credeai că o să mă deranjeze că ai adus-o cu tine?

— Ai ceva de obiectat în legătură cu orice ţine de mine, Lord Wolfe.

Dacă se gândea că Dominic va nega asta, se înşela. Cum el nu putea vedea ce face în spatele lui, scoase morcovul din buzunar şi i-l întinse câinelui. Wolf îl luă şi sări pe partea cealaltă a patului începând să-l ronţăie.

Brooke începu să râdă.

— Ce roade? Dacă iar a luat una din cizmele mele…

— E doar un morcov. Nu ştiai că-i plac?

— Deci aşa te-ai împrietenit cu el?

— Nu, am aflat asta acum.

— Şi de ce aveai un morcov? Pentru calul tău? *Nu* mai pleci singură să călăreşti. Vei lua un grăjdar cu tine de acum înainte.

— Bineînţeles. Şi nu…

Se opri când uşa camerei lui se deschise şi doi servitori intrară cu găleţi de apă. Aruncă prosopul spre

spatele lui înainte să sară din pat şi să se ducă direct la uşă.

— Să nu-ţi uzi rana când îţi faci baia pe care ai *cerut-o,* şuieră în drumul spre uşă.

Auzi un râs în spatele ei. Dominic avea tupeul să râdă!

Era mai mult decât demn de dispreţ. Era un nemernic.

Capitolul 29

Brooke rămase închisă în camera ei pentru tot restul zilei ca să fie sigură că nu se întâlneşte cu Dominic, ba chiar mâncă în camera ei. După sunetul uşii camerei lui care se închidea şi deschidea încontinuu, Brooke realiză că nu îi ascultase sfatul de a-şi odihni piciorul câteva ore pe zi. Crezuse că măcar astăzi, după tot efortul depus noaptea trecută şi de dimineaţă, îşi va răsfăţa puţin piciorul, dar era clar că nu avea de gând. La un moment dat îl auzi pe hol, spunându-i lui Gabriel că se duce la grajduri să verifice unii dintre preţioşii lui cai.

Libertatea ei în casă durase puţin. Şi oricât de mult voia să-l evite pe Dominic şi atitudinea lui neprietenoasă, ştia că aşa nu-şi vor rezolva niciodată problemele. Singura ei problemă cu el era încăpăţânarea lui de a încerca să o alunge. Oare asta avea să se termine când se căsătoreau? Sau răutatea lui era naturală? Oricum ar fi fost lucrurile, nu avea de gând să alerge după el prin Rothdale ca un căţeluş îndrăgostit. Avea nevoie de o altă scuză ca să petreacă timpul cu el, acum că nu mai avea niciun pretext ca să intre în camera lui. De ce naiba trebuise să se vindece

atât de repede?

Alfreda veni în camera ei ca să ia prânzul împreună, aducând suficientă mâncare pentru amândouă.

— Te iubeşte acum după ce aţi petrecut noaptea împreună? întrebă slujitoarea înainte să pună tava pe masă.

Brooke se aşează pe fotoliu.

— M-a sărutat de câteva ori, dar a avut o scuză pentru asta, recunoscu Brooke.

— Ce scuză?

Brooke pufni.

— A auzit caii împerechindu-se peste noapte. Aparent, asta l-a excitat.

— Şi tu nu ai profitat de asta?

— Am încercat, bombăni Brooke, apoi mârâi: S-a oprit zicând că nu aş mai părăsi Rothdale dacă face dragoste cu mine.

Alfreda începu să râdă, iar Brooke se uită urât la ea.

— Asta a fost o minciună şi ar fi trebuit să-ţi dai seama de asta, spuse Alfreda.

— Atunci ce alt motiv ar fi avut? Eram dispusă, şi el şi-a dat seama de asta.

— Poate că lupul tău e mai galant decât pare şi nu a vrut ca prima ta experienţă să fie în afara patului. Şi cum încă mai speră că vei pleca acasă, nu ar recunoaşte asta, nu-i aşa?

— Poate.

Brooke îşi aminti că noaptea trecută se gândise că era galant pentru că o proteja de rafalele de vânt.

— Acum că s-a vindecat suficient încât să călărească printr-o furtună năprasnică pentru tine, un

lucru eroic din partea lui…

— Nu găsi motive pe care nu le-a avut. M-a căutat doar din egoism.

Alfreda ţâţâi de parcă nu ar fi fost de acord.

— În orice caz, trebuie să găseşti alte modalităţi de a-ţi petrece timpul cu el. E posibil ca planul tău să funcţioneze, iar el să nu o recunoască încă. L-am văzut ducându-se la grajduri. Poate ar trebui să te duci la el după ce terminăm de mâncat? Ştie cât de mult îţi plac caii?

— Ştie că vreau să-i cresc. Dar e o idee bună şi… Brooke se opri când îl auzi pe Dominic pe hol, strigându-l pe Wolf, anunţând astfel că se întorsese în casă. Oricum, nu aş fi făcut decât să-l cert că nu-şi odihneşte piciorul. O să mă duc mâine după el la grajduri dacă se mai duce.

— Sau să călăreşti cu el, dacă vrea să-şi antreneze armăsarul. E posibil să sugereze chiar el asta, ca să nu te rătăceşti din nou.

Brooke pufni.

— Deja mi-a spus că de acum încolo trebuie să mă însoţească un rândaş.

— Atunci spune-i că ar fi mai bine să te însoţească el având în vedere că e logodnicul tău. Fii încrezătoare, el sau nimeni altcineva.

Brooke chicoti.

— Ai idee ce înseamnă să insişti cu el? E ca şi cum ai lătra la lună. Inutil.

— Dulceaţă, mă faci şi pe mine să-mi pierd speranţa. Ştiu că pare că nu veţi putea depăşi obstacolele dintre voi, mai ales acum că ştim că îl învinuieşte pe fratele tău pentru moartea surorii lui şi a copilului ei. Îmi doresc să nu fi aflat asta când ai citit

jurnalul fetei.

— Şi eu, spuse Brooke abătută.

Când Alfreda o prinsese citind jurnalul, Brooke îi spusese ce citise la finalul lui. Alfreda se oferise iar să-i pregătească o poţiune de dragoste ca să treacă peste ostilităţile dintre ei direct la partea frumoasă a căsniciei. Brooke refuzase din nou. Voia ca Dominic să o iubească cu adevărat.

— Ar fi trebuit să mă asculţi zilele trecute, spuse Alfreda. Situaţia e mai gravă decât am crezut la început şi avem nevoie de măsuri drastice. O să-ţi pregătesc poţiunea.

— Dar eu nu vreau dorinţă.

— Dragostea şi dorinţa merg mână în mână. Slujitoarea se ridică şi se duse la uşă. Măcar o s-o ai la îndemână dacă te hotărăşti să o foloseşti vreodată.

Din cauza zilei obositoare pe care o avusese, Brooke se hotărî să se culce înainte de apusul soarelui. Era întuneric când urletul o trezi. Îşi aprinse felinarul de pe noptieră şi ce uită la ceas. Era zece şi jumătate. Îşi luă halatul şi se duse să se asigure că Dominic era înăuntru, dar nu ştiu dacă să bată la uşă. Ce scuză putea să inventeze dacă era înăuntru? Dar dacă nu era şi era afară urlând pe landă? Bineînţeles că nu era. Ignoră gândul stupid. Era doar un zvon prostesc, dar ea voia să-l infirme odată pentru totdeauna şi nu doar pentru ea, ci pentru că voia să-l ajute.

Bătu uşor şi aşteptă. Uşa se întredeschise. Era Andrew.

— A ieşit să se plimbe, domnişoară, îi spuse el repede.

Minunat, exact ce nu voia să audă, ceva care susţinea zvonul prostesc.

— Ai auzit şi tu urletul acela?

— Câinii din sat se plimbă pe aici.

Oare? Sau servitorii ofereau scuze pentru comportamentul ciudat al stăpânului lor?

— Pe unde se plimbă Excelenţa Sa de obicei?

— În sat. Se duce la o cârciumă când nu poate să doarmă.

Îi mulţumi lui Andrew şi se duse înapoi în camera ei, dar nu se băgă imediat în pat. O cârciumă deci? Poate avea vreo fată acolo?

Se simţi jignită că apela la alte fete şi nu la ea, întâi la amanta lui, iar acum o cârciumăreasă. Complet trează, se îmbrăcă şi ieşi din casă, hotărâtă să afle singură.

Era o noapte frumoasă de vară, iar luna lumina drumul spre sat. Nu îi luă mult să ajungă şi să vadă clădirea luminată şi zgomotoasă. Se duse direct spre ea, dar se opri să se uite pe una dintre ferestre. Îl văzu imediat pe Dominic, mai înalt decât toată lumea dinăuntru. Era înconjurat de Gabriel şi de alţi şase bărbaţi.

Era îmbrăcat lejer şi nu mai arăta ca un lord. Nici nu se purta ca unul. Vedea o nouă latură a lui şi era fascinată. Îl văzu râzând şi bând cu oamenii de rând. Dumnezeule, el era cel care cânta? Fu impresionată să vadă că oamenii locului se simţeau confortabil în preajma lui.

Dominic scoase un urlet, şi toţi ceilalţi bărbaţi făcură la fel, apoi izbucniră în râs.

Brooke zâmbi. Era evident că zvonul nu-l deranja deloc, asta dacă îl deranjase vreodată. Asta o făcu să se întrebe câte dintre lucrurile pe care i le spusese erau adevărate şi câte erau minciuni menite să o facă

să plece.

Măcar nu era cu nicio femeie. Se întoarse ca să plece înapoi spre Rothdale, dar ţipă când se lovi de cineva.

— Uşor, domniţă, spuse bărbatul. Dacă aveţi pe cineva înăuntru care a stat mai mult decât trebuia, puteţi intra să-i spuneţi.

Înainte să apuce să protesteze, bărbatul o trase înăuntru. Ar fi ieşi în fugă dacă Dominic nu ar fi văzut-o de cum intrase. O fixă cu privirea, iar ea rămase înţepenită. Apoi o servitoare vioaie, roşie în obraji, îi puse în mână o băutură şi îi zâmbi. Brooke se simţi vinovată când îşi aduse aminte ce gânduri avusese despre femeile care lucrau aici.

— Deci, cine e? o întrebă bărbatul care o adusese înăuntru.

— Sunt logodnica lui Dominic, spuse ea dezamăgindu-l pe bărbatul vesel care părea că abia aștepta ca Brooke să ţipe la unul dintre bărbaţi.

Ultimul lucru la care Brooke se aştepta era ca bărbatul să râdă şi să repete ce spusese în gura mare. Mulţimea începu să ţipe şi să fluiere, iar oamenii începură să-l bată prieteneşte pe spate pe Dominic.

— Am auzit zvonurile, spuse unul dintre bărbaţi. Acum ştim că sunt adevărate!

— Sunteţi un bărbat norocos, milord, îi spuse un altul care nu putea să-şi ia ochii de la Brooke.

— Asta rămâne de văzut, replică Dominic zâmbind.

Asta provocă râsete, probabil pentru că toată lumea ghicise că era acolo să-l controleze. Şi cum avea să-i explice asta lui Dominic? Când Dominic începu să se apropie de ea, Brooke luă o gură zdravănă de bere. Apoi începură toasturile şi auzi atât de multă lume

urându-le ei şi lui Dominic sănătate şi fericire, încât nu se putu abţine să nu zâmbească.

Probabil de asta Dominic nu o trase afară din tavernă. După alte câteva guri de bere, pe care nu o mai gustase vreodată, Brooke nu îşi mai făcea griji că ar putea fi furios că venise după el.

— E timpul să plecăm, îi spuse el, luându-i băutura din mână.

Brooke încuviinţă din cap şi îl urmă spre uşă, împiedicându-se de treaptă. Dominic o cuprinse pe după mijloc.

— Trebuie să te car în braţe până acasă?

Brooke se uită la el.

— Vrei? Nu, nu trebuie. Care e drumul spre Rothdale?

— Nu eşti obişnuită să bei, nu-i aşa? întrebă Dominic râzând.

— Nu, adică vin, dar rar. Dar sunt bine. Doar că nu m-am uitat în jos şi am uitat că e o treaptă acolo.

— Sigur.

Tonul lui părea jucăuş şi nu sceptic. Trebuia să înceteze să mai audă ce voia şi să ţină minte că nu avea niciun motiv să se poarte frumos cu ea – încă.

Când ajunseră la drum, Dominic îi dădu drumul la talie. Brooke fu dezamăgită. Îi plăcea să-i simtă braţul în jurul ei, atât de sigur, de parcă ea ar fi fost a lui. Se întrebă dacă făcuse gestul doar pentru că arendaşii lui se uitau la ei. Îi aruncă o privire şi îşi dădu seama că bărbatul pe care îl văzuse înăuntru nu era cel pe care îl ştia ea. Fără haină, fără lavalieră, îmbrăcat la fel ca oamenii de rând. Iar ei nu se purtau ca şi cum ar fi fost stăpânul lor, păreau să-l placă! Voia să afle mai multe despre adevăratul Dominic Wolfe.

— Cum a fost să creşti în Rothdale?

Se uită la ea, surprins de întrebarea ei.

— Minunat, idilic, liniştit… cel puţin cât timp familia mea a fost aici cu mine.

Brooke nu ar fi trebuit să mai deschidă gura. Chiar trebuia ca totul să ducă la subiectul morţii surorii sale? Dar puţina bere pe care o băuse o făcuse să se simtă îndrăzneaţă.

— Când ţi-ai dat seama că vrei să creşti cai?

— În ziua în care am dat drumul hergheliei tatălui meu.

— Nu cred, râse Brooke.

— Ba da. A fost o provocare, dar am vrut să văd ce se poate întâmpla, în afară de a fi pedepsit. Gabe m-a ajutat să dau jos o bucată de gard din spatele păşunii ca să poată ieşi toţi caii, şi asta s-a întâmplat. Nu ne puteam opri din râs în timp ce ne uitam la tatăl lui Arnold, care era grăjdar la vremea aceea, încercând să alerge caii pe jos. A meritat să petrec o săptămână închis în cameră pentru asta, şi aveam nouă ani.

— Deci şi tatăl tău creştea cai?

— Şi bunicul meu. Nu eram sigur că vreau să le calc pe urme până nu am făcut farsa aia. A fost amuzant pe moment, dar am regretat repede şi mi-am făcut griji că nu-i vor mai prinde pe toţi, mai ales pe cel mai de preţ armăsar al tatălui meu, de la care aş fi vrut propriul meu cal.

— Şi l-ai primit?

— Da, pe Royal.

— Mă bucur, zâmbi, bucurându-se de conversaţia plăcută pe care o avea cu Dominic în timp ce mergeau sub cerul înstelat. Oamenii aceia din tavernă nu erau intimidaţi de tine. Îmi amintesc de servitorii din

Leicestershire. Sunt oamenii cu care m-am distrat cel mai tare cât am crescut.

— Părinţii tăi ţi-au dat voie să socializezi cu ei?

— Nu ştiau, chicoti. Servitorii aceia au fost adevărata mea familie.

Ajunseră acasă. Dominic îi deschise uşa, dar nu intră după ea.

— Nu vii să te culci? îl întrebă.

— Poate ai vrea să reformulezi.

Brooke nu înţelese la ce se referea. Când realiză, se înroşi.

— Nu am vrut să sugerez...

— Nu, Doamne fereşte! Dar nu sunt suficient de beat încât să mă bag în pat. Crezi că mi-e uşor să dorm în camera de lângă a ta?

Brooke respiră adânc, dar el nu o auzi: deja închisese uşa şi pornise înapoi, pe drumul spre tavernă.

Capitolul 30

Poate că Dominic nu era suficient de beat ca să doarmă, dar nici Brooke nu mai era după ultimul lui comentariu. I-ar fi plăcut la nebunie să creadă că o dorea atât de mult, încât îl deranja că dormea atât de aproape de el, dar nu credea asta. Poate că o sărutase de două ori, dar niciodată pentru că voise cu adevărat să facă asta.

Poate ar fi trebuit să-i spună lui Dominic că se referise la patul ei şi nu la al lui. Începu să chicotească gândindu-se cât ar fi fost de surprins. Oare ar fi acceptat propunerea? Nu înainte de nuntă.

Oftă şi se duse la fereastra care dădea spre parcul

scăldat de razele lunii. Ar trebui să se ducă la bucătărie după un pahar cu lapte cald care să o ajute să doarmă… Văzu un animal alb care se apropia de casă. Doamne, câinele alb venise după ea acasă şi trecuse de gardul viu?

Coborî în grabă şi se duse în spatele casei, trecând prin camera de muzică care avea uşi franţuzeşti ce se deschideau spre terasa de deasupra parcului. Rămase în capătul scărilor care dădeau spre grădină şi aşteptă să vadă dacă animalul venea la ea. Veni, urcând scările încet. Brooke deja zâmbea.

— Întotdeauna am vrut să am un animal de companie, îi spuse câinelui şi îl mângâie curajoasă după urechi când se apropie suficient. Mă refer la unul pe care să nu-l călăresc. Ţi-ar plăcea să locuieşti aici? Dacă da, haide! Ne vom gândi ce să facem cu tine mâine-dimineaţă.

Câinele o urmă înăuntru de parcă ar fi înţeles ce îi spunea. Se opri la bucătărie şi umplu un bol cu tocana din care mâncase la cină, pe care îl luă apoi în camera ei. Măcar nu erau prin preajmă servitori care să-l vadă pe noul ei prieten.

Puse bolul jos, închise uşa şi observă cât de repede mânca animalul. Probabil că nu avea cum să-l ţină aici… cel puţin, nu fără să ceară permisiunea. Dar după ce îi spusese Dominic despre Raston, poate că avea să-i dea voie. Îi plăcea câinii, de ce nu ar fi fost de acord? Ştia de ce: avea să o refuze doar pentru că putea.

Urma să-şi facă griji pentru asta dimineaţă. Şi trebuia să afle de la servitorii din bucătărie ce mânca Wolf. Prietenul ei termină mâncarea în câteva secunde.

Umplu castronul cu apă înainte să se aşeze lângă câine ca să se împrietenească cu el. După ce o lăsase

să-l mângâie după urechi se gândi că nu va protesta dacă îl va mângâia mai mult. Nu o făcu, şi când se întinse ca să-l poată mângâia pe burtă, Brooke observă că era de fapt femelă. Brooke era încântată. Avea să găsească o metodă să o păstreze.

Dimineaţă, când Alfreda o trezi şi îi aduse un vas cu apă proaspătă, Brooke zâmbi gândindu-se la visul pe care îl avusese despre câinele alb care venise la Rothdale. Fusese atât de real, dar atât de incredibil, iar Brooke rămase şocată când îl văzu dormind la picioarele patului.

Primul ei impuls fu să-l acopere cu o pătură până găsea o explicaţie.

— Nu te speria. Mi-am găsit un nou animal de companie. E prietenos, îi spuse în schimb.

— De ce mi-aş face griji... ăsta e un câine foarte mare. Am fost să-l văd pe Raston în dimineaţa asta, deci cred că o să păstrez distanţa.

— E doar un câine, Freda.

— Zici tu? O să mă duc să-i avertizez pe servitori înainte să-l scoţi afară şi să înceapă să ţipe şi să alerge de nebuni.

Brooke zâmbi larg. Alfreda era pragmatică, deşi deja ieşea din cameră.

— O să ajungi să o iubeşti!

— De ce toată lumea îmi spune pe cine să iubesc? murmură Alfreda înainte să iasă.

Brooke se îmbrăcă repede, vorbind încontinuu cu câinele. Spera că Alfreda glumise în legătură cu ţipatul, dar poate era o idee bună să se asigure că drumul era liber înainte să-l scoată din cameră. Câinele sări din pat să o urmeze când Brooke porni spre uşă, aşa că se opri şi se aşeză într-un genunchi.

— Mă întorc în câteva minute ca să te scot la plimbare. Poţi să mă aştepţi? Şezi?

Se vedea că era un câine obişnuit cu oamenii. Nu mârâi, nu-şi arătă colţii, dar Brooke nu era sigură că o înţelegea sau că îi pricepea comenzile. Dar căţeaua se aşeză pe labele din spate, o lăsă să o mângâie şi rămase nemişcată când Brooke se duse spre uşă. Brooke aproape se împiedică de Wolf când ieşi din cameră. Adulmecă uşa şi încercă să intre pe lângă ea, dar Brooke închise uşa repede înainte să apuce să facă asta. Intenţiona să le facă cunoştinţă şi spera că o să se înţeleagă, dar nu înainte să i se dea voie să o păstreze. Măcar Wolf nu lătra ca să atragă atenţia asupra musafirei din camera ei.

Dar deja avea parte de atenţie nedorită.

— Ce naiba? Dominic ieşise din cameră şi văzu ce făcea câinele lui. Mi-ai vrăjit câinele cu un morcov, nu-i aşa? Când Wolf începu să zgârie uşa ca să intre, Dominic se apropie. Crede că mai ai şi alţi morcovi înăuntru?

— Da, minţi ea.

Dar făcu greşeala să se dea de gol blocând uşa cu braţele depărtate. Aşa că Dominic o dădu la o parte ca să intre. Wolf se grăbi înăuntru, dar se opri brusc când văzu celălalt câine. Nici Dominic nu intră.

— E un lup, spuse uimit.

Brooke pufni.

— Şi de unde ştii asta dacă n-ai văzut niciodată unul?

— Am văzut şi o să-ţi arăt, dar nu o să te mai apropii de animalul ăla.

Încercă să treacă pe lângă el ca să se pună între el şi câinele ei alb, dar el întinse braţul şi o opri.

— Opreşte-te, îi spuse, e prietenoasă.

— Ai idee ce înseamnă un câine prietenos? Ar da din coadă când te vede, nu s-ar uita la tine de parcă ai fi următoarea lui cină. Trebuie să-l omorâm.

Brooke icni.

— Să nu îndrăzneşti!

Un scâncet o făcu să se uite la Wolf. Se culcase pe burtă şi se târa spre căţea, scheunând încontinuu.

— E mama lui, spuse uimită, cu ochii cât cepele.

— Nu fi absurdă! pufni Dominic.

— Vezi cu ochii tăi. Ăsta e un căţel rătăcit care îşi roagă mama să-l accepte înapoi în haită.

— Nu poţi să-l păstrezi.

— De ce nu? Tu l-ai păstrat pe Wolf. Câinele tău era la fel de sălbatic când l-ai găsit. A încercat să te mănânce.

— Nu ştia altceva, dar acum ştie. Dar aia, spuse Dominic arătând cu degetul căţeaua ei, este o sălbăticiune complet dezvoltată.

— Cum poţi să spui asta când nu face altceva decât să stea acolo, liniştită?

— Nu poţi să păstrezi un lup în casă.

— Nu cred că e un lup.

Dominic o privi aspru.

— Ah, deci acum crezi că au dispărut, după ce ai încercat să mă convingi de două ori că nu e aşa?

Brooke îşi ridică bărbia.

— M-a ajutat. Ea m-a dus la ruine în timpul furtunii când eu nu vedeam la un metru în faţă. E obişnuită cu oamenii. Nu a mârâit la mine prima dată când m-a văzut. Nu a mârâit la Alfreda de dimineaţă. Şi nu mârâie la tine, deşi o ameninţi. Vreau să o păstrez. E clar că nu e un lup.

Drept răspuns, Dominic o luă de mână, şi coborâră pe scări, în salon.

— Unde mă…?

Primi răspunsul când Dominic scoase o cheie din buzunar şi se duse spre colţul sud-vestic al camerei. Încercase să intre în turn când explorase casa, dar era mereu încuiat.

Se încordă când Dominic descuie uşa, gândindu-se că avea de gând să o încuie în turn şi să-i omoare prietenul. Era pregătită să se lupte cu toate forţele, dar rămase şocată de ce văzu în cameră.

Capitolul 31

Brooke simţi un fior pe şira spinării când păşi în camera sumbră. Pereţii curbaţi erau făcuţi din aceeaşi piatră gri ca şi podeaua. Câteva tablouri erau agăţate pe pereţi, acoperite cu pânză albă, probabil ca să le protejeze de praf. Un cufăr vechi era aşezat pe o măsuţă joasă în mijlocul încăperii. În afară de asta, Brooke nu reuşi să vadă mai multe, deoarece camera nu avea ferestre. Puţina lumină care pătrundea venea dinspre uşa deschisă. Particule de praf dansau în lumină, dar nu văzu pânze de păianjen ca în camera din turnul de sus.

— Ştiai cum arată camera din turn când ai încercat să mă trimiţi acolo? îl întrebă când îşi aminti. E plină de pânze de păianjen.

— Da? N-am mai urcat acolo de când eram copil. Dar ai fi putut să faci curat. Crezi că dacă rămâi aici o să stai degeaba?

Dominic îndrăzni să zâmbească atunci când spuse asta! Brooke strânse din buze. Să-i dea de înţeles că va

deveni o servitoare, deşi avea atâtea în casă, era doar una din multele lui tactici de a o face să plece.

— Aşteaptă puţin, îi spuse ieşind din cameră.

Brooke închise ochii strâns şi aşteptă să audă uşa închizându-se, dar Dominic se întoarse cu o lumânare aprinsă. Brooke îşi dori să nu o fi făcut. În lumina flăcării ochii lui străluceau... ca ai unui lup. Acum înţelegea de ce zvonurile rezistau trecerii timpului.

— Ce e în cufăr? întrebă când Dominic aşeză lumânarea lângă el.

— Nimicuri, bijuterii, fleacuri preferate şi jurnale care au aparţinut strămoşilor mei.

Jurnale? Se întrebă dacă acolo ţinea paginile lipsă din jurnalul Ellei. Să îndrăznească să întrebe?

— Fiecare dintre ei a lăsat în urmă cel puţin un obiect care merită păstrat. Unele sunt prea mari ca să încapă în cufăr, precum tabloul ăsta. Are două sute de ani.

Trase pânza care îl acoperea. Brooke îşi ţinu respiraţia. Doi lupi, unul complet alb, iar celălalt gri-închis. Animalele erau zvelte şi aveau o privire feroce. În afară de asta, era incredibil cât de mult cel alb semăna cu câinele care se strecurase în casă. Nu era de mirare că Dominic o adusese aici să-l vadă.

— Iar ăsta e şi mai vechi.

Îi arătă un alt tablou, dar ea nu-şi putea lua ochii de la primul. Unul dintre lupi părea gata de atac, iar celălalt stătea în faţă, complet satisfăcut, de parcă ar fi devorat o masă copioasă.

— Cine a pictat asta?

— Fiica lui Cornelius Wolfe, Cornelia.

— A reuşit să se apropie atât de mult de lupi? întrebă Brooke surprinsă.

— Nu, a scris în jurnalul ei că a folosit un ochean ca să-i observe. Mai sunt peste zece tablouri în pod, toate cu lupi. E evident că era fascinată de ei. Şi chiar dacă lumea considera că dispăruseră, în partea de nord a ţării încă mai existau pe vremea ei. O să avem un alt membru al familiei Wolfe fascinat de lupi?

Brooke fu luată prin surprindere. Tocmai recunoscuse că aveau să se căsătorească?

— De ce pe ăsta îl ţii încuiat aici? întrebă, fiind sigură că iar o tachinează.

— E singurul în care lupii sunt prezentaţi atât de aproape. E un tablou minunat. Obişnuiam să-l ţin în camera mea, dar când am împlinit 18 ani mi s-a părut cam copilăresc şi l-am dat jos.

— Şi dacă servitorii l-au văzut în camera ta, nu este de mirare că a apărut zvonul că ai fi vârcolac.

Dominic ridică din sprânceană la presupunerea ei.

— E un zvon stupid, care probabil a apărut când eram mai tânăr şi obişnuiam să mă distrez la şcoală, urlând ca să-i sperii pe băieţii mai mici. Dar fiica lui Cornelius aproape a murit încercând să termine tabloul ăsta. În celelalte tablouri lupii sunt mai departe. Dar pe ăsta s-a încăpăţânat să-l picteze ca şi cum ar fi fost în faţa ei. I-a luat câteva luni să-l termine, să-i găsească în aceeaşi poziţie, deşi erau pereche şi erau mereu împreună.

— De unde ştii toate astea?

— Avea un jurnal. Majoritatea strămoşilor mei au avut unul. Toţi au scris despre blestemul familiei şi părerea lor despre el. Unii erau suficient de nebuni încât să creadă în el. Dar toată lumea îi învinuieşte pe ăştia doi.

Brooke se uită în sfârşit la celălalt tablou pe care îl

dezvelise. În el era înfăţişat un nobil din epoca elisabetană, îmbrăcat în haine de gală şi cu mâna pe umărul unei femei care era aşezată, îmbrăcată la fel de elegant. Era imaginea tipică a unui cuplu căsătorit.

— Cine sunt?

— El este Cornelius Wolfe, oaia neagră despre care ţi-am povestit. Abia fusese numit stăpân la Rothdale când a fost pictat tabloul şi era plin de el. Ea era amanta lui. Unii cred că era fiica bastardă a unui nobil din York, dar majoritatea cred că era una dintre locuitoarele dintr-un sat din Rothdale. Dar Cornelius a făcut-o importantă, a îmbrăcat-o ca pe o nobilă, a tratat-o ca atare şi chiar a prezentat-o prietenilor lui ca fiind una pentru că i s-a părut amuzant.

— Şi aşa au ajuns vecinii tăi să-l urască şi să-l batjocorească? întrebă Brooke, gândindu-se la familia Shaw.

— Da, dar lui Cornelius nu-i păsa, spuse Dominic dezaprobator. După cum ţi-am spus, era un hedonist, căruia îi păsa doar de propria plăcere. Asta era ea pentru el. Când a cerut să fie pictat tabloul, ea era sigură că o va lua de nevastă, dar când i-a sugerat asta, el a început să râdă de ea.

— Nu a fost…

— O adevărată oaie neagră.

— Ah, înţeleg, *ea* a blestemat familia pentru că i-a distrus visurile?

— Ceva de genul ăsta. A plecat, blestemându-l pe el şi pe toţi urmaşii lui. A murit în mod misterios în aceeaşi zi.

— A omorât-o?

— Nu. Există două variante care explică ce s-ar fi întâmplat cu ea. Una e că s-a dus acasă şi s-a sinucis.

Iar cealaltă spune că a fost acuzată de vrăjitorie de preotul din sat şi a fost arsă pe rug. Dar nu mai există nici o altă informaţie despre ea, nici măcar numele ei. Pe vremea aia multă lume credea în vrăjitorie, de la cei mai săraci până la cei mai bogaţi. Nu era greu să acuzi pe cineva de asta. Oamenii nu au fost dispuşi să-şi schimbe părerea când Cornelius s-a căsătorit zece ani mai târziu, iar primul lui copil a murit la naştere. Toată lumea a fost convinsă că tragedia s-a petrecut din cauza blestemului ei.

— Dar lumea moare, ori accidental, ori de vreo boală.

Dominic o privi ciudat.

— Bineînţeles. Familia noastră nu are monopol asupra morţii, şi mulţi membri ai familiei au murit, deşi nu erau primul copil. Dacă există vreun blestem asupra noastră, acela e ghinionul.

— Dacă blestemul amantei lui Cornelius a fost atât de grav, şi primul lui copil a murit la naştere, de unde vine povestea cu „douăzeci şi cinci de ani”?

— Un alt mister, având în vedere că trei dintre strămoşii mei au murit la 25 de ani, inclusiv tata. E mai mult vorba de faptul că nimeni nu se aşteaptă să trăim mai mult de 25 de ani. Niciunul dintre primii născuţi nu a făcut-o până acum.

— Niciunul?

— Niciunul.

— Cum a murit tatăl tău?

— El şi mama erau în livadă. S-a urcat într-un măr ca să-i aducă unul şi a căzut. Nu era un pom înalt, dar, când a căzut, şi-a rupt gâtul. Mama a cerut ca livada să fie arsă după înmormântarea lui. N-a fost replantată decât după perioada de doliu.

— Îmi pare rău.

— Cum ai spus şi tu, accidentele se întâmplă.

— Ai citit toate jurnalele?

— Nu. Unul e scris în latină, iar câteva în franceză. Nu am avut răbdare să învăţ limbile astea.

— Eu ştiu franceză. Aş putea să te învăţ... sau aş putea să ţi le citesc.

— Crezi că vei mai fi aici ca să faci asta?

Brooke se schimbă la faţă. Dominic nu observă pentru că era ocupat să acopere tablourile. Ieşi din cameră înaintea lui. Încă trebuia să-l convingă s-o lase să-şi păstreze noua prietenă, dar era pregătită să fie refuzată. Îi arătase tabloul cu cei doi lupi ca să o convingă că era o idee proastă să ţină un asemenea animal de companie. Şi poate că era, deşi era atât de blândă şi de frumoasă. Era surprinsă că Dominic se chinuise atât de mult să o convingă că animalul era un lup, deşi nu era obligat s-o facă.

Aşa că nu-i veni să creadă când ieşi din turn, încuie uşa şi îi spuse:

— O să cer să i se construiască un adăpost în spatele gardului viu, departe de cai. Dar, dacă sperie herghelia, sau dacă moare vreun animal, va trebui să plece. Fac asta împotriva voinţei mele. Nu-mi va lua mult să mă răzgândesc.

Brooke ar fi vrut să-i mulţumească din tot sufletul, dar dacă i-ar fi arătat cât de recunoscătoare era, ar fi putut să se răzgândească. Încuviinţă din cap şi urcă în grabă scările ca să se asigure că Wolf supravieţuise întâlnirii cu mama lui – dacă avusese dreptate despre relaţia lor. Era posibil ca Wolf doar să fi recunoscut un rival mai puternic şi să se fi comportat ca atare, exact cum făcea şi ea cu lupul cu care trebuia să se mărite.

Capitolul 32

Brooke fu atât de captivată de cei doi câini sau lupi, orice ar fi fost, încât pierdu noţiunea timpului pentru restul zilei. Hotărî să-i pună numele Storm[2] prietenei ei, în onoarea momentului în care se cunoscuseră. Şi supraveghe ea însăşi construcţia adăpostului, insistând să nu fie doar un şopron, ci să aibă şi o groapă în pământ, fiind probabil mai obişnuită cu un astfel de adăpost. Dominic încercă să împrejmuiască zona cu un gard înalt de doi metri, dar îl dădu jos înainte să-l termine când Wolf se răni încercând să sară peste el.

Din momentul în care se întâlniseră, cele două animale deveniseră de nedespărţit. Alergau pe lande ca doi căţeluşi. Amândoi veneau cu ea când ieşea să călărească cu Rebela, iar iapa ei nu părea să fie deranjată de prezenţa lor. În schimb, Royal da, când Dominic încercase să meargă cu ei. Lui Dominic nu-i plăcea că animalul lui de companie prefera să stea afară cu Storm decât înăuntru, cu el. Dar nu obiectă prea mult. Rezolvă problema când le permise amândurora să intre în casă în noaptea aceea. Angajaţii nu fuseseră foarte fericiţi. Brooke era. Dar Storm se purta ca un câine, nu ca un lup. Şi angajaţii aveau să se obişnuiască cu ea în timp. Dacă avea timp…

În duminica următoare, cel de-al doilea anunţ fu făcut la biserica din Rothdale. Mai avea la dispoziţie o săptămână înainte să expire timpul. Realiză că, dacă el găsea vreo modalitate să nu se însoare cu ea şi era

2 Furtună

nevoită să se întoarcă acasă, părinţii ei nu i-ar permite niciodată să o păstreze pe Storm – îi cunoştea prea bine –, iar ei i s-ar frânge inima. Acum mai avea un motiv pentru care să vrea să se căsătorească cu Dominic, încă un motiv ca să-l facă să se îndrăgostească de ea. La un moment dat.

După noaptea pe care o petrecuseră la ruine, Dominic nu mai încercă să o facă să plece. Probabil din cauza câinilor. Îşi petrecuse majoritatea zilei trecute şi pe cea actuală cu ei, la fel ca el, deci nu avu nevoie să găsească scuze ca să-şi petreacă timpul cu el. În ziua anterioară chiar îi spusese că o aşteaptă să ia cina împreună. Probabil credea că asta o enervează, aşa că nu-i arătă cât de nerăbdătoare era să mănânce cu el.

Şi nu-i spuse nici că o cucerise când o lăsase să păstreze animalul despre care credea că e un lup. Poate spera ca lupul să rezolve problema în locul lui, dar ea nu credea asta. Totuşi, ce se întâmplase în noaptea aceea o făcu să creadă că devenea disperat pentru că mai aveau doar o săptămână la dispoziţie. Dar era doar o urmă de îndoială. Brooke nu credea că putea să se prefacă speriat, şi pe faţa lui se citi panica atunci când la cină primi o scrisoare de la Londra.

Se ridică imediat.

— Mama s-a îmbolnăvit. Pregăteşte-ţi bagajul şi culcă-te devreme. Plecăm înainte de răsărit. Durează mult dacă mergem cu trăsura. Putem ajunge la Scarborough până mâine la prânz dacă mergem călare.

— Aş putea să te urmez în trăsură.

— Nu, vii cu mine.

— Dar…

— Vii cu mine. Să te trezeşti înainte de răsăritul

soarelui ca să ai timp să mănânci înainte să plecăm. Îmi pare rău pentru toată graba, dar este singura rudă pe care o mai am.

Îi mai dădu câteva indicaţii înainte să plece din sufragerie. Brooke urcă scările în grabă să-i spună Alfredei. Slujitoarea nu fu încântată de planul pe care îl făcuse Dominic pentru a ajunge mai repede la Londra, mai ales că ea nu era inclusă.

— Nu e sigur să călăreşti atât de repede spre ţărm, o avertiză Alfreda. O să fii obosită dacă te trezeşti atât de devreme. Ai putea să adormi în şa.

Brooke râse.

— Nu cred că aşa ceva se poate întâmpla. Şi are o mică barcă cu pânze în Scarborough. Vom ajunge la mama lui mult, mult mai repede decât cu trăsura. În plus, nu am mai mers niciodată cu barca. Ar putea fi distractiv.

— Sau s-ar putea să nu vă mişcaţi repede. Bărcile cu pânze au nevoie de vânt ca să se mişte, şi s-ar putea ca vântul să nu bată.

Exista şi posibilitatea asta, dar Dominic nu părea să creadă că asta îi va împiedica, altfel ar fi ales să meargă cu trăsura la Londra.

— Având în vedere cât de rapide sunt bărcile alea, o oră sau două de călătorie mai lentă nu o să conteze.

— Sau s-ar putea să nu mai ajungeţi la Londra. Te-ai gândit la asta? Că disperarea lui are legătură cu *tine,* pentru că nu mai are timp să scape de căsătorie?

— Opreşte-te! Brooke se schimbă repede în cămaşă de noapte. Dar se gândi la ceva care ar putea să o liniştească pe Freda. Îţi place aici?

— Da.

Oare Freda chiar roşi când îi răspunse? Brooke îşi

dădu ochii peste cap. Era vorba de Gabriel, bineînţeles. Poate că avusese dreptate când spusese că Freda va ajunge să-l iubească.

— Şi mie, mai mult decât am crezut. Vreau să rămân. Şi vreau să se îndrăgostească de mine ca să pot rămâne. Să plec singură cu el ar putea fi un lucru bun.

— Atunci ia asta cu tine! Alfreda îi puse în mână o sticluţă. Poate găseşti momentul potrivit în timpul călătoriei, şi acum, că eşti sigură că îl vrei pe lordul Wolfe, ar trebui s-o foloseşti.

Brooke nu-i dădu sticluţa înapoi.

— Vom fi pe o barcă cu pânze, dar o să ţin minte după ce ajungem la Londra. Va trebui să-mi împachetezi restul lucrurilor şi să le aduci la Londra, pentru că nu ne vom întoarce aici să facem nunta. Gabriel va veni cu tine.

— Serios?

— Sper să nu-l omori înainte să ajungeţi, o tachină Brooke.

Slujitoarea pufni.

— La cât de îngrijorată voi fi să te ştiu pe o barcă, nu promit nimic.

Capitolul 33

Vântul care bătea atât de tare dinspre apă ameninţa să-i zboare boneta lui Brooke. Se bucură că îşi legase bine panglicile sub bărbie.

— Nu există o cabină? îl întrebă pe Dominic atunci când o ajută să se urce în barcă.

— E o barcă cu pânze.

— Dar…

— Se foloseşte pentru plimbări scurte aproape de ţărm, dar am călătorit aşa la Londra de nenumărate ori, navigând sub lumina stelelor.

Brooke sperase ca barca să aibă o cabină unde să se poată feri de vânt sau unde să poată dormi puţin, fiindcă nu reuşise să doarmă în noaptea de dinainte din cauza nerăbdării. Adormise pentru o oră pe o canapea din casa lui Dominic din Scarborough, suficient timp pentru ca el să cureţe barca, să se asigure că cineva duce caii înapoi la Rothdale şi să ceară să se pregătească nişte aşternuturi şi mâncare. Presupusese că putea să doarmă pe o barcă dacă dormise pe podeaua dintre ruinele castelului.

Dominic avea personal complet în casa din Scarborough, lucru care era minunat. În camera de zi erau nişte ferestre imense prin care se putea vedea Marea Nordului. Era prima dată când vedea o apă atât de mare. Ar fi fost încântată de călătoria neaşteptată la Londra, dacă nu ar fi fost îngrijorată de starea de spirit a lui Dominic. Îşi făcea griji pentru mama lui. Dar Brooke nu ştia ce era în neregulă cu ea, în afară de faptul că avea febră, aşa că nu putea să-l liniştească.

Barca avea cel puţin şase metri lungime, deci Alfreda se înşelase când spusese că e mică. Avea o singură velă mare şi una mai mică în partea din faţă, legate de un catarg. Era spaţioasă şi pe laterale fuseseră instalate bănci. Se aşeză când plecară din port. Vântul bătea destul de tare. Brooke se miră când văzu cu ce viteză traversau apa verde-albăstruie care strălucea în lumina soarelui. Ţărmul se făcea din ce în ce mai mic în urma lor, iar Brooke începu să simtă că i se face greaţă. Nu mai fusese niciodată pe o barcă şi nici atât de departe de pământ. Îşi dorea să ştie să

înoate. Dar apoi râse când o rafală de vânt îi zbură boneta în valurile pe care le lăsau în urmă.

Nu-i spuse nimic lui Dominic care manevra vela principală. În schimb, îşi împleti părul, lucru dificil din cauza vântului care sufla cu putere. Barca se îndrepta spre sud, iar ea văzu linia verde a ţărmului în partea dreaptă şi marea interminabilă în stânga, deşi îşi imagina că mai sunt alte bărci mai în faţă, după linia orizontului.

— Crezi că vom vedea flota britanică? se întrebă cu voce tare.

— Flota controlează apele astea. Am trecut deja pe lângă câteva vase de patrulare.

Îi aruncă ocheanul lui, dar când se uită prin el nu văzu decât cerul şi marea.

— Se luptă în larg?

— Nu, doar stau de pază pentru cei care încearcă să spargă blocada. Vor ataca bărcile care încearcă asta. Până acum a funcţionat. De când a început războiul, flota noastră s-a dublat, iar cea franceză s-a înjumătăţit. Blocada îl împiedică pe Napoleon să obţină materialele de care are nevoie ca să construiască mai multe corăbii. Nu e dispus să rişte flota pe care o mai are ca să se aventureze în apele de aici. În plus, el e mai puternic pe pământ, nu pe apă.

— Şi atunci pe cine atacă flota noastră?

Dominic ridică din umeri.

— Bărci care încearcă să aducă spioni francezi, contrabandişti. Englezilor le place mult prea mult coniacul franţuzesc, oricât de scump ar fi, pentru ca marinarii englezi şi francezi deopotrivă să nu încerce să obţină bani prin contrabandă. Dar contrabandiştii lucrează noaptea, nu ziua în amiaza mare. Oricum,

vom merge de-a lungul ţărmului ca să nu fim prinşi la mijloc.

Puţin mai târziu, Brooke scoase un sendviş din coşuleţul de picnic şi îl înfulecă. Aerul proaspăt o făcea să-i fie foame. Apoi se îndreptă spre Dominic încercând să-şi ţină echilibrul şi îi puse coşuleţul la picioare ca să poată mânca. Nici nu se uită la ea, iar ea se întrebă dacă trebuia să ţină mâinile pe cârmă.

Voia să se ofere să-l ajute, dar presimţi că o va refuza sau că-i va râde în nas. Ştia din jurnalul Ellei că o învăţase pe sora lui să navigheze. Poate nu era chiar aşa de greu. Poate nu avea să râdă.

— Aş putea să-ţi ţin locul puţin. Ar dura mult să mă înveţi?

— Ai mai fost vreodată pe vreo barcă de mărimea asta?

— Nu, pe nicio barcă, de fapt.

— Navigaţia e complicată. Ar trebui să-ţi petreci săptămâni întregi pe apă ca să înveţi…

— Dar ai învăţat-o pe sora ta…

Dominic o privi aspru.

— De unde ştii asta?

Nu avea de gând să-l dea de gol pe Gabriel şi să-i spună că o lăsase să intre în camera Ellei.

— Nu ai vrut să-mi spui nimic despre ea, nici măcar cum a murit, aşa că i-am întrebat pe servitori, spuse pe un ton defensiv. Nici ei nu au vrut să vorbească despre ea, dar cineva a spus că îi plăcea să navigheze după ce ai învăţat-o.

Dominic nu se mai uita la ea. Privirea lui era aţintită în faţă. Brooke se gândi că nu avea să-i mai răspundă.

— Avea doar 18 ani când a murit, în urmă cu doi

ani. A avut un sezon grozav la Londra, dar nu a acceptat nicio cerere în căsătorie. Avea atât de mulţi pretendenţi, încât mama nu le mai ştia numărul. Am fost cu ele la Londra în primele săptămâni şi m-am bucurat să o văd pe sora mea atât de încântată de viaţa socială, dar slujba mea pentru armată a intervenit. Am primit o cerere urgentă pentru mai mulţi cai decât puteam oferi şi o lungă listă de herghelii de unde puteam face rost, majoritatea din Irlanda. Numărul de care aveau nevoie era impresionant. M-am gândit că îmi va lua luni întregi să adun atât de mulţi, şi aşa a fost, aşa că nu am mai văzut-o pe Ella. Nici nu am fost la înmormântare!

Lui Brooke i se tăie respiraţia. Iar era furios. Văzu, auzi şi îşi dădu seama că Dominic nu mai putea spune nimic acum. Dar tot nu-i spusese ce voia să ştie.

Încercă să-l încurajeze să continue.

— Nu ar fi putut altcineva să adune caii aceia ca să nu trebuiască să pleci de lângă sora într-un moment atât de important din viaţa ei?

— Ba probabil că da, dar persoana mea de contact din armată era obişnuită să lucreze cu mine şi avea încredere că o să-i aduc cei mai rapizi armăsari. Nu mi s-a spus de ce, dar am bănuit că avea nevoie de ei pentru o reţea de spionaj pe continent. Oricum, mi s-a spus că nimic nu era mai important decât misiunea.

Brooke se ruşină, dar îşi făcu curaj să-l întrebe:

— Cum a murit sora ta?

— Era toamna devreme. Doi dintre peţitorii ei veniseră la Rothdale după sezonul de vară ca să continue să o curteze, dar Ellei nu-i plăcea niciunul dintre ei şi a rugat-o pe mama să o ducă la Scarborough pentru câteva săptămâni înainte ca

vremea să se înrăutăţească, sperând că tinerii lorzi vor pleca înainte ca ele să se întoarcă la Rothdale. Dar cât erau în Scarborough, a făcut un gest imprudent şi a ieşit să navigheze singură într-o zi, când o furtună s-a pornit din senin. Mama era înnebunită de îngrijorare când nu s-a întors după câteva ore, tot oraşul era, şi aproape toate vasele din port au pornit în căutarea ei.

— Au reuşit… să o găsească?

— Da. Două zile mai târziu, corpul ei a apărut la ţărm. Era atât de desfigurat şi lovit de valuri, încât mama nu s-a putut uita la ea. Dar i-au dat un medalion care a confirmat că era Ella. I-l dădusem cadou în ziua în care a împlinit 16 ani şi îi inscripţionasem pe spate: „sălbatică”. I s-a părut amuzant şi îl purta mereu cu rochiile de zi. Cum îţi poţi imagina, mama era înnebunită de durere şi, neavând nicio modalitate de a mă contacta, a trebuit să organizeze înmormântarea fără mine o săptămână mai târziu. Când m-am întors în Yorkshire după o săptămână şi am aflat că murise, eu şi mama ne-am plâns de cât de nechibzuită era şi cât ghinion avusese să o prindă furtuna. Mama s-a învinuit pentru că a dus-o la Scarborough. A plâns încontinuu cât mi-a povestit de înmormântare. Câteva prietene de-ale ei erau acolo şi ne-au spus că abia aşteptau să o vadă pe Ella înainte de Crăciun la o petrecere la care plănuia să se ducă. Câţiva dintre peţitorii ei care erau acolo păreau să fie devastaţi. Toată lumea o iubea pe Ella. Singurul lucru ciudat care s-a întâmplat în ziua în care Ella a plecat pe mare a fost graba cu care slujitoarea ei a plecat din Scarborough. Mai târziu, mama a descoperit că majoritatea bijuteriilor ei lipseau. Mama a crezut că slujitoarea a profitat de momentele de panică şi îngrijorare din casă şi a furat

cât de multe a putut. Autorităţile nu au găsit-o niciodată.

Brooke nu înţelegea ce legătură aveau toate astea cu fratele ei. Nu era doar tristă, ci şi mai confuză ca niciodată. Nu îndrăzni să menţioneze jurnalul sau cuvintele pe care le citise pe ultima pagină. Dar putea să-i spună ce simţea.

— Îmi pare rău că sora ta nu a supravieţuit furtunii.

— Ar fi putut să o facă, spuse el sec. Nu a vrut. Dar nu am ştiut asta atunci. Abia după şase luni de doliu m-am gândit să vizitez locul ei preferat, camera de joacă din turnul vestic, fără să mă gândesc la moartea ei. Acolo am găsit jurnalul ei. Era plin de poveşti din copilărie, multe dintre ele despre mine. Dar am fost uimit când am citit scrierile mai recente, despre sezonul petrecut la Londra şi întoarcerea ei la Yorkshire.

Brooke se întrebă dacă paginile lipsă erau în jurnal atunci când el îl citise. Sau doar ultimele două rânduri? Dar şi acelea ar fi fost de ajuns. Probabil nu ar fi avut nevoie de mai mult ca să vrea să-l omoare pe fratele ei. Şi nu era de mirare că dăduse foc turnului. Era sigură că furia lui apăruse în noaptea aceea.

Brooke se aşează pe banca din faţa lui. Nu avea nevoie să întrebe ce citise în seara aceea. Nu voia să-l interogheze, dar lui Dominic i s-ar fi părut ciudat dacă nu o făcea.

— Ce era în paginile mai recente?

Dominic nu se uită la ea.

— Povestea despre bărbatul minunat de care se îndrăgostise în timpul sezonului. Îi promisese că se va căsători cu ea după ce îşi va convinge părinţii că nu vrea pe nimeni altcineva în afară de ea. S-a întâlnit cu

el pe furiş ca să nu o vadă mama. În timpul unei întâlniri, a reuşit să o seducă. Ella a fost şocată şi îngrozită când i-a spus că nu se va căsători cu ea şi că niciodată nu avusese de gând să o facă. Mai mult decât ruşinea că rămăsese însărcinată, inima frântă şi trădarea lui au făcut-o să „caute pace şi consolare pe mare”. Exact asta a scris că voia, că nu are de ales. Nici măcar nu a dezvăluit numele lui până la ultima pagină, când l-a blestemat că i-a distrus viaţa. Nu, Ella nu a încercat să scape de furtună în ziua aceea – a lăsat-o să o ucidă.

— Îmi pare rău.

Dominic continuă de parcă nu ar fi auzit-o:

— Nu am simţit niciodată o furie mai mare ca în clipa aia. Am aruncat la podea felinarul pe care îl adusesem cu mine, am rupt paginile din jurnal şi le-am aruncat în flăcări. Aproape că am lăsat jurnalul să ardă acolo, dar era plin de multe alte amintiri frumoase şi m-am gândit că voi vrea să-l mai citesc sau să i-l arăt mamei la un moment dat, aşa că l-am dus în camera Ellei. Dar nu am încercat să sting focul. Şi m-am dus direct la Londra ca să-l găsesc pe bărbatul care a sedus-o pe sora mea, a lăsat-o însărcinată şi i-a râs în faţă când Ella i-a spus despre asta... fratele tău mincinos!

Brooke tresări. Acum îşi dorea să nu fi aflat adevărul din paginile care lipseau. Nu putea spune nimic în apărarea fratelui ei. Cruzimea lui faţă de Ella nu avea nicio scuză.

— Rana pe care i-am provocat-o nu a fost gravă, continuă Dominic. M-am gândit că va fi suficient, dar nu a fost. Nu aveam linişte pentru că nu făcusem dreptate. Nu îşi plătise datoria pentru viaţa ei şi nici

pentru viaţa copilului. Două luni mai târziu l-am provocat din nou şi am ratat, la fel ca el. Nu-mi puteam stăpâni furia. A refuzat să vină la ultimul duel, aşa că am mai aşteptat câteva luni şi l-am provocat din nou, dar m-a ignorat. Aşa că am luat doi oameni şi am mers după el la Londra. Nu putea să refuze dacă erau martori. Dominic se uită la ea şi spuse pe un ton glacial: Situaţia noastră este supărătoare. Faptul că fratele tău încă mai trăieşte este dezgustător.

— Sunt complet de acord că este rău, demn de dispreţ şi chiar violent, spuse Brooke cu grijă. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine. Şi nu-i pasă de nimeni în afară de el, nici de familie, nici de prieteni. Cineva o să-l omoare. E inevitabil. Dar nu se poate să fii tu acela. Dacă mai încerci, vei ajunge în temniţă sau vei fi spânzurat.

— Mai ales dacă devine membru al *familiei.*

Conversaţia luă o turnură periculoasă, deşi devenise emoţională de la primele cuvinte despre moartea Ellei. Dar când văzu cât era de nervos, Brooke îşi aduse aminte că era singură cu el pe o barcă. Dacă nu reuşea să-l calmeze, avea să se panicheze.

— Ştii, familiile nu se înţeleg întotdeauna. Unele se luptă între ele destul de brutal. Nu cred că ar deranja pe nimeni dacă l-ai bate pe fratele meu din când în când. Ştiu că eu aş face asta dacă aş avea forţa necesară. Iar prinţul nu ar putea să facă nimic în privinţa asta, din moment ce ar fi o problemă de „familie”.

Dominic o privi sceptic.

— Chiar sugerezi să-l bat măr pe fratele tău?

— Dacă e parte din familie, bineînţeles, cât timp nu-l omori, ca să nu fii pedepsit pentru asta.

Dominic se uită în altă parte. Când furia dispăru din ochii lui, Brooke respiră uşurată. Îi dăduse o opţiune care...

— La naiba!

Brooke clipi şi îi urmă privirea spre nava imensă care se îndrepta spre ei cu viteză.

— Poate să încetinească sau ne va lovi în plin? întrebă speriată.

— Nu trebuie să se apropie ca să ne omoare.

Brooke nu ştia la ce se referă, dar Dominic începu să cârmească în direcţia greşită, direct spre ţărm. Dar acolo nu era niciun doc!

Capitolul 34

Brooke începu să ţipe când ţărmul se apropie în viteză spre ei sau, mai bine zis, ei se apropiau de el. Aveau să se izbească.

— Ţine-te bine! strigă Dominic.

Dacă Brooke nu ar fi făcut asta şi nu s-ar fi ghemuit, ar fi căzut peste margine când barca se lovi de mal. Tremurând, se ridică încet şi se uită în lateral. Ţărmul plin de pietre era la mai puţin de un metru de margine. Dominic trăsese intenţionat barca la mal! Dominic o cuprinse de talie şi o ridică peste margine, punând-o pe pământ.

— Bagajul meu! strigă ea.

După o clipă, Dominic sări din barcă având în mână ambele bagaje, iar cu cealaltă o trase după el.

— Fugi! ţipă fără să-i ofere nicio explicaţie.

Pe Brooke începu să o deranjeze comportamentul lui ciudat şi nechibzuit.

— Barca ta nu va rămâne blocată? spuse ea

respirând greu şi încercând să ţină pasul cu el.

— O să-mi fac griji pentru asta mai târziu dacă rezistă.

— Să reziste la ce?

Nu-i răspunse şi continuă să alerge, trăgând-o după el. Nu se opri până nu ajunse în dreptul unui copac cu un trunchi gros. Brooke se uita urât la el când o explozie puternică se auzi dinspre mare.

Îl văzu pe Dominic tresărind. Abia atunci îşi dădu seama ce se întâmpla.

— Barca ta tocmai a fost distrusă? De propria noastră flotă?

— Probabil că urmăreau pe cineva care încerca să treacă de blocadă şi au crezut că suntem noi. Nu mă pot gândi la un motiv mai bun pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Dar ştiai că o să tragă în noi, nu-i aşa?

— Suntem în război. Dacă flota avea vreun motiv să creadă că suntem francezi, nu ar fi ezitat. Dar nu, nu m-am gândit că îmi vor distruge barca. Pur şi simplu, nu am vrut să-mi asum riscul cu tine la bord.

Brooke ridică puţin dintr-o sprânceană, dar nu se putu abţine să nu zâmbească. Îşi abandonase barca pentru ea? Dar acum o pierduse, iar asta era ceva îngrozitor pentru ei.

— Încerci să distrugi zona rurală, prietene? se auzi o voce de bărbat.

Bărbatul care venea spre ei era tânăr, scund, zâmbea larg şi purta o haină uzată care fusese cândva elegantă. Brooke se întrebă dacă era cadou de la vreun lord din zonă. Dominic păru să se bucure să-l vadă. Brooke se gândi că măcar le putea spune unde erau dacă Dominic nu ştia. Dar probabil ştia, pentru că mai

călătorise prin zonă de atâtea ori.

— Nu, era doar o corabie de-a noastră, exagerat de zeloasă, răspunse Dominic.

— Au crezut că sunteţi francezi, nu-i aşa? chicoti bărbatul.

— Şi tu?

— Doar cercetam să văd de unde vine zgomotul. Satul meu este aproape, dacă vreţi să veniţi cu mine.

— Bineînţeles. Aş vrea să cumpăr doi cai.

— Avem cai, foarte rapizi, dar va trebui să discutaţi despre asta cu Rory. El ia toate deciziile. Dintre copacii din faţa lor apărură atunci patru bărbaţi şi un copil. Am totul sub control, Rory. Tocmai îi aduceam la tine.

Asta nu-i făcu să-şi coboare armele. Chiar şi băiatul avea un pistol. Dominic o ascunse pe Brooke în spatele lui. Dar ea îşi aruncă un ochi peste umărul lui.

Ceilalţi săteni nu păreau la fel de prietenoşi. Rory era cel mai înalt dintre ei, cel puţin el era cel la care se uita primul bărbat. Arăta feroce, probabil din cauză că pe mijlocul uneia dintre sprâncene avea o cicatrice urâtă. Mai avea încă una pe unul dintre obraji. Apoi mai văzu încă una, de-a lungul gâtului. Arăta ca o cicatrice provocată de o funie. Probabil că aproape fusese spânzurat. Asta o sperie cel mai tare pe Brooke. Spânzurătoarea era pedeapsa pentru cele mai grave crime…

— Ce zgomot s-a auzit? întrebă el.

— Barca lordului a fost distrusă.

Rory ridică o sprânceană, cea întreagă, şi se uită la Dominic. Aveau aproape aceeaşi înălţime, deşi Dominic era mai musculos, dar bărbatul care reuşise cumva să scape de spânzurătoare era mai lat în umeri. Dar ca să fie căpetenia sătenilor, sau orice erau, nu era aşa

bătrân, poate avea aproape 30 de ani.

— Ai un titlu sau eşti doar îmbrăcat elegant? îl întrebă pe Dominic.

— Am un titlu, dar nu contează în situaţia asta.

— Ba contează.

Brooke simţi pe obraz cum braţul lui Dominic se încordează; de fapt, tot corpul lui se încordă. Presimţea că şi privirea din ochii lui deveni feroce. Se pregătea pentru o luptă, iar asta o îngrozea, având în vedere că cinci arme erau îndreptate spre el.

Dar o surprinse când spuse pe un ton calm:

— Vă sugerez să coborâţi armele. Nu avem intenţii rele.

Rory ridică din umeri.

— Nu pot spune acelaşi lucru. Îmi pare rău pentru barcă, totuşi. Ne-ar fi adus destul de mulţi bani. Dar veniţi. Puteţi să spuneţi ce aveţi de spus înainte să decid dacă vă las să trăiţi sau vă omor.

Dominic nu se mişcă.

— Aş vrea să aud mai multe despre satul vostru înainte să mă hotărăsc dacă vă accept sau nu invitaţia.

Se auziră câteva râsete, dar Rory deja plecase, presupunând că îl vor urma.

— Nu se mişcă, Rory.

Rory se uită înapoi.

— Dacă nu se mişcă în următoarele două secunde, împuşc-o pe femeie în picior.

— Chiar vrei să mori astăzi? întrebă Dominic pe un ton scăzut, răuvoitor.

— Vai, vai! râse Rory. Acum am avantajul de care am nevoie… femeia. Mă bucur că te oferi, prietene. Dar haide! Trebuie să bem şi să discutăm înainte să fie rănit cineva şi vom vedea dacă ai cu ce să negociezi.

Dominic o cuprinse pe Brooke cu braţul şi o ţinu lipită de el înainte să înceapă să meargă.

— Sunt nişte criminali, nu-i aşa? îi şopti. Atât de aproape de ţărm, contrabandişti?

— Fără un vas? Mai degrabă tâlhari care se ascund în pădure dacă au „cai rapizi” – asta dacă nu a fost cumva o minciună.

— Dar părea că sunt dispuşi să negocieze ca să ne elibereze?

— Pentru nişte promisiuni? Nu cred.

— Nu subestima puterea unui lord. Rory probabil ştie că, dacă îţi dai cuvântul, îl vei respecta.

Brooke încercă să fie optimistă ca să-şi tempereze frica, dar nu reuşi. Dominic nu era înarmat. Dacă încerca să se lupte ca să scape, avea să fie împuşcat, iar dacă s-ar fi tras de mai multe ori, era o ţintă destul de mare. Era bine şi frumos că îi ameninţase pe tâlhari, dar dacă *el* murea…

Capitolul 35

Brooke se uită împrejur, la luminişul unde aparent locuiau tâlharii. Cu doar patru cocioabe suficient de mari nu părea un sat. O a cincea părea să fie în construcţie. Lângă ea era un car plin cu lemne. Nu văzu grădini, ateliere sau vreun drum care să conducă într-acolo. În faţa uneia dintre cocioabe ardea un foc mare. O oală era pusă la fiert şi de jur-împrejur erau bănci.

Erau cam o duzină de oameni, jumătate femei care ţineau în braţe copii. Majoritatea îi priveau cu precauţie, dar o femeie îi zâmbi timid lui Brooke şi la fel şi câţiva copii.

Fură conduşi lângă foc. Rory ridică o butelcă şi luă o gură din ea, apoi i-o întinse lui Dominic care clătină din cap. Când Rory o privi lung pe Brooke, Dominic îşi dădu braţul la o parte de după umerii ei. Brooke realiză că Dominic se pregătea pentru o luptă.

Rory făcu un pas înapoi.

— Aveţi nevoie de puţin timp să vă reveniţi? întrebă Rory. Înainte să discutăm? De obicei, jefuim la drumul mare, dar nu refuzăm donaţii.

— Puteţi lua tot ce am la mine sau îmi puteţi împrumuta doi cai pe care îi voi returna împreună cu un săculeţ cu o sută de lire.

— Sau aş putea să vă ţin aici pentru răscumpărare. O sută, zici? Cred că valoraţi mai mult de atât.

— Prinţul regent deja vrea o răscumpărare de la mine, mârâi Dominic.

Bărbaţii râseră fără să-l ia în serios.

— Şi ce vrea sfinţenia sa de la tine? întrebă Rory.

— Un inel pe degetul ei.

Râsul se intensifică în momentul în care o arătă pe Brooke cu degetul mare, şi Brooke se simţi jignită. Dar Rory se apropie şi rânji.

— Eu aş fi dispus să plătesc o astfel de răscumpărare.

Poate comentariul lui sau poate faptul că se pregătea să atingă obrazul lui Brooke îl făcu pe Dominic să sară la el. Căzură la pământ şi, deşi o mulţime de arme erau îndreptate spre el, Dominic reuşi să-i tragă un pumn în obraz lui Rory înainte ca trei oameni să-l tragă la o parte.

— Oi fi tu un lord, dar nu eşti prea deştept, spuse Rory furios când se ridică în picioare. Aveţi nevoie de un răgaz, atunci. Legaţi-l pe lord şi asiguraţi-vă că

frânghiile sunt strânse bine. Iar pe ea…

— Am eu grijă de ea, interveni o voce de femeie.

Brooke se întoarse şi văzu o bătrână care se apropia. Cu părul cărunt şi ochii cenuşii, era puţin trecută de vârsta mijlocie, iar chipul ei era ridat. O privi pe Brooke din cap până în picioare înainte să se uite cu severitate la Rory.

Dominic se lupta cu atâta forţă, încât doi din cei trei oameni care se chinuiau să-l ţină erau deja la pământ. Încă patru săriră ca să-l ţină imobilizat. Ar fi putut să câştige lupta, dar se potoli când o auzi pe femeie.

— Nu recunoşti o domnişoară nobilă? Ea vine cu mine, băiete.

Brooke îşi ţinu respiraţia aşteptând ca Rory să izbucnească în râs şi să-i spună femeii să plece. Nu o făcu. În schimb se întoarse şi se duse să-i ajute pe ceilalţi să-l lege pe Dominic. Femeia o conduse pe Brooke în coliba cea mai îndepărtată. Era mult mai frumoasă decât se aştepta. Pe patul dublu era aşezată o cuvertură colorată. Înăuntru era o masă cu patru scaune, iar pe podeaua de lemn era chiar şi un covor. Mobila părea veche şi uzată.

— Fă-te comodă, draga mea! Eu sunt Matty.

Brooke se întoarse când femeia intră după ea în colibă.

— Te rog, ce o să-i facă logodnicului meu?

Bătrâna dădu din cap.

— Băiatul meu e imprevizibil, mai ales când vede o oportunitate care ar putea să ne îmbogăţească. Acum că a aflat că bărbatul tău e lord, nu-şi poate scoate ideea din cap. Aşa că nu avem de unde să ştim ce va face.

Brooke se albi la faţă. Chiar sperase să audă altceva? Dar dacă femeia asta era mama lui Rory, oare nu-i putea ajuta? Rory o ascultase şi o lăsase pe Brooke să plece cu ea. Dacă ar reuşi să-i câştige încrederea, poate…

— Rory e fiul tău?

— Da. E un băiat bun care respectă codul de onoare – de obicei.

Brooke se întrebă la ce se referea, dar hotărî să nu întrebe. Femeia se aşeză la masă şi îi făcu semn lui Brooke să i se alăture.

— Ce casă frumoasă! De cât timp locuiţi în pădure?

— De mai puţin de o lună. În fiecare an ne alegem alt drum. Cum toţi bărbaţii noştri sunt căutaţi, nu putem sta prea mult în acelaşi loc, aşa că în fiecare an ne instalăm undeva departe de drum, dar nu atât de mult încât să nu putem ajunge acolo în câteva ore. De cât timp sunteţi logodiţi?

— Îl cunosc doar de o săptămână.

Părea că trecuse mult mai mult!

Femeia păru surprinsă.

— Şi deja eşti atât de îngrijorată pentru el?

— E un om bun, îşi face griji pentru mama lui. Mama lui e bolnavă. Încercam să ajungem cât mai repede la Londra, pentru că e foarte îngrijorat pentru ea.

— Dar tu vrei să te căsătoreşti?

— Eu vreau, el nu vrea, oftă Brooke.

Matty o arătă cu degetul, cu emfază.

— Întotdeauna le spun fetelor care cred că şi-au găsit bărbatul dorit să-l seducă dacă vor să le iubească. Şi tu ai de-a face cu un lord bine-crescut, care nu ar refuza să te ia de nevastă după ce s-a culcat

cu tine.

Brooke roşi când auzi cuvântul „seduce”. Şi Alfreda avusese aceeaşi idee, tocmai de aceea îi dăduse poţiunea pe care o avea în bagaj, însă şi dacă ar fi vrut să facă asta, cum putea, dacă nici nu ştia cât o să mai trăiască?

Femeia ţâţâi.

— Rory e prea imprevizibil. Ar fi păcat să mori fără să ştii cum e să dormi în braţele unui bărbat atât de frumos şi viril precum logodnicul tău. Poate reuşesc să-l conving pe Rory să te lase să vorbeşti cu lordul tău şi să-l convingi să-i plătească ce vrea. Nu-ţi face griji, draga mea! Oricum ar fi, pot aranja să-ţi petreci o noapte cu el.

Matty se întoarse, gata să plece.

— Am nevoie de bagajul meu! spuse Brooke, în cazul în care femeia chiar reuşea să facă ce-i spusese.

Însă, pe măsură ce orele treceau, Brooke începu să creadă că Matty îi dăduse speranţe false. Se lăsă seara. Stătu la fereastra care dădea spre foc, dar nu reuşi să-i vadă nici pe Rory, nici pe Dominic. Totuşi, văzu doi oameni care stăteau de pază la intrarea în colibă.

Oare Dominic încerca să negocieze cu Rory într-una dintre colibe? Sau îl băteau, acum că îl legaseră? Era îngrozită de ce i se putea întâmpla lui, dar şi de ce i se putea întâmpla ei. Dar dacă mama lui Rory reuşea să-l aducă pe Dominic să petreacă noaptea cu ea?

Deşi îi era foame şi era obosită, rămase de pază la fereastră.

Capitolul 36

— Vrea luna de pe cer, spuse Dominic nervos. I-am oferit atâtea variante, chiar şi refugiu într-un sat din Rothdale pentru el şi prietenii lui, deşi nu ar fi trebuit.

Brooke îi sărise în braţe în secunda în care intrase pe uşă şi încă îl ţinea strâns.

— A fost de acord?

— Tot vrea luna de pe cer. Şi dacă ne ţine prea mult timp aici, n-o să mai am ce să-i ofer. Prinţul îmi va fi luat totul.

Când realiză ce face, Brooke se simţi ruşinată, deşi Dominic era prea frustrat ca să observe. Se dădu înapoi.

— I-ai explicat asta?

— Nu e treaba lui. Apoi femeia aia bătrână l-a chemat. Îi auzeam cum se ceartă în spatele colibei în care eram, dar n-am înţeles ce spuneau. Apoi m-au dezlegat şi m-au adus la tine. Ştii de ce?

— Ea e mama lui. Cred că vrea să te conving să-i dai lui Rory ce vrea. Mi-a dat de înţeles că asta ar fi ultima noastră noapte dacă nu.

— Ultima?

— Pare să creadă că până dimineaţă problema se va rezolva într-un fel sau altul.

— Atunci evadăm în noaptea asta.

— Cum? Uşa şi ferestrele dau spre focul de unde ne urmăresc.

— O să rup scândurile din spate după ce lumea se duce la culcare.

Coliba era recent construită. Brooke nu credea că putea să rupă scândurile din lemn proaspăt fără să facă mult zgomot care să le atragă atenţia celor care

stăteau de pază. Nu vedea nicio soluţie prin care ar fi putut să scape dacă Dominic nu ajungea la o înţelegere cu Rory. Dar acum era aici, cu ea. Până la urmă, mama lui Rory se ţinuse de cuvânt! Iar Brooke scosese poţiunea din bagaj de îndată ce-i fusese adus. Dar nu-i folosea la nimic dacă Dominic nu avea o băutură în care să o poată turna.

Ar fi putut să-i sugereze asta, dar nu credea că ar fi dispus să aibă o noapte a nunţii prematură când era atât de hotărât să nu se căsătorească. Dar bărbatul o încânta în atât de multe feluri, iar faptul că era singură cu el în camera aceea mică, lângă un pat, o afecta teribil. Dumnezeule, îşi dorea să nu fie atât de frumos. Îşi dorea să fie indiferentă la farmecele lui. Îşi dorea să poată găsi o cale de a negocia pentru ca ideea de a se căsători cu ea să i se pară acceptabilă, dar ce voia cel mai mult era să-l sărute din nou. Ce ruşine, dar era numai vina lui pentru că era atât de priceput la asta. Dar dacă nu ieşeau de aici, nu avea să mai existe nicio nuntă. Chiar era posibil să fie ultima ei şansă să vadă cum ar fi să facă mai mult decât să îl sărute.

— Dormi puţin, îi sugeră el. Te trezesc eu când vine vremea să plecăm.

— Mi-e prea foame ca să dorm.

Uşa se deschise din nou. Un paznic stătea la uşă, în timp ce Matty intră cu o tavă cu mâncare, un felinar… şi o sticlă de vin!

— Uite aici, draga mea. E posibil să fie ultima voastră masă aşa că… Matty îi aruncă o privire lui Dominic… bucuraţi-vă de fiecare clipă.

Apoi se duse la Dominic şi îl complimentă, rugându-l să aibă milă de cei mai puţin norocoşi, ca un lord generos ce era. Brooke se întrebă ce încerca să

facă, pentru că mai devreme nu ceruse nimic. Bănuia că îi era prea frică de Dominic ca să îl amenințe, dar asta și pentru că Dominic avea o aură amenințătoare din clipa în care primele arme fuseseră îndreptate spre el.

Brooke profită de ocazie ca să toarne vin pentru ea și pentru Dominic și reuși să strecoare poțiunea în paharul lui. Matty se întoarse să ia tava, așezând farfuriile pe masă. Părea că se grăbește să plece. Paznicul care o însoțea părea și mai precaut și închise repede ușa imediat ce Matty ieși.

Brooke se așează la masă cu Dominic și fu încântată să vadă că bea o gură zdravănă de vin, așa că făcu același lucru. Puțin stresată și neștiind la ce să se aștepte de la el, acum că băuse din licoarea dragostei, Brooke începu să vorbească despre orice altceva decât situația în care se aflau: câinii, caii, boala mamei lui și sfaturile pe care le primise de la Alfreda despre cum ar putea să trateze diferite boli.

— E bine că încă mai am ierburile în bagaj. Îndată ce terminăm de mâncat pot să mă culc liniștită, știind că o să ne protejezi în noaptea asta. Ești un bărbat atât de mare, mai mare decât oricine de aici.

— Parcă nu-ți mai tace gura.

— Cum îndrăznești! exclamă Brooke.

— Pot să îndrăznesc oricât vreau. Rânji la ea. Am un pumnal în cizmă. Mă mir că nu m-au controlat, dar nu plec niciodată fără el, în cazul în care mă întâlnesc cu fratele tău când nu mai e nimeni prin preajmă.

Brooke își dădu ochii peste cap și, când își scoase pelerina, se întrebă de ce el nu observa cât era de cald. Nu putea să-și ia ochii de la buzele lui, iar asta o făcu să-și aducă aminte cum se simțise ultima dată

când o sărutase. Când se uită la mâinile lui, îşi imagină cum s-ar simţi dacă i-ar mângâia sânii. Şi el ar fi trebuit să gândească la fel. De ce nu o ducea în pat?

— Şi mi-ai adus aminte că pot să mă lupt cu zece oameni. Totul va fi în regulă. Dacă ne prind, o să-i omor în linişte.

Brooke chicoti, apoi icni când îşi dădu seama ce făcuse.

— Sunt atât de obosită! spuse sărind în picioare.

— Atunci culcă-te! Te trezesc când e momentul să plecăm.

Brooke încercase să-i dea de înţeles că ar trebui să vină lângă ea, dar, evident, nu făcuse o treabă bună. Gândurile senzuale nu-i dădeau pace şi se temea că va începe să ţipe dacă nu o săruta curând. Se îndreptă clătinându-se spre pat.

— Cred că ai băut prea mult vin.

— E posibil, murmură ea şi începu să se dezbrace.

Nici nu realiză că-şi scosese rochia, pantofii şi ciorapii până nu îl auzi gemând.

— E cald, se plânse. Ţie nu ţi-e cald?

Se întinse, dar apoi se întoarse pe-o parte, se sprijini în cot şi văzu că Dominic era mai mult decât surprins, sau începuse să reacţioneze la vin?

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru Storm, dar mai ales pentru că m-ai protejat astăzi.

Dominic ridică o sprânceană.

— Să-mi mulţumeşti cum?

Tonul lui era seducător. Brooke îl privi în ochi şi bătu cu palma patul. Dominic îşi ţinu respiraţia, dar era deja în drum spre pat. Se întinse în pat şi îi puse mâna pe braţul dezgolit, apoi o mângâie până pe umăr.

— Eşti sigură?

În momentul acela nu era sigură de nimic altceva decât că voia să-i simtă buzele peste ale ei. Pulsul care i se accelerase, fluturii din stomac, respiraţia întretăiată erau senzaţii care o copleşeau. Îi răspunse trăgându-i capul înspre al ei până când buzele li se întâlniră.

Atingerea lui era delicioasă, atât de fină, şi o atrase într-un sărut subtil, ca o promisiune. Limba lui o pătrundea, tachinându-i buzele, lingându-le. Spera ca sărutul să trezească pasiunea pe care o mai văzuse la el înainte. Ardea de nerăbdare să se întâmple asta şi, câteva clipe mai târziu, ea fu cea care încercă să-l provoace. Îi puse o mână pe după gât şi îl trase mai aproape, mult mai nerăbdătoare decât trebuia.

Brooke simţi că pasiunea era acolo, dar Dominic încerca să o ţină sub control şi nu înţelegea de ce, doar dacă… oare ea băuse din paharul greşit? Nu conta, nimic nu mai conta în afară de nevoia pe care o simţea şi care se accentua cu fiecare atingere a lui. Dinţii lui o zgâriară uşor pe gât, apoi o sărută în acelaşi loc. Un sărut profund, urmat de atingerea degetelor lui pe fiecare trăsătură a feţei. O înnebunea.

Îi prinse obrajii între palme ca să-i ţină gura peste a ei. Pasiunea devenise de nestăvilit. Dar el se opuse şi o întoarse pe burtă, apoi se întinse peste ea ca să o ţină acolo.

— Uşor! Avem timp, îi şopti cu buzele lipite de urechea ei.

Nu, nu aveau! Puteau fi întrerupţi din nou, iar şansa lor putea să dispară pentru totdeauna. Nu erau în spatele uşilor închise… adică erau, dar nu puteau ieşi, în schimb altcineva putea intra! Dar nu spuse nimic, prea afectată de ce îi făcea Dominic.

O trecură fiori pe spate de la săruturile pe care Dominic le lăsa pe pielea ei. Nu realizase că Dominic se dezbrăcase până nu o întoarse din nou pe spate. Săruturile lui nu mai erau lente şi suave. Consumată de pasiune, era complet captivată de acea furtună. Crezu că şi Dominic este, dar când se dădu înapoi şi se uită în ochii lui aurii, Brooke realiză că nu va face dragoste cu ea în coliba aceea. Un adevărat gentilom? Credea că are nevoie de aşternuturi de mătase şi petale de trandafiri? Fusese crescută de o femeie a naturii ca să aprecieze frumuseţea ei şi lucrurile simple: calul pe care îl călărea, căldura soarelui pe chipul ei, vântul care îi bătea prin păr, mirosul ierburilor proaspete – iar acum putea adăuga şi atingerea caldă a unui bărbat, a acestui bărbat.

Îi puse o mână pe obraz şi îi spuse cu îndrăzneală:

— Dacă tu crezi că nu o să fim întrerupţi, mi-ar plăcea să te simt deasupra mea, în mine. Te rog, nu te opri, nu acum când suntem prinşi în furtuna asta primară.

Dominic îşi ţinu respiraţia, dar un zâmbet îi apăru pe buze. Dumnezeule, cum de zâmbetul ăla îl făcea să fie şi mai frumos?

Nu-i păsa dacă îl şocase. Voia doar să-i simtă greutatea deasupra ei, să-i guste pielea, să simtă bucuria de a fi a lui. Îşi plimbă mâinile pe umerii lui laţi şi îl zgârie uşor cu unghiile pe spate. Dominic îi scoase uşor cămăşuţa, dezgolindu-i sânii ca să se poată bucura de ei cu privirea, apoi cu mâinile, apoi cu buzele, înnebunind-o şi mai mult, dacă asta era posibil. Brooke îi desfăcu uşor părul ca să-l poată simţi pe pielea ei. Nu era sigură dacă simţea mai multă plăcere datorită atingerii lui sau privirii admirative care nu se

mai sătura de sânii ei voluptuoşi. Nu, buzele lui îi provocau mai multă plăcere.

Brooke scotea icnete scurte la fiecare fior de plăcere. Dominic părea să găsească fiecare centimetru de piele sensibilă, în locuri pe care nu le credea erogene: în spatele genunchilor, buricele degetelor când i le supse, ceafa, locuri care nu-i provocau asemenea senzaţii când şi le atingea singură. Deci era vorba de el, doar de el, sau poate entuziasmul ei care se intensifica.

Dominic trebuia să-i scoată pantalonii, dar asta nu era uşor. Brooke crezu că o să-i rupă când nu găsi legăturile, aşa că îl ajută ridicându-şi şoldurile ca să-i ofere acces. Şi asta fu o mângâiere, felul în care degetele lui se plimbau pe pielea ei când îi trase în jos, peste glezne, apoi urcă uşor cu o mână spre coapsele ei. Dar degetul cu care o pătrunse fu electrizant, nu se compara cu nimic din ce simţise până atunci. Scoase un geamăt de plăcere. I se părea incredibil că asta nu era totul. Dacă devenea mai bine de atât, avea să devină dependentă.

Voia să se frece de el ca o pisică, dar se mulţumi să-şi încolăcească picioarele în jurul şoldurilor lui când mâinile şi buzele lui începură să urce. Când gura lui se lipi din nou de a ei, Brooke nu ştiu că era pregătit să o facă a lui. Se întâmplă rapid, dintr-odată, iar ţipătul ei surprins se pierdu printre buzele lor. Partea asta nu-i plăcu, aproape că îl împinse până când îşi aminti că trebuia să simtă durere şi că ar fi putut să-i mulţumească pentru cât de repede trecuse. Urmă o senzaţie divină, de plenitudine şi... încă ceva. Brooke simţi cum se intensifică, apoi urmă explozia şi extazul care îi străbătu tot corpul. Şi el nici măcar nu se

mişcase! Pulsând în jurul lui, senzaţiile minunate, delicioase o cuprinseră în totalitate. Dominic o privea uimit. Brooke aproape începu să toarcă de plăcere.

Ea nu se putu abţine să nu zâmbească. El încă se uita la ea când, din câteva mişcări, atinse şi el culmile extazului. Lui Brooke i se păru minunat să-l privească. Dar Dominic se prăbuşi peste ea. Zâmbetul ei deveni şi mai larg. Începu să-l mângâie prin păr. Nu ar fi deranjat-o să doarmă aşa, dacă aveau să mai doarmă vreodată.

Încercă să nu se gândească la pericolul care îi aştepta dacă nu reuşeau să evadeze. Momentan se simţea ca în rai şi voia să profite de fiecare secundă. Şi el părea să simtă la fel, căci nu se ridică din pat. Brooke era prea moleşită ca să-i aducă aminte că intenţionase să stea de pază înainte ca ea să-l distragă cu invitaţia ei. Nici măcar nu roşi la acest gând, ci căzu pradă unui somn desfătător.

Capitolul 37

Acum chiar se înroşise! Dominic înjură văzând soarele care strălucea pe fereastră. Adormiseră amândoi şi pierduseră şansa de a evada pentru că îl invitase să facă dragoste cu ea. Dominic se ridică şi îşi adună hainele de pe jos. Brooke găsi legătura pentru păr pe care i-o scosese noaptea trecută şi o flutură către el.

— O ţin pe Storm pentru Wolf, îi spuse, luând-o din mâna ei.

Brooke se încruntă puţin, încercând să-şi dea seama de ce îi spunea asta acum, apoi îi aminti că îi mulţumise pentru că îi permisese să o păstreze pe

Storm. Brooke izbucni în râs. Dominic rânji. Îşi dădu seama că se simţea foarte bine în prezenţa lui dacă putea să râdă fără nicio problemă. Iar el probabil că începea să se obişnuiască cu ea dacă putea să o tachineze aşa. Planul ei de a-l face să se îndrăgostească începea să funcţioneze, dar oare şi ei i se întâmpla acelaşi lucru?

Îmbrăcată din nou cu excepţia pelerinei, Brooke se gândi amuzată că moda de atunci era făcută special pentru cei care se iubeau pe fugă. Era uşor să te îmbraci şi să te dezbraci. Vru să împărtăşească gândul cu Dominic, dar era din nou serios, pentru că în curând aveau să afle dacă vor putea să plece spre Londra sau dacă nu vor mai ajunge niciodată acolo.

Era foarte încrezătoare însă că Dominic se putea descurca cu orice li s-ar fi întâmplat. Nu glumise în legătură cu asta. Mărimea lui, reacţiile rapide, felul în care era mereu pregătit pentru orice erau reconfortante, deşi nu-i alungau toate grijile. Dar asta însemna că se putea gândi la ce făcuseră sau, mai bine zis, la ce făcuse *ea.* Dacă Dominic pomenea despre asta, avea să moară de ruşine.

Acum că efectele licorii se risipiseră, se simţea foarte timidă. Nu se aştepta ca atitudinea lui Dominic faţă de ea să se schimbe, dar se aştepta să nu mai încerce să o alunge. Nu deveniseră brusc un cuplu fericit care nu rezista să stea departe unul de celălalt. Apoi se gândi la cel mai îngrozitor lucru de până atunci: că răzbunarea lui ar putea fi ochi pentru ochi, să o lase însărcinată şi să *nu* se căsătorească cu ea. În mintea ei asta însemna dreptatea, dar probabil nu şi pentru el, aşa că îl consideră doar un gând ridicol.

Dar acum avea să se însoare cu ea. Nu mai avea

nicio îndoială. Aşa cum îi spusese, pe Dominic nu îl deranja să o aibă în patul lui, lucru confirmat noaptea trecută. Rămânea de văzut care avea să fie atitudinea lui faţă de ea în afara patului. Oare ostilitatea lui urma să dispară miraculos sau va trebui să continue să se lupte cu ea?

Nu avea să obţină un răspuns până nu-şi rosteau jurămintele, duminica următoare. Şi nu-şi făcea speranţe că nunta va schimba prea multe, cel puţin nu deocamdată. Plus că Dominic îi spusese în seara aceea, printre ruine că, dacă face dragoste cu ea, nu va ajunge să o iubească în mod miraculos. Era posibil să treacă ani până să se poată apropia de el – dacă asta era posibil. Îşi aminti că să fie prieteni înainte să fie soţi fericiţi era un plan la care putea să lucreze.

Încă nu-şi dăduse seama cum să facă asta. Ştia doar că trebuie să-i ofere ceva care să-l mulţumească, ceva la care nu se aştepta, şi nu trupul ei, pe care îl putea avea ori de câte ori voia. Altceva care să-i ajute să formeze o legătură. Un mister pe care să-l desluşească împreună? Dacă putea găsi unul. Un scop comun precum creşterea cailor? Nu, de asta ar fi beneficiat ea, nu el. Trebuia să fie ceva ce voia *el,* şi ei nu i-ar plăcea neapărat, ca să ştie că era dispusă să facă sacrificii pentru el. Ar putea să se ofere să-şi otrăvească fratele…

Aproape izbucni în râs, conştientă că nu ar refuza o asemenea ofertă, dar ea nu ar putea s-o facă. Nu avea să otrăvească pe nimeni, nici măcar pe nenorocitul de frate al ei. Acum rămânea de văzut dacă vor reuşi să plece de aici… în viaţă.

O singură bătaie în uşă fu foarte zgomotoasă şi o sperie. *Acum* băteau la uşă? Dar Dominic nu se grăbi

să o deschidă. O ajută întâi pe Brooke să-şi pună pelerina.

Uşa tot nu se deschise. Poate era un semn bun, unul de curtoazie. Dar Dominic se duse să o deschidă. În faţa lui era Rory, care părea puţin ruşinat, dar apoi le făcu semn să iasă din colibă. Majoritatea bandiţilor şi familiile lor erau în apropiere, aşteptând să vadă ce se va întâmpla.

— M-am hotărât să accept ultima ofertă, spuse Rory, deşi nu părea încântat.

— O sută de lire? întrebă Dominic.

— Nu erau două sute?

— Cred că îmi aduc aminte de o sută cincizeci.

— Aşa rămâne! spuse Rory rânjind. Dar haina rămâne la mine ca garanţie. Când Dominic se holbă la el, Rory adăugă: E singura mea recompensă, aşa că dă-o încoace. Poate mama crede că o să respecţi înţelegerea, dar eu nu sunt aşa sigur.

Lui Brooke nu-i venea să creadă. Dominic se dezbrăcă şi îi întinse haina. Aparent, Matty reuşise să le obţină libertatea. Brooke credea că cearta pe care Dominic o auzise între Matty şi Rory fusese pentru a-l aduce pe Dominic în coliba ei, dar poate altul fusese motivul.

O văzu pe Matty şi se duse să o îmbrăţişeze cu căldură.

— Mulţumesc. Logodnicul meu va respecta înţelegerea. Puteţi să vă bazaţi pe noi.

— Băiatul meu crede că sunt moale, dar îmi plac cuplurile tinere, îmi aduc aminte de tinereţe. O privi pe Brooke cu atenţie. Şi ştiu să citesc oamenii.

— Primesc şi eu o îmbrăţişare? strigă Rory.

— Vrei să o luăm de la capăt? îl întrebă Dominic,

iar lumea începu să râdă.

Trei cai erau deja pregătiţi pentru ei.

— Va trebui să vă puneţi astea. Rory le dădu câte o legătură pentru ochi. Axel va lua frâiele şi vă va duce afară din pădure. Nu vrem să mai construim o altă tabără anul ăsta, aşa că înţelegeţi de ce nu vrem să vă mai întoarceţi aici. Asta este adresa verişoarei mele. Rory îi dădu lui Dominic o foaie de hârtie. Îi duceţi ei caii şi banii. Nu ştie unde să ne găsească, deci nu vă obosiţi s-o întrebaţi. Mama n-a vrut să se implice în afacerea noastră.

Dominic luă hârtia şi dădu din cap. O ajută pe Brooke să se lege la ochi şi să se urce pe cal, apoi se urcă şi el şi se legă la ochi.

— A fost chiar o plăcere, spuse Dominic când plecară. Sper să nu se mai repete.

Doar Brooke care se înroşise şi poate Matty înţeleseseră primul comentariu.

La început, prin pădure, se mişcară încet, dar când ajunseră la drum deja mergeau mai repede. La un moment dat, Axel se opri, le spuse să se dezlege la ochi şi le dădu frâiele, apoi dispăru înapoi în pădure.

Dominic se uită după el vreo câteva clipe.

— Probabil se vor muta oricum. Mitocanul ăla e mai neîncrezător decât mine şi chiar crede că tot ce va obţine e haina pe care i-am lăsat-o.

Brooke încercă să nu zâmbească, fericită că în sfârşit erau liberi!

— Dar mama lui are încredere în mine, iar eu i-am spus că poate să aibă încredere în tine. Am avut dreptate? îl întrebă după ce porniră la drum.

— I-am dat cuvântul meu, bombăni el. Când începură să meargă la galop îl auzi spunând

batjocoritor: Ăştia sunt cai rapizi?

Capitolul 38

Când toate probleme fură rezolvate, Dominic începu să-şi facă din nou griji pentru mama lui, în timp ce se îndreptau spre Londra. Prezise că vor ajunge a doua zi pe seară. Aparent, reuşiseră să meargă destul cu barca până la incidentul cu bandiţii. Schimbând caii în câteva oraşe prin care trecură, reuşiră să se mişte repede. Petrecură o noapte la un han şi plecară la răsărit. Brooke era de acord că viteza era mai importantă decât confortul ei, dar nu spuse asta. Şi nu se plânse deloc.

Dar oricât de mult îi plăcea să călărească, la lăsarea serii era deja obosită. Dar putea să intre singură în casa familiei Wolfe. Nu era nevoie ca Dominic să o care în braţe.

Majordomul, un bărbat cărunt şi grăsuţ, îmbrăcat în haine de somn, îi lăsă să intre. Atât era de târziu? Brooke era suficient de obosită să creadă că da.

— Apă caldă pentru baie, mâncare caldă şi trezeşte pe oricine e nevoie, Willis, îi ceru Dominic. Dar întâi arată-mi o cameră curată pentru domnişoara Whitworth.

— Vreau doar să mănânc, protestă ea. Mă tem că voi adormi în cadă.

— Domnişoara este rănită? întrebă Willis, urcând în urma lui Dominic pe scări.

— Nu, doar obosită. M-am grăbit cam tare să ajung aici. Cum se simte mama?

— Mai rău decât atunci când v-am scris, domnule. Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede.

Dominic nu îi dădu drumul lui Brooke până când Willis nu-i deschise uşa. Când Brooke văzu patul, se duse direct spre el, hotărând că putea să mănânce dimineaţă. Se uită înapoi ca să-i spună asta lui Dominic, dar uşa se închisese deja în urma lui. Oftă şi se îndepărtă de patul tentant. Căută o oglindă să vadă cât de răvăşită era, dar nu găsi şi se duse la una din ferestre. Pe geam văzu drumul şi un felinar. Era linişte, pentru că nimeni nu circula atât de târziu.

Londra! Călăriseră atât de repede, încât Brooke nu apucase să vadă prea multe. Poate mâine…

Se uita la pat când Dominic bătu la uşă şi intră fără să aştepte permisiunea ei. Ţinea în mână un urcior cu apă şi o farfurie cu mâncare caldă.

Era prea obosită ca să-i mulţumească, dar zâmbi.

— Mama doarme, îi spuse el. Chiar şi camerista ei doarme. Nu voi şti cum se simte până dimineaţă.

— Prostii, du-te şi trezeşte camerista! Nu ne-am chinuit să ajungem aici ca să nu obţinem veşti.

— Încă are febră.

Brooke vru să-l ia în braţe. Arăta atât de deznădăjduit şi nu putea face nimic altceva decât să se asigure că mama lui are parte de cel mai bun doctor.

— Cheamă doctorul dimineaţă. Vezi ce are de spus înainte să te gândeşti la ce e mai rău. Şi ţine minte că febra creşte peste noapte.

Încă îngrijorat, Dominic încuviinţă din cap şi plecă. Brooke se spălă pe mâini şi pe faţă, mâncă jumătate din mâncare şi se trânti pe pat. Nu se mai dezbrăcă pentru că avea dureri după ce călărise toată ziua. Era pe jumătate adormită când realiză că ar fi trebuit să-l invite pe Dominic să doarmă cu ea. Ar fi putut să-l consoleze mai mult.

O slujitoare o trezi de dimineaţă, când îi aduse apă şi prosoape curate. Era foarte veselă când îi spuse că un musafir era prilej de bucurie pentru angajaţi, din moment ce rareori îi vizita altcineva decât Dominic. Micul dejun şi apa pentru baie aveau să fie aduse în curând.

Camera pe care o primise era destul de funcţională, cu mai puţină mobilă decât camerele unor hanuri la care mai stătuse. Patul era moale, iar lângă el era o singură noptieră, pe care era aşezat un felinar. În cameră mai erau un şifonier, un lavoar, o cadă mică fără paravan şi un singur scaun pentru citit. Nu exista nicio masă, nicio măsuţă de toaletă, nici măcar un birou şi nu reuşi să găsească o oglindă. Se pare că stăpâna casei nu-şi dorea să primească musafiri, iar dacă asta se întâmpla, voia să fie sigură că nu vor sta prea mult.

Printre servitorii care veniră să aducă apa, se afla şi un lacheu care căra un fotoliu şi o măsuţă, pe care le puse lângă fereastră. Brooke râse. Măcar pe servitori nu-i deranja să aibă musafiri.

Brooke muşcă dintr-un cârnat, iar una dintre servitoare îi spuse că jos o aşteaptă un mic dejun mai copios, asta dacă Brooke reuşea să coboare scările. Dumnezeule, chiar avea dureri după ce călărise atât de mult. Seara trecută nu simţise atât de multă durere. Ar fi fost de ajutor să facă baie într-o cadă normală, dar aceasta era prea mică şi trebuia să-şi îndoaie picioarele. Era mai mult gândită pentru un duş rapid, în picioare. Dar nu avea o slujitoare care să o ajute, iar Alfreda urma să ajungă în câteva zile…

Brooke icni când realiză că bagajul ei încă nu-i fusese adus. Se strâmbă la gândul că trebuia să

îmbrace rochia pe care o purtase pe drum înainte să fie spălată.

În secunda următoare, Dominic intră în cameră după ce ciocăni o singură dată şi fără să aştepte vreun răspuns. Brooke ţipă şi încercă să se scufunde mai adânc în cada micuţă, dar fu imposibil aşa că se piti după marginea ei, cu faţa la el.

— Mă tem că am uitat de asta noaptea trecută, iar lacheul care s-a ocupat de cai a lăsat-o în hol. Dominic aşează valiza pe pat înainte să se apropie de cadă şi să-i pună o mână pe obraz. Bună dimineaţa.

Brooke rămase fără cuvinte, confuză şi roşie în obraji. Sigur Dominic realiza cât de nepotrivită era situaţia. Încă nu erau căsătoriţi sau acceptase cumva că vor fi? Atitudinea lui se schimbase de când făcuseră dragoste, nu drastic, dar puţin. Acum nu mai ezita să o atingă, să o ajute să urce şi să se dea jos de pe cal, să o ducă în braţe, iar acum să o mângâie uşor. Şi nici nu o mai privise urât de când plecaseră din tabăra bandiţilor. Nu ar fi trebuit să se gândească prea mult la schimbările astea, acum că era îngrijorat pentru mama lui, dar nu se putea abţine să nu se întrebe dacă faptul că făcuseră dragoste îl ajutase să-şi schimbe atitudinea.

— Grăbeşte-te, îi spuse el. Mama s-a trezit şi aş vrea să ştiu ce ai de spus despre boala ei.

Plecă, închizând uşa în urma lui. Brooke oftă. Poate că era drăguţ şi atent pentru că avea nevoie de ajutorul ei.

Îşi termină baia şi se spălă şi pe cap, din moment ce servitorii aduseseră două găleţi de apă în plus.

Cum Dominic îi spusese să se grăbească, îşi uscă părul fluturându-l cu degetele, râzând când realiză că

nu are o perie. Alfreda fusese prea îngrijorată ca să-şi mai aducă aminte să-i pună una în bagaj. Brooke trebuia să se ducă să-şi cumpere câteva lucruri esenţiale şi, din fericire, nu trebuia să-i ceară bani lui Dominic. Adusese un sfert din banii ei cu ea, restul rămânând la Alfreda, dar îi ţinuse în buzunar şi nu în valiză, de frica tâlharilor care i-ar fi putut găsi.

Îşi legă părul ca să nu se vadă că era nepieptănată, se îmbrăcă cu o rochie de culoarea piersicii, ieşi pe hol, dar nu avu nevoie de indicaţii ca să ajungă în camera lui Lady Anna. Era singura cameră de la etaj care avea uşa deschisă.

Se apropie de pat şi îl văzu pe Dominic ţinând-o de mână, deşi părea să fi adormit din nou. La o simplă privire, lui Brooke i se păru că femeia era pe moarte. Nu avu nevoie să se uite la Dominic ca să-şi dea seama de asta. Anna Wolfe era atât de palidă, încât era greu să-ţi dai seama cum arăta când nu era bolnavă. Sub boneta de noapte părul îi era încâlcit, era albă ca varul, iar buzele îi erau crăpate. Nici măcar nu mai avea puterea să deschidă ochii. Şi părea că nu poate să respire cum trebuie.

Brooke umplu cu apă paharul de pe noptieră şi îi spuse lui Dominic să o ridice şi să o ajute să-l bea. Dominic o ridică uşor, dar mama lui nu reuşi să ia decât câteva guri, abia reuşind să deschidă ochii, înainte să trebuiască să se întindă la loc.

Dominic o trase pe Brooke pe hol.

— Doctorul ei tocmai a plecat, îi şopti. A spus că e pneumonie. De obicei, e fatală. Iar mama e supărată că te-am adus aici. Discuţia noastră a slăbit-o şi mai mult.

— I-ai povestit?

— Ştia deja. I-am trimis o scrisoare din Rothdale, imediat după ce a plecat emisarul prinţului. Doctorul a felicitat-o pentru viitoarea noastră căsătorie.

Brooke tresări.

— Deja ştie toată lumea?

— E clar că umblă vestea, dacă doctorul a aflat deja. Pentru prinţul George aparent nu era un secret, dar mama se teme că acum vor exista şi mai multe zvonuri şi speculaţii. Nu vrem ca lumea să ştie despre Ella.

— Bineînţeles.

— Poţi… poţi să o vindeci, cum ai făcut cu mine?

Brooke presimţi că acesta era singurul motiv pentru care o adusese cu el la Londra, mai ales pentru că ar fi putut ajunge duminică, cu trăsura. Înainte să plece din Rothdale, li se spusese doar că Anna are febră, aşa că Alfreda îi dăduse ierburi pentru a trata o răceală banală. Dar pneumonia era o boală gravă. Încruntată, Brooke îi spuse:

— Alfreda mi-a dat două tipuri de ierburi care ar putea fi de ajutor, dar o să am nevoie de o cantitate mai mare, aşa că trebuie să ajung la un spiţer astăzi. Trebuie să vorbesc şi cu bucătăreasa, să văd dacă are ingredientele pentru o supă pe care mama ta ar trebui să o bea o dată pe zi.

— Am o şaretă pregătită.

Dominic o luă de mână şi o conduse afară.

Oare se îndoia de ea? Sau încerca să fie pregătit? Era foarte impresionată.

Brooke reuşi să găsească aproape tot ce avea nevoie. S-ar mai fi oprit să-şi cumpere şi o perie dacă Dominic nu ar fi fost atât de grăbit.

Îi spuse despre asta când ajunseră acasă, înainte

să se ducă în bucătărie. Spera ca până la sfârşitul zilei să găsească o perie în camera ei, mai ales dacă Dominic avea să-şi păstreze atitudinea politicoasă. Se gândi că poate încerca să o împace după toate problemele pe care le avuseseră de-a lungul drumului. Sau că încerca să o îmbuneze ca să o ajute pe mama lui. Nu mai văzuse latura asta a lui până acum şi nu ştia dacă aşa era cu adevărat, atunci când nu încerca să împiedice o căsătorie pe care nu şi-o dorea. Numai timpul îi putea arăta...

Capitolul 39

— Ce naiba mi-ai pus în apă?

Brooke tresări la tonul Annei Wolfe. Dominic se apropie îngrijorat, luă paharul din mâna mamei sale şi o privi întrebător pe Brooke. Brooke chiar crezuse că va fi uşor? Era evident că mama lui va fi un pacient la fel de dificil ca el.

— Puţin ardei roşu şi lămâie, spuse Brooke oftând. Vă va ajuta să respiraţi mai bine... dacă o beţi. Iar ceaiul pe care vi l-am pus va începe să vă cureţe plămânii şi vă va face să transpiraţi.

— Eu nu transpir, veni replica tipic feminină.

— Astăzi veţi transpira şi veţi dori să se întâmple asta. Transpiraţia este cea mai bună metodă de a scăpa de infecţia din organism şi vă veţi simţi bine mai repede. Cum Dominic nu se deranjase să le facă prezentările, Brooke o făcu singură. Eu sunt Brooke, în cazul în care vă întrebaţi.

— Ştiu cine eşti, spuse Anna cu dispreţ. Eşti sora *lui.*

Brooke se încordă şi se uită la Dominic. O trase

deoparte pentru o clipă.

— Ştie ce a determinat-o fratele tău pe Ella să facă din clipa în care am aflat. Nu am putut să-i ascund asta. Îmi pare rău. S-ar putea să nu fie uşor să o tratezi.

S-ar putea? Brooke îşi înăbuşi un râs isteric. Chiar credea că o să refuze să o trateze pe mama lui dacă ştia că o urăşte la fel de mult ca el...? Dar el nu o mai ura. Nu avea cum, din moment ce avea încredere în ea să o ajute pe mama lui.

Brooke încuviinţă din cap şi se apropie iar de pat. Aşa mamă, aşa fiu. Aveau chiar şi aceeaşi privire furioasă.

— Îmi pare rău pentru fratele meu, îi spuse oftând. Dar eu nu sunt deloc ca el, îi spuse oftând Annei.

— Tot nu eşti bine-venită în casa mea.

— Mamă... începu Dominic.

— Nu e şi nu va fi niciodată. Ţi-am spus să n-o aduci pe vipera asta aici.

Poate că femeia îşi exprima clar sentimentele, dar abia putea vorbi, unele cuvinte le spunea gâjâit. Cineva o ajutase să se ridice în capul oaselor. Ochii ei erau complet deschişi. Avea ochi de chihlimbar, la fel ca ai lui Dominic.

Brooke se gândi că ar trebui să plece. Prezenţa ei o deranja pe femeie. Se îndreptă spre uşă, dar Dominic îi puse o mână pe braţ ca să o oprească.

— E aici ca să te ajute la rugămintea mea. Ţi-am spus asta deja şi ţi-am spus cât de repede m-a vindecat pe mine. Poate că fratele ei este demn de dispreţ, dar am încredere în ea. Când te vei simţi mai bine vom pleca, dacă vrei.

— Mi-a pus *ardei iute* în apă, spuse Anna pe un ton

acuzator.

— Ştiu că e ciudat. Dar poate ar trebui să vezi dacă te ajută aşa cum spune înainte să refuzi?

Îi întinse paharul cu o privire care punea capăt protestelor.

Îl luă, dar nu îl duse la gură. Brooke spera că o va face după ce înceta să se plângă. Dar nu terminase.

— Nu te poţi căsători cu ea, Dom, îi spuse. E amintirea vie a lucrurilor pe care le-am pierdut.

— Nu mai iei decizii pentru mine, mamă. Asta e povara mea. Iar doctorul a spus că starea ta s-a înrăutăţit. El a renunţat la tine, dar eu nu am de gând s-o fac. Vei urma instrucţiunile lui Brooke şi vei înceta să te mai plângi. Sau nu vrei să supravieţuieşti acestei boli?

— Şi să te văd legat de ea? Nu, prefer să mor.

Dominic înjură şi ieşi din cameră, spunându-i lui Brooke să vină cu el. Dar ea nu se mişcă imediat când văzu lacrimile din ochii Annei. Îi înţelegea punctul de vedere. Femeia voia ce era mai bine pentru fiul ei. În ochii ei, Brooke era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla.

Dominic o aştepta lângă uşă.

— Prezenţa mea o supără prea tare, iar ea are nevoie de pace şi linişte ca să-şi revină, îi spuse când închise uşa. Nu va avea parte de asta dacă mai intru acolo.

— Deci nu vrei s-o mai ajuţi?

— Ba da. Partea bună la tratamentul pentru pneumonie este că nu trebuie să i-l administrez eu, trebuie doar să-l pregătesc. Tu sau una dintre servitoare vă puteţi asigura că bea până la ultima picătură.

— Mulţumesc. O să te las să pregăteşti ce e nevoie şi mă voi întoarce în curând. Trebuie să trimit banii bandiţilor.

Privirea pe care i-o aruncă îi arătă lui Brooke că îşi amintea ce făcuseră în noaptea aceea şi o făcu să se înroşească.

Capitolul 40

— Şi nu ai trimis niciun bilet să ne spui că te-ai întors la Londra?

Dominic se întoarse şi îşi văzu cei mai buni doi prieteni în faţa băncii. Îl bufni râsul când văzu expresia supărată de pe chipul lui Archer.

— Am ajuns azi-noapte. Ai trecut cumva pe acasă de noaptea trecută ca să vezi dacă nu cumva am trimis unul de dimineaţă?

Benton îl înghionti cu cotul pe Archer.

— Mă bucur să te văd, prietene. Avem nişte veşti minunate, dar am auzit că şi tu ai, spuse el. Trebuie să sărbătorim.

Dominic ridică o sprânceană.

— Asta aţi făcut voi?

— Nu ştiu ce a făcut el, spuse Archer înghiontindu-l la rândul lui pe Benton, dar eu acum sunt treaz.

— Doar pentru că am dormit amândoi cu capul pe masă, insistă Benton.

— N-aş face aşa ceva niciodată, spuse Archer oripilat. Dar te-am privit dormind. Destul de plictisitor. Te-aş fi lăsat acolo să sforăi dacă fata care ne servea nu mă întreţinea. Dar cred că acum mai avem nevoie de un rând. Mergem?

Îl apucară pe Dominic de câte un braţ şi se

îndreptară spre taverna lor preferată. Dominic ştia din experienţă că nu avea niciun rost să obiecteze. În plus, îi fusese dor de cei doi, pe care îi ştia de mult, pentru că fuseseră la şcoală împreună.

Archer era mai înalt cu câţiva centimetri decât ceilalţi doi. Mulţi îl numeau „băiatul de aur” şi nu doar pentru că familia lui avea bani. Era blond, avea ochii verzi, era foarte frumos şi era cel mai râvnit burlac, fiind mereu invitat la toate petrecerile. Benton, la fel de atrăgător, cu părul şaten şi ochii căprui, îşi câştigase o reputaţie de jucător înrăit, aşa că nu primea la fel de multe invitaţii, motiv pentru care îşi căuta soţia în afara Londrei.

Era păcat că nu se întâlneau mai des. Benton fusese plecat în vest ca să curteze fiica unui duce, aparent înainte să împlinească vârsta măritişului ca să fie sigur că va obţine ce-şi doreşte. Dominic se gândi că să curteze o femeie atât de mult era dovadă de angajament, dar nu-l mai văzuse pe Benton de prea mult timp ca să ştie dacă reuşise sau nu. Dar bănuia că asta sărbătoreau. Archer mai venea uneori la Rothdale, aşa că îl văzuse mai des.

Se aşezară la o masă, şi Archer comandă băuturi.

— Pari obosit, spuse Dominic.

— Sunt obosit. Nu ţi-am spus că am stat treaz toată noaptea ca să mă asigur că nimeni nu-l tâlhăreşte pe Benton în timp ce dormea?

— Ai fi putut să ne duci acasă, spuse Benton. Mi-ar fi plăcut mai mult să dorm în pat decât pe masă.

— Şi unde ar fi fost distracţia în asta? Archer se întoarse spre Dominic. Spune-ne, măcar e frumoasă fata cu care vrea prinţul să te însori?

— Vrea? Ce aţi auzit mai exact?

— Umblă vorba că o să te căsătoreşti cu sora lui Whitworth, spuse Archer. Se laudă cu asta, spunând că însuşi prinţul l-a scăpat de tine şi că nu va mai trebui să participe la alte dueluri ridicole cu tine. E chiar aşa bun prieten cu prinţul?

— Mă îndoiesc că îl cunoaşte pe George. Dar prinţul a aflat că ultimul duel nu a fost primul. Iar acum vrea să-mi ia totul dacă nu mă aliez cu familia Whitworth prin căsătorie ca să încetez cu răzbunarea mea.

— Ce naiba a făcut Whitworth ca să îl provoci la mai mult de un duel? întrebă Benton, furios în semn de prietenie.

— Nu aş vrea să vorbesc despre asta aici, răspunse Dominic. Las-o aşa!

— Serios? se plânse Archer. Tot nu vrei să ne spui? Trebuie să-l îmbătăm, Benton.

Dominic îşi dădu ochii peste cap. Probabil ar fi putut să le spună ce făcuse Robert, căci erau cei mai buni prieteni ai lui. Dar mama lui nu l-ar fi iertat niciodată dacă se afla. Nici el nu şi-ar ierta-o vreodată.

— Dacă aţi sărbătorit, înseamnă că domnişoara ta a spus da? schimbă Dominic subiectul.

Benton zâmbi încântat.

— Ne căsătorim luna viitoare. Şi sunteţi amândoi invitaţi, bineînţeles.

— Atunci felicitările mele. Dar tu ai definit din nou cuvântul perseverenţă. Chiar ţi-a luat doi ani să o cucereşti?

Benton rânji.

— Nu, s-a îndrăgostit de mine după o lună. Mi-a luat doi ani să-l cuceresc pe tatăl ei!

Toţi trei izbucniră în râs, iar Dominic mai comandă

un rând.

— Chiar pare că a stat de pază toată noaptea, îi spuse Dominic lui Benton când Archer începu să aţipească. Du-l acasă! Ne vedem peste câteva zile.

Dominic plecă şi luă o birjă până pe Bond Street ca să-i cumpere lui Brooke un set cu perie şi pieptăn, ceva frumos şi special, în semn de mulţumire că venise cu el fără să se plângă prea mult. Se aşteptase să o facă. Orice altă lady pe care o cunoştea l-ar fi bătut la cap tot drumul. Dar nu şi Brooke. Era complet diferită. În faţa ostilităţii lui nu făcuse altceva decât să zâmbească. Era prea pragmatică, prea tolerantă. Şi prea optimistă? Chiar voia să se căsătorească cu el? Sau îi era teamă de ce avea să se întâmple dacă refuza? Poate puţin din amândouă.

Se gândi la tot ce se întâmplase de când apăruse la uşa lui şi fu surprins să descopere câte amintiri aveau împreună şi că şi le aducea aminte pe toate, iar unele chiar îl făceau să zâmbească. Era minunată, îndrăzneaţă, inteligentă şi frumoasă. Şi neînfricată, în majoritatea timpului. Întâlnise un lup în sălbăticie şi nu fugise de el! Sau poate se pricepea foarte bine să-şi ascundă teama? Se înfuria des, nu foarte tare şi nu dura mult. Un temperament interesant.

Era senzuală şi îndrăzneaţă pentru o virgină. Şi îl voia pe el. Niciodată nu înceta să se gândească la asta. Îl voia pe el.

Găsi setul într-unul din primele magazine în care intră, apoi îşi aduse aminte că ziua ei era în săptămâna în care trebuiau să se căsătorească. Se mai opri la câteva magazine de bijuterii, dar nu găsi nimic deosebit, asta până când observă un pandantiv de aur, decorat pe margine cu peridote de culoarea ochilor ei.

Îl cumpără şi abia apoi observă că era un medalion. Nu avea niciun sens să i-l dea gol, aşa că intră într-o galerie de artă de pe Old Bond Street.

Când termină cumpărăturile, începu să meargă spre nord, încercând să găsească o birjă care să-l ducă mai repede acasă. Nu se uita la magazinele pe lângă care trecea şi nu-l văzu pe bărbatul care ieşi dintr-unul din ele. Nu auzi nici când strigă. Dar nu avu cum să nu-l observe pe Robert Whitworth când apăru în faţa lui, blocând trecerea. Sau cât de mult semăna cu sora lui, aceeaşi ochi verzi şi acelaşi păr brunet.

— Vai, vai, viitorul meu cumnat, spuse Robert batjocoritor.

— Încă umbli după virginele din Londra, Whitworth? Asta e preferinţa ta, nu? Sunt uimit că nu te-a omorât altcineva până acum.

— Iar eu mă mir că draga mea soră nu te-a otrăvit încă. Mi-a promis că... ah, înţeleg, aşteaptă să vă căsătoriţi mai întâi.

Dominic simţi că rămâne fără aer. Era evident că Robert scuipa venin ca să-l provoace.

— Nu seamănă deloc cu tine, rosti dispreţuitor.

Robert râse batjocoritor.

— Te-a fermecat, nu-i aşa? Chiar ai crezut-o? E mai frumoasă şi mai deşteaptă decât mă aşteptam.

Dominic simţi impulsul să-l omoare, chiar acolo, în mijlocul străzii, unde o mulţime de oameni îl puteau vedea. Dar rămase raţional. Îi trase însă un pumn care îl făcu să se poticnească.

Uimirea de pe faţa duşmanului lui nu-l calmă absolut deloc. Dar privirea lui Robert deveni sângeroasă până când Dominic făcu un pas spre el. Nu era un luptător, era un laş, unul care seducea tinere

nevinovate, un imoral demn de dispreţ, de cea mai joasă speţă.

— Încă nu suntem înrudiţi, Whitworth. Când o să fim, o să primeşti mai mult de atât.

Capitolul 41

— Domnişoară, trebuie să înţelegeţi că Lady Anna are un temperament dificil şi deseori spune lucruri pe care nu ar trebui să le spună, spuse domnul Hibbitt când luă farfuria goală a lui Brooke de pe masa din bucătărie. Săptămâna trecută s-a supărat atât de tare, încât ne-a dat afară pe toţi, apoi ne-a căutat două zile ca să ne aducă înapoi şi ne-a avertizat să nu o mai luăm niciodată în serios dacă ne mai dă afară pe toţi.

Brooke râse, realizând că bucătarul încerca să o înveselească. Bărbatul scund şi corpolent era diferit de bucătăreasa de la Rothdale, pe care încă nu o cucerise complet. Lui îi plăcea să vorbească. Dar comentariul lui o făcu să-şi dea seama că probabil toţi angajaţii auziseră despre întâlnirea neplăcută dintre ea şi Lady Anna. Îi auzi pe câţiva şuşotind când îi pregăteau supa. Când Mary, camerista Annei, veni să ia tava cu mâncare, iar Brooke puse supa pe ea, Mary insistă ca Brooke să guste din ea.

Brooke fu şocată, dar îşi menţinu tonul neutru când replică:

— Am mâncat deja. Şi toată lumea de la bucătărie, din moment ce trebuie gătită în fiecare zi, altfel s-ar irosi. E făcută cu usturoi şi alte câteva legume şi ajută la refacerea plămânilor, dar e bună dacă îţi place usturoiul. Şi trebuie să te asiguri că stăpâna ta o mănâncă pe toată sau îi voi spune lordului Wolfe că

împiedici recuperarea mamei sale.

Fata plecă imediat, roşie de ruşine, dar Brooke încă era deranjată de insulta ei şi toţi servitorii de la bucătărie fuseseră acolo să vadă asta.

Cât se pregătise prânzul, în bucătărie se făcuse foarte cald. Brooke se şterse de transpiraţie.

— E vreo grădină aici? îl întrebă pe domnul Hibbitt.

— E una mică în spatele casei. Nu la fel de mare precum cele din Rothdale, dar sigur e mai răcoare decât aici. E chiar lângă camera de dimineaţă.

Brooke zâmbi şi ieşi din bucătărie în căutarea grădinii, dar când trecu pe hol văzu o femeie elegantă care intra în casă.

— Ducesă, e întotdeauna o plăcere să vă avem aici, îl auzi pe Willis.

— Willis, prietena mea se simte mai bine? Nu mi-a spus nimic despre starea ei de sănătate în biletul pe care mi l-a trimis.

— Nu încă, dar acum că a venit lordul Wolfe, s-ar putea să vedem îmbunătăţiri.

— Da, asta o să o binedispună pe Anna. Femeia o văzu pe Brooke. Tu, trimite nişte ceai pentru mine în camera stăpânei şi grăbeşte-te!

Poate că Brooke era răvăşită după orele pe care le petrecuse în bucătărie, dar să fie confundată cu o servitoare era o altă insultă pe ziua aceea.

— Nu sunt o servitoare, sunt Lady Brooke Whitworth, spuse sec.

— Fiica lui Thomas şi a lui Harriet? Mda.

Femeia se grăbi pe scări.

Brooke se întoarse şi se duse către spatele casei, încercând să nu scrâşnească din dinţi. Când ajunse în grădină, inspiră profund şi încercă să se calmeze. Totul

înflorise, iar aerul era parfumat, pomii scunzi oferind puţină umbră. Grădina era decorată cu statui de piatră şi chiar cu o fântână în mijloc. Auzi cai după gardul din spate şi se duse să vadă grajdurile unde erau ţinuţi.

Apoi se duse să se aşeze lângă fântână şi se aplecă să rupă un boboc de trandafir.

— Cauţi plante otrăvitoare? o întrebă Dominic, făcând-o să tresară speriată.

Se ridică, dar încruntarea ei era evidentă.

— De ce spui asta? Ştii că folosesc ierburile doar ca să vindec oameni.

— Nu cumva ai încercat să-mi pui ceva în vin noaptea trecută, dar l-ai băut tu?

Brooke rămase fără aer. Ghicea, trebuia să ghicească, dar roşeaţa din obrajii ei îl făcu pe Dominic să adauge cu un zâmbet senzual:

— Rezultatele au fost memorabile.

Brooke fusese prea ruşinată ca să pomenească despre licoare şi spera ca el să nu fi observat schimbarea ei de atitudine ca să nu trebuiască să facă asta. Dar el nu păru deranjat, ba din contră.

— Mama lui Rory mi-a sugerat să te seduc din moment ce era posibil să fie ultima noastră noapte împreună, spuse, recunoscând adevărul pe jumătate.

Dominic începu să râdă.

— Şi eu chiar credeam că ai vreo licoare care să te aducă în patul meu. Păcat!

Chiar era amuzat? Părea să fie mai mult de atât… şi tocmai vorbise de otravă.

— Oricum, ar trebui să ştii…

— Nu, ar trebui să fiu idiot să cred că mă vei otrăvi înainte sau imediat după nuntă. Asta ar arăta că cineva din familia Whitworth e vinovat. Sau nu-ţi pasă dacă

eşti spânzurată pentru asta?

Brooke era confuză.

— Ce vrei să... Făcu o pauză. Te-ai întâlnit cu Robert! exclamă.

— M-am întâlnit cu diavolul, mârâi.

— Ce prostii ţi-a băgat în cap?

— Că i-ai promis că o să mă otrăveşti!

Brooke îşi ţinu respiraţia şi îl lovi cu palmele în piept.

— Şi tu l-ai crezut? De ce aş face asta? Te-am ajutat. Cred că îţi aduci aminte că ţi-am spus că îl urăsc la fel de mult ca tine. Mi-a sugerat să te otrăvesc după ce ne căsătorim, dar nici măcar nu i-am răspuns, cu atât mai puţin să-i fi promis ceva. Şi sincer, nici măcar nu am crezut că vorbeşte serios, deşi m-a avertizat să nu mă îndrăgostesc de tine, pentru că mi-aş trăda familia. Pufni. Nu le sunt loială lor. Să nu îndrăzneşti să mă acuzi de ceva ce nu am făcut şi nu aş face niciodată. Eu ajut oameni. Nu-i omor. Şi dacă nu vrei să fii raţional în privinţa asta, nu mai am nimic să-ţi spun.

Brooke vru să treacă furioasă pe lângă el, dar Dominic o prinse de mână.

— Nu l-am crezut. Dar m-a avertizat că eşti mai frumoasă şi mai deşteaptă decât îşi imagina şi că nu ar trebui să am încredere.

— Pentru că e un nenorocit care vrea să te înfurie aducându-ţi aminte că a reuşit să scape, iar Ella a murit din cauza lui! Ştiam cât de rău era când era copil, nu am încercat niciodată să-l cunosc ca adult, am preferat să-l evit. Poate spera că o să-l provoci chiar acolo la un duel, iar prinţul ar fi fost obligat să te pedepsească. Sau bănuia că o să-ţi reverşi furia asupra

mea, lucru care s-a întâmplat. Dacă m-ai omorî pe mine, nu ai putea să-l omori pe el pentru că ai fi în temniţă. E doar o presupunere, nu ştiu la ce se gândeşte sau de ce e capabil.

— E capabil să facă tinerele să se omoare şi să scape nepedepsit! Nu vreau să-i mai dai mamei mele ceaiurile sau poţiunile tale magice.

Dumnezeule, era ca şi cum o luau de la capăt.

— Prea târziu! spuse furioasă. Astăzi a băut deja ceaiul şi a mâncat toată supa. Dar nu-ţi face griji, camerista ei deja m-a insultat când m-a pus să gust eu mai întâi!

— Asta nu e o idee rea. Foarte bine, îi poţi da reţetele tale domnului Hibbitt, care le va gusta întâi. Dar cred că cel mai bine e să stai cât mai departe de mama.

Brooke trecu pe lângă el.

— Cred că ar fi mai bine să stau departe de tine! îi aruncă peste umăr.

Capitolul 42

Înainte să se ducă în camera ei, Brooke se opri la bibliotecă să-şi ia o carte cu care să-şi ocupe restul zilei. Era prea nervoasă ca să se mai uite la titlu. Istoria Londrei, o alegere bună, având în vedere că o făcuse pe nevăzute, se gândi când se aşează pe scaunul pentru citit. Dar nu se putea concentra când se gândea că relaţia ei cu Dominic se deteriora din cauza antipatiei mamei lui şi a intervenţiei fratelui ei.

Cu trecerea orelor, deveni din ce în ce mai deznădăjduită când se gândi că progresul pe care îl făcuse cu el în ultimele zile la Rothdale, când

formaseră o legătură datorită lui Storm, era distrus. Fusese aşa de sigură că inima lui se deschisese pentru ea în timpul călătoriei la Londra, mai ales după ce petrecuse alături de el cea mai frumoasă noapte din viaţa ei, în care îi oferise atâta plăcere şi se purtase cu atâta căldură şi grijă. Totul era distrus acum. Se temea că Dominic o ura acum la fel de mult ca pe Robert.

Dar nu putea să renunţe. Trebuiau să se căsătorească. În plus, chiar dacă relaţia cu familia Wolfe şi cu servitorii lor nu era cea mai bună, viaţa ei alături de Dominic avea să fie mai bună decât dacă se întorcea la familia ei.

Poate că era momentul să negocieze un mariaj de convenienţă, aşa cum îi sugerase Alfreda. Sau poate o negociere adevărată prin care să-i ofere ceva ce-şi dorea. Dar ce? Se gândi mult şi găsi o singură variantă care să-i convină şi care să nu-l coste prea mult. Măcar va şti că vorbeşte serios când îi va spune ce era dispusă să accepte la schimb. Când o slujitoare veni să-i spună să-l însoţească la cină, Brooke era mai mult decât doritoare.

Dar încă se gândea la ce-i spusese în acea zi, inclusiv la faptul că o acuzase că încercase să-i otrăvească mama!

Aşa că, deşi îi zâmbi slab când intră în sufragerie, îl întrebă:

— A murit bucătarul?

— Nu, dar mama respiră mai bine, îi răspunse râzând.

— Mă bucur să aud asta. Îmi poţi mulţumi dacă nu mai ţipi la mine.

— Nu ţip.

— Ai ţipat.

— Acum ţip! strigă el ca să-i demonstreze.

Pentru ea era acelaşi lucru. Dominic se ridică şi trase scaunul de lângă el. Brooke se aşeză pe scaunul din celălalt capăt al mesei. Dominic păru dispus să schimbe asta şi rămase în picioare parcă gândindu-se dacă să o pună sau nu unde voia. Brooke răsuflă uşurată când se aşeză la loc, dar se răzgândi şi se aşeză pe scaunul din dreapta ei.

Dacă nu ar fi fost dezgustată de comportamentul lui, ar fi râs. Concesii când fusese atât de rece şi de suspicios mai devreme? Dar era mai furioasă pe fratele ei, pentru că stricase tot progresul pe care îl făcuseră.

Dominic era îmbrăcat cu o cămaşă curată, dar nu mai avea haina. Şi mai devreme fusese îmbrăcat elegant, deci era clar că avea haine aici. Rochia ei era curată, deşi puţin şifonată. Ar fi putut ruga una dintre servitoare să i-o calce, dar probabil ar fi ignorat-o.

— Dacă vrei să mai continui tratamentul pentru mama ta, va trebui să bea cel puţin patru căni din cele două ceaiuri.

— Poţi să i le dai tu. Nu se va mai certa cu tine.

— Poţi tu să faci asta. Orice i-ai spus ca să-şi schimbe părerea despre mine nu înseamnă că-şi va schimba atitudinea, aşa cum nici a ta nu s-a schimbat.

— Nu e vorba de tine, e vorba de faptul că nu am de ales şi că sunt multe de pierdut.

Brooke pufni.

— Şi ce te face să crezi că familia mea vede lucrurile altfel? Mi-au promis că mă vor închide într-un azil de nebuni dacă nu mă căsătoresc cu tine. Noi am fi putut vedea lucrurile altfel, dar tu ai decis să nu ai încredere în mine. Aşa să fie. De ce să nu recunoaştem că nu vom avea niciodată încredere unul în celălalt?

— Tu n-ai niciun motiv să nu ai încredere în mine, în schimb, eu…

— Ha! Când asculţi minciunile pe care fratele meu ţi le spune despre mine?

— Recunosc că l-am ascultat când a spus că eşti mai frumoasă şi mai deşteaptă decât credea.

Brooke îl privi uimită; spuse asta atât de calm, de parcă o tachina, dar nu avea cum. Aşa că închise gura. Mâncarea începu să sosească. O ignoră pentru o clipă. La fel şi el. Dominic părea să aştepte un răspuns. Voia o ceartă? Hotărî să nu-i dea satisfacţie.

Trase aer în piept ca să se calmeze.

— E evident că nu o să-ţi placă mariajul ăsta. Şi te vei asigura ca nici mie să nu-mi placă. Dar nu am de gând să plec. Prefer să stau aici cu un căpcăun decât să mă întorc la familia mea. Dar, spune-mi, ţi-a trecut prin cap că am putea avea ceva în comun?

— Ce vrei să spui?

— Nici nu suntem căsătoriţi şi deja avem atât de multe lucruri în comun, foarte multe având în vedere că suntem duşmani.

— Cum ar fi?

Brooke scrâşni din dinţi pentru un moment. Îi oferise un prilej să spună că nu sunt duşmani, dar el nu o făcuse.

— Cum ar fi că amândoi îl urâm pe fratele meu. Amândurora ne plac caii şi vrem să creştem mai mulţi. Şi nici unuia dintre noi nu ne place că viitorul nostru este decis de alte persoane. Ah, şi amândurora ne plac câinii. Amândoi ne-am împrietenit cu servitorii, un lucru care nu e deloc comun pentru nobilime. Da, trebuie să ne căsătorim pentru ca prinţul regent să caute în altă parte banii de care are nevoie ca să-şi

plătească datoriile, dar asta nu înseamnă că trebuie să fie o căsătorie adevărată dacă tu nu vrei. Am putea fi prieteni. Îţi propun o înţelegere. Am putea…

— Încerci să mă faci să râd?

Brooke se încruntă.

— Nu, deloc.

— Nu o să fim niciodată prieteni.

Într-adevăr, în momentul acela suna absurd, dar Brooke insistă:

— S-au văzut şi alte lucruri mai absurde. Şi nu m-ai lăsat să-ţi fac propunerea.

— Te rog.

— Putem să ne căsătorim doar cu numele şi nu va trebui să mă vezi. Sunt obişnuită să-mi evit „familia” şi te încurajez să-ţi găseşti amante. Chiar poţi să le aduci acasă. Spuse totul în grabă, înainte să-şi piardă curajul, dar încă nu spuse cel mai important lucru. Dacă îmi cumperi un cal pursânge pentru fiecare dintre ele o să fiu foarte mulţumită. Aşa că te rog să ai multe amante. Vreau să am propria herghelie când blestemul te ajunge din urmă.

— Deci acum crezi în blesteme?

Zâmbetul de pe faţa lui îl trădă. Brooke nu intenţionase să fie amuzantă, dar o făcuse fără să vrea.

— Nu, cred doar că eşti foarte nechibzuit cu viaţa ta, cu duelurile, cu navigatul printre blocade care lovesc orice barcă pe care o văd şi cine ştie ce alte riscuri mai eşti dispus să-ţi asumi. Nu e de mirare că se spune că sunteţi blestemaţi dacă toţi bărbaţii din familia ta au fost la fel de indiferenţi în faţa pericolului. În plus, dacă reuşeşti să supravieţuieşti după 25 de ani, pot contribui cu caii mei la herghelia ta, cât timp

am un cuvânt de spus în creşterea lor.

— Şi cum rămâne cu moştenitorii mei? O să ai de spus ceva şi despre asta?

Brooke se înroşi.

— E modul tău de a spune că nu vrei o căsătorie de convenienţă?

— Cred că ţi-am spus destul de clar că singurul lucru care nu m-ar deranja la căsătoria noastră ar fi să te am în patul meu. Şi judecând după experienţa noastră anterioară, cred că nici pe tine nu te-ar deranja.

Brooke se înroşi şi mai tare.

— Presupui cam multe!

— Oare?

— În orice caz, nu înseamnă că nu o să ai amante. Chiar te încurajez să faci asta.

— Negociezi ca să fac asta.

— Da, exact. Pot chiar să-ţi fac sugestii, să te ajut să le alegi, încă un motiv pentru care să fim prieteni.

— Şi eu de ce aş fi de acord?

— Ca să le protejezi, spuse ea sec.

Dominic ridică o sprânceană.

— Asta e o ameninţare?

— Am unghii ascuţite.

— Te-ai gândit mult la asta?

Nu, la naiba, nu se gândise. Ideea îi venise în urmă cu o oră. Iar propunerile de moment nu se terminau bine, nu fără regrete. Oare îşi săpase singură groapa?

Dar Dominic nu aşteptă răspunsul ei.

— Dacă e să mor tânăr, aşa cum crezi tu, de ce nu aştepţi până atunci ca să moşteneşti toţi caii mei?

— Nu mă aştept să-mi laşi nimic. Mă aştept ca totul să-i rămână mamei tale.

— Familia ta s-ar asigura să nu se întâmple asta.

— Atunci nu mai fi atât de nechibzuit cu viaţa ta şi nu muri. Pentru că nu vreau să profite de asta, mai ales că sunt aici din cauza fratelui meu. De fapt, dacă nu ai un testament, ar fi momentul să-ţi faci unul în care să menţionezi că nu laşi nimic familiei Whitworth. Şi dacă nu sunt încă majoră, numeşte-o pe mama ta tutorele meu ca ei să nu aibă niciun control asupra mea.

— Mulţumesc, acum pot să mănânc.

Brooke se încruntă când Dominic începu să mănânce.

— Crezi că nu vorbesc serios?

— Vom vedea.

Capitolul 43

Deşi jurase că nu va mai pune piciorul în camera lui Lady Anna, a doua zi dimineaţă îi duse ea însăşi micul dejun. Îşi spuse că face asta ca să vadă cât de mult o ajutaseră ceaiurile ei, dar, de fapt, voia să vadă ochii ei schimbarea de atitudine. Poate Dominic credea că mama lui se schimbase, dar ea se îndoia.

Femeia dormea, aparent de curând, după spusele slujitoarei de la căpătâiul ei, aşa că Brooke nu o trezi şi rugă slujitoarea să ducă tava înapoi la bucătărie ca să rămână caldă. Somnul era mai important decât mâncarea pentru recuperarea Annei, dacă mânca atunci când era trează.

Nu ştia unde e Dominic şi nici nu voia să afle. Decise să se ducă la cumpărături, sperând să nu se mai gândească la nunta care trebuia să aibă loc peste două zile. Nu că trebuiau să aştepte al treilea anunţ

când avea ordin de la prinţ; pur şi simplu presupuse că vor aştepta până în ultima clipă.

Îşi luă pelerina şi se duse să-l caute pe majordom ca să ceară trăsura familiei Wolfe.

— Trebuie să fac nişte cumpărături, dar cel mai mult aş vrea să vizitez puţin oraşul, să văd câteva din locurile despre care am citit ieri.

— Să vizitaţi grădinile Vauxhall, domnişoară. Sunt foarte colorate în această perioadă a anului, deşi aveţi nevoie de o zi întreagă pentru că sunt atâtea de văzut.

— Atunci arunc doar o privire astăzi, zâmbi Brooke.

— Bineînţeles, sunt sigur că Excelenţa Sa va dori să vă însoţească pentru o plimbare mai lungă într-o zi.

Oare? Fusese în trei din casele lui şi nu îi făcuse turul nici uneia dintre ele. Şi ştia că era prima ei vizită la Londra. Ar fi trebuit să se ofere să-i prezinte oraşul cu care era atât de familiarizat.

Birjarul familiei nu părea încântat de turul pe care îl voia, judecând după expresia lui acră, sau poate aşa era el. Cei doi lachei care o însoţeau erau rezervaţi şi niciunul nu o privea în ochi. Nu-i cunoştea şi probabil nici nu avea să o facă dacă nu rămâneau în Londra.

Nu ştia ce avea Dominic de gând să facă dacă şi când mama lui se însănătoşea. Îi spusese că îşi petrecea jumătate de an cu Anna, dar avea să mai facă asta odată ce era căsătorit? Erau lucruri pe care trebuia să le discute cu el, dar când vorbeau ei despre lucruri atât de banale?

Nu apucase să vadă mare lucru cu o zi în urmă, în drumul spre spiţerie, nu cu Dominic în trăsură şi pe scaunul care era atât de îngust, încât umerii lor se atingeau. Nu se mai gândise la nimic altceva în afară de el.

Pentru prima ei călătorie prin oraş, ar fi trebuit să fie mai încântată. Ar fi fost dacă ar fi venit cu mama ei ca să-şi petreacă sezonul, aşa cum i se promisese. Ce gând ciudat ţinând cont de sentimentele ei pentru Harriet sau mai degrabă de lipsa lor! Oare Alfreda avea dreptate? Îşi înăbuşise sentimentele atât de mult încât dispăruseră sau erau doar ascunse atât de adânc încât nu o mai afectau? Nu îi plăcea să plângă şi făcuse asta destul în copilărie.

Vizitiul nu vru să meargă mai la sud, dar o aduse suficient de aproape de docuri încât să vadă fluviul Tamisa şi toate corăbiile de pe apă. Erau atât de multe şi se gândi că ar putea să plece cu una din ele şi să dispară.

Dar Alfreda nu era acolo ca să o sfătuiască sau să plece cu ea, deci fu doar un gând fugitiv. Brooke voia să se căsătorească şi voise asta din prima clipă în care îl văzuse pe Dominic. Dar avea emoţii pentru noaptea nunţii.

După tot ce îi spusese la cină noaptea trecută, era evident că Dominic se aştepta să o petreacă în patul lui. Într-o cameră frumoasă de data asta, cu vin şi dulciuri şi... oare avea să fie la fel de frumos ca prima dată sau îngrozitor? Având în vedere că se simţea prins în capcană, ascultând-o pe mama lui cum o vorbea de rău şi cu fratele ei care tocmai îi reamintise că ea nu era de încredere, a doua variantă era mai probabilă.

Ajunse la Vauxhall, dar nu vru să abandoneze trăsura ca să intre. Willis avusese dreptate, erau prea multe de văzut şi nu voia să meargă singură. Merse însă prin Hyde Park, pe aleea care la sfârşit de săptămână era plină de trăsurile celor din înalta societate, căci era un loc bine cunoscut de a vedea şi

de a fi văzut. Alături era Rotten Row, unde spera să o călărească pe Rebela într-o zi. Văzu şi catedrala St. George din Hanover Square, unde aveau loc toate nunţile din înalta societate, şi se întrebă dacă acolo se va căsători cu Dominic.

Îi trecu prin minte că părinţii ei veneau des aici, dar niciodată nu o luau cu ei. Fratele ei era în Londra, dar nu ar fi mers nicăieri cu el. Avea şi un logodnic, dar singurul loc unde o dusese fusese spiţeria, pentru mama lui. Se simţea atât de singură în oraşul acesta. Nici măcar Alfreda nu era cu ea. Şi mai dura o zi sau două până ajungea.

Termină călătoria pe Bond Street şi părăsi trăsura ca să-şi caute nişte pantofi şi o spiţerie de unde să cumpere un remediu pentru băşica pe care o avea la picior. Ghetele de călătorie nu trebuiau purtate două zile la rând. Cei doi lachei o urmară la o distanţă decentă, dar nu intrară cu ea în magazine. Intră în multe, chiar şi după ce îşi cumpără o pereche de pantofi în care se schimbă imediat şi după ce îşi cumpără remediul de care avea nevoie.

Nu i se păru aşa de amuzant cum crezuse să cheltuie bani în marile magazine londoneze, dar continuă să se plimbe şi să se uite în vitrine, pentru că nu se grăbea să se întoarcă la casa familiei Wolfe. Poate Dominic avea să creadă că fugise şi se va îngrijora… sau bucura.

Scrâşni din dinţi şi intră într-un alt magazin înainte să-şi dea seama ce era. Materiale. Nu avea nevoie, avea o garderobă întreagă, dar nu se putu abţine să nu se uite.

— Ce naiba, Brooke! Începusem să cred că nu o să te mai opreşti.

Închise ochii strâns şi tresări. Robert o urmărea?

— Ascunde asta, repede.

Brooke prinse instinctiv în palmă orice îi dăduse şi îi dădu drumul în buzunar. Apoi se uită afară, pe geam, să vadă dacă vreunul dintre lachei se uita la ea.

— Ce mai pui la cale, Robert? îl întrebă.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta când eu încerc doar să te ajut.

— Cum ai făcut când i-ai spus lui Dominic că ţi-am promis că o să-l otrăvesc? Din cauza unui astfel de ajutor aş fi putut să mor, ăsta era planul?

Robert ridică din umeri.

— Ne-ar fi rezolvat problema.

Nu auzi nimic din ce nu se aştepta să audă de la el. Lui Robert nu-i păsa.

— Orice mi-ai dat o să fie aruncat. Nu o să-l otrăvesc orice ar fi, sigur nu pentru tine.

— Nu e otravă, insistă el. E ceva care o să-l îmbolnăvească şi o să-l facă să te alunge. O să fiu fericit când o să piardă totul după ce face asta.

Brooke nu-l crezu. Era prea laş ca să fie dispus să-l lase pe Dominic să trăiască, sărac sau nu, după tot ce făcuse ca să-l provoace.

— Chiar crezi că o să mai încerce să te omoare după ce mă căsătoresc cu el? N-o va face, să ştii. Are mai multă onoare, nu o să omoare un membru al familiei, spre deosebire de tine. Dar are voie să te bată până te lasă inconştient.

Probabil nu ar fi trebuit să spună asta zâmbind. Robert se învineţi, dar când ridică pumnul la ea, Brooke îşi ridică bărbia.

— Haide, te provoc! Mi-ar plăcea să te văd la închisoare pentru asta. Dacă tu crezi că nu o să te

acuz, mai gândeşte-te.

— Nenorocito, mârâi şi se întoarse să plece.

— Violatorule, spuse suficient de tare, încât doar el să o audă.

Robert nu se opri. Văzu cum îşi strânge pumnii. Şi aproape rupse uşa magazinului când o trânti în urma lui. Dar Brooke nu-i mai vorbise niciodată aşa. Poate ar fi trebuit să-i spună de mult cât de mult îl ura, în loc să facă orice ca să-l evite. Chiar credea că uitase toată durerea pe care i-o provocase când era mică?

Nici măcar nu mirosi ce era în sticluţa pe care i-o dăduse înainte să o arunce la gunoi. Deşi Robert negase, era sigură că era un fel de otravă. Nu avea să înceteze să încerce să-l omoare pe Dominic, şi asta pentru că îi era frică.

Capitolul 44

Când Brooke se întoarse acasă în după-amiaza aceea, auzi despre calul suplimentar cu care Excelenţa Sa venise acasă. Dar abia când ajunse în camera ei şi se întinse ca să se odihnească îşi dădu seama ce însemna asta. Avea deja o amantă sau deja găsise una în acea zi ori seara trecută după cină. Asta însemna că voia să încheie târgul lor. Trebuia să-l vadă. Dacă s-ar fi putut opri din plâns, ar fi făcut-o.

— Atât de rău?

— Freda! Brooke sări din pat râzând. Ai ajuns mai devreme.

— M-am asigurat de asta. Lui Gabriel nu i-a plăcut să facem cu rândul ca să conducem trăsura, dar am fost convingătoare.

— Cu bătaie sau…?

— Sau, râse slujitoarea.

Aveau multe de povestit… cel puţin, Brooke. Călătoria Alfredei la Londra fusese destul de liniştită şi fu rezumată în câteva cuvinte despre cât era de neplăcut să dormi într-o trăsură care se mişcă. Călătoria lui Brooke fusese plină de evenimente, dar îi povesti aproape totul, cu excepţia nopţii pe care o petrecuse cu Dominic. Urma să-i povestească, dar probabil după nuntă, când nu avea să-i mai fie aşa ruşine şi când Alfreda nu mai avea motiv să o certe.

Dar îi povesti despre întâlnirea cu Robert şi comportamentul lui Dominic.

— Şi-a petrecut noaptea trecută cu altă femeie.

— Serios? Dar nu e căsătorit, iar tu nu l-ai făcut încă să se îndrăgostească de tine.

— Chiar încerci să-mi spui că ce se întâmplă înainte de nuntă nu contează?

— Când nunta nu a fost ideea lui, când nici nu te-a cerut? Da, asta încerc. Dacă să întâmplă după nuntă, am nişte ierburi care pot face un bărbat să nu mai fie capabil de nimic în pat. O să încerc să găsesc câteva aici în Londra. Întotdeauna am vrut să le testez pe cineva, să văd dacă funcţionează. Dar nu am întâlnit niciun bărbat pe care să-l displac atât de mult.

— Pentru totdeauna?

— Nu, bineînţeles că nu. Alfreda îi făcu cu ochiul. Nu ţi-aş face aşa ceva.

Lui Brooke îi luă câteva clipe să-şi dea seama că Alfreda încerca să o binedispună cu prostiile ei. Ideea că infidelitatea lui Dominic dinainte de nuntă nu ar trebui să conteze era logică, mai ales că fusese ideea *ei.*

O ajută pe Alfreda să desfacă bagajele. Când

lacheii terminară de adus bagajele, se auzi o altă bătaie în uşă. Nu se aştepta să-l vadă pe Dominic de cealaltă parte a uşii. Era îmbrăcat de parcă se pregătea să iasă sau se întorcea de undeva? Se gândi la femeia cu care îşi imaginase că fusese noaptea trecută… şi astăzi? Poate ar fi trebuit să ceară un cal pentru fiecare întâlnire, se gândi mârâind în sinea ei.

Dominic îi înmână un carton îndoit.

— Am acceptat una din invitaţiile mamei în care eram inclus şi eu. Majoritatea prietenilor ei se aşteaptă să fiu aici în perioada asta a anului. Să fii gata diseară la ora opt! Ah, şi să te îmbraci elegant. Vom merge la un bal.

Brusc, Brooke nu se mai gândi la el cu alte femei.

— O petrecere când mama ta e atât de bolnavă?

— Începe să se simtă mai bine. Poţi să te duci să vezi. Şi a fost sugestia ei.

— Ştii să dansezi?

— Cu patru picioare cred că aş fi cam împiedicat, dar… Se uită în jos… ah, astăzi am doar două.

Brooke râse la tachinarea lui.

— Nu asta am vrut să spun.

— Că sunt un prostănac din Yorkshire care n-a învăţat niciodată?

Brooke îşi dădu ochii peste cap.

— Da, exact, îl tachină şi ea.

— Oricum, avem un scop să fim acolo, să-i arătăm prinţului cât de bine ne înţelegem.

— Va fi acolo?

— E posibil. Se ştie că-i plac petrecerile lui Lady Hewitt. Sunt prieteni vechi. Aşa că astăzi nu ne certăm.

Dominic plecă. Brooke aproape că nici nu observă, fiind prea încântată să participe la primul ei bal.

— Despachetează… începu să-i spună Alfredei.

— Am auzit. Credeam că ai spus că mama lui era foarte bolnavă.

— Era, dar tratamentele tale o ajută. N-am mai fost să văd ce face. Prezenţa mea o deranjează, aşa că am păstrat distanţa. Nu mă place deloc.

— Şi eu am urât-o pe femeia care ar fi putut să-mi fie soacră. Mama o ura pe a ei. Nu trebuie să faci la fel. Va fi bunica viitorilor tăi copii. Încearcă să te înţelegi cu ea.

Brooke nu se gândise la asta. Şi Harriet urma să fie bunica lor, deşi spera că nu o vor vedea prea des. Ar fi fost frumos să aibă măcar o bunică pe care să o iubească şi care să-i răsfeţe. Încuviinţă din cap şi se duse în camera Annei.

De data asta nu dormea. Când Brooke se apropie de pat, văzu că Anna nu mai era atât de palidă şi că buzele nu mai erau atât de uscate. Avea ochii deschişi. Poate că doctorul îi pusese diagnosticul greşit. Femeia nu mai părea să fie pe moarte.

— Chiar mă întrebam dacă îţi vei mai vizita pacienta.

Îi zâmbi?

— Nu credeam că vreţi să mă vedeţi, doamnă.

— Recunosc, nu sunt un pacient prea bun. Îmi cer scuze. Era şi acesta un fel de-a spune, se gândi Brooke. Dar Anna nici nu avea de gând să ignore situaţia. Nu am realizat cât de absurdă e ameninţarea care atârnă asupra noastră şi a ta. Prinţul ne-ar lua totul, titlul, casele, minele de cărbune, corăbiile lui Dom. Ne-ar lăsa de izbelişte, fără să putem face nimic.

— Cred că a considerat asta o oportunitate. Ca să nu-i dăm satisfacţie ar trebui să considerăm că ne face

o favoare.

Anna zâmbi.

— Îmi place cum gândeşti, fetiţo. Exact la asta mă gândeam şi eu. Asta chiar l-ar enerva, nu-i aşa?

Brooke roşi înainte să recunoască.

— Nu e meritul meu. A fost ideea fiului dumneavoastră să ne prefacem la balul de diseară, dacă prinţul e acolo, ca să-i dăm impresia că suntem încântaţi că suntem împreună.

Anna îşi drese glasul.

— Draga mea, nu o să mă ascund după deget. Presupun că ştii că Dominic a sperat că o să-l refuzi. Uneori e mult prea direct. Dar tu nu ai fugit acasă. Aşa că accept că niciunul dintre voi nu are de ales. Aşa că trebuie să găsim partea pozitivă, toţi.

Brooke nu ştiu dacă e sinceră până nu adăugă:

— Şi… îţi mulţumesc că i-ai vindecat piciorul şi pe mine. Îmi dau seama că nu aveai de ce să faci asta, dar ne-ai ajutat oricum. Ai o inimă bună, Brooke Whitworth. Lucru uimitor, având în vedere de unde vii.

Brooke nu se putu abţine şi începu să râdă. Un compliment şi o insultă. Dar şi ea avea aceleaşi sentimente.

— Din păcate, nu ne putem alege familia.

— Vreau doar ca băiatul meu să fie fericit. Crezi că poţi face asta?

— Dacă încetează să mai dea vina pe mine pentru păcatele altora, sigur, dar nu cred că e posibil.

— Atunci, aşa cum a spus Dominic, e povara lui.

Capitolul 45

În timp ce se pregătea pentru bal, Brooke se gândi

la ultimele cuvinte ale Annei. Îi dădeau speranţă. Oare familia Wolfe era familia pe care şi-o dorise întotdeauna?

Dominic îi spusese că vor pleca la opt şi mai avea doar câteva ore ca să-şi facă baie, să-şi aranjeze părul, dar cu ajutorul Alfredei reuşi să fie gata la timp.

După ce îi aranjă ultima şuviţă din părul negru şi bogat, Alfreda făcu un pas în spate.

— Arăţi…

Alfreda se opri. Părea gata să plângă. Brooke zâmbi.

— Aşa de rău?

Slujitoarea pufni.

— N-ai fost niciodată mai frumoasă. Mama ta a făcut o treabă minunată.

Fu rândul lui Brooke să pufnească.

— N-a făcut altceva decât să aleagă culoarea rochiei. Eu am ales modelul.

— Aş vrea să te poată vedea în seara asta, murmură, apoi spuse mai tare: Cred că o să-i spun soţului tău că ar trebui să fii pictată în rochia asta.

— Să nu faci asta. Pe lângă faptul că nu ar vrea nicio amintire cu mine, mai ales una care se poate agăţa pe un perete, replica lui te-ar enerva cu siguranţă.

Alfreda se încruntă.

— Ce s-a întâmplat de ţi-ai pierdut încrederea?

— În afară de faptul că a acceptat imediat târgul propus de mine? Sau că după ce s-a întâlnit cu Robert a devenit la fel de furios ca înainte?

— Ce târg?

— Nu contează. Era o învoială care m-ar putea ajuta să-i câştig prietenia. Sper să ajungem măcar

acolo. Şi nu mă face să întârzii.

Alfreda îi prinse colierul de smaralde la gât. Îi pusese deja agrafele cu smaralde în păr, iar brăţara strălucea pe încheietura ei. Toate cele trei rochii de bal se potriveau cu bijuteriile pe care le purta, fiecare avea o altă nuanţă de verde şi aveau croieli diferite ca să le poată deosebi. Cea de pe ea avea pe margine o panglică verzuie cu paiete argintii. Şi nu avea nicio oglindă suficient de mare. Dar avea încredere că Alfreda nu avea să o lase să iasă pe uşă dacă nu arăta perfect.

— Ar trebui să zâmbeşti când îl vezi.

— Ca să nu observe lipsa fişiului? Chiar nu i-a plăcut când am purtat rochia aceea fără unul.

— Ba i-a plăcut, dar nu i-a plăcut ce reacţie a avut corpul lui, spuse Alfreda fără intonaţie.

Brooke chicoti. Probabil nu ar fi trebuit să ştie ce încerca să-i spună Alfreda, aşa că ieşi în grabă înainte ca slujitoarea să-şi pună întrebări. Şi chiar zâmbi, căci Dominic o aştepta la baza scărilor. Îşi pusese un şal subţire, cu ciucuri, peste piept, căci nu voia ca el să vadă cât de adânc era decolteul ei.

Era prima dată când îl vedea îmbrăcat în haine de seară, un frac negru, o vestă gri pe dedesubt şi o lavalieră albă cu un nod perfect. Părul lui negru era strâns într-o coadă din care nu ieşea nici măcar o şuviţă. Oare şi valetul lui venise la Londra? Încercă să şi-l imagineze pe Dominic făcându-şi singur nodul la lavalieră, dar nu putu.

— Eşti foarte frumos, reuşi să-i spună fără să se înroşească.

— Presupun că asta îţi face plăcere.

Brooke începu să se încrunte până când îşi dădu

seama la ce se referea.

— Bineînţeles, domnişoarele îţi vor cădea la picioare.

— Aş vrea să nu facă asta, dar dacă tu eşti fericită… Mergem?

Îl urmă afară la trăsura care îi aştepta. Vizitiul o ajută să urce înainte ca Dominic să apuce să o facă. Brooke se aşeză şi se aşteptă ca Dominic să urce şi să stea în faţa ei, dar se aşeză lângă ea. Măcar acum aveau suficient loc încât să nu se atingă, dar nu păru să conteze. Tot era prea aproape, tot îi dădea gândurile peste cap. Încă două zile şi avea să afle dacă nunta va schimba lucrurile…

— Vei dansa doar cu mine în seara asta.

Brooke îl privi cu coada ochiului.

— E ceva normal pentru un cuplu logodit? De fapt, suntem logodiţi?

— Un decret regal înseamnă că nu mai e nevoie de o cerere în căsătorie, dar da, suntem, de aceea nu ai nevoie de însoţitor. Mama s-a oferit să ne dea unul, dar am refuzat. M-am gândit că nu ai vrea să audă cum îmi sugerezi pe cine ar trebui să aleg ca amantă.

Brooke se înroşi.

— Asta o să fac?

— Nu asta ai sugerat?

Ba da, asta făcuse când încercase să îl convingă să accepte târgul ei. Fie. Îşi săpase singură groapa. Trebuia să reuşească să facă asta fără să îi permită să o enerveze. Apoi îşi aminti că probabil avea deja o amantă şi că adusese deja plata pentru ea.

— Ai cumpărat un cal nou? întrebă ca să fie sigură. Am înţeles că ai adus unul acasă astăzi.

— Da.

— Cine e?

— Calul?

— Amanta.

— Nu am încă una. Calul e pentru tine, ca să-l călăreşti cât stăm aici, din moment ce iapa ta a rămas în Rothdale. Poţi să-l consideri cadou de nuntă.

— Asta e... drăguţ din partea ta. Mulţumesc. Un cal pursânge?

— Da.

Brooke zâmbi şi aproape că îi ceru să oprească trăsura ca să se ducă să-l vadă, dar nu voia ca el să observe cât era de încântată. Dacă se gândea la caii pe care avea să-i primească, poate că înţelegerea asta avea să meargă.

Capitolul 46

Era ca un vis devenit realitate, să danseze cu cel mai frumos bărbat din încăpere la primul ei bal. Era emoţionant, ameţitor. Brooke era uluită şi ar fi vrut ca seara să nu se termine niciodată.

Provocaseră valuri când ajunseseră, iar Dominic o prezentase ca fiind logodnica lui. Brooke nu trebuia să fie avertizată că societatea londoneză era la curent cu duelurile lui Dominic. Cum ultimul fusese atât de cunoscut, toată lumea auzise despre asta. Dar dacă mai era cineva care nu ştia că urma să se înrudească cu familia bărbatului pe care el încercase să-l omoare, acum aflaseră. Dar nu ştiau de ce, lucru evident când mai multe cupluri îi opriră pe ringul de dans, iar Brooke auzi remarci de genul: „De obicei când cineva îl supără pe prinţ, lucrurile nu se termină atât de bine”, „Îi vei mulţumi lui Lord Robert acum?” şi „Ce a făcut Robert

ca să…?”

Dominic plecase pur şi simplu fără să răspundă. Dar probabil toată lumea prezentă murea de curiozitate să afle de ce îl provocase la duel. Asta explica de ce nu era dispus să părăsească ringul de dans şi de ce dansau pentru a patra oară la rând.

Nu era un laş. Brooke ştia asta foarte bine. Realiză că pur şi simplu nu voia să se enerveze din cauza bârfitorilor şi să provoace o scenă din cauza asta. Până la urmă, căsătoria lor nu era un subiect în legătură cu care el putea să se poarte civilizat. Ea putea. Dacă voia să o ţină aproape, se putea apăra… de fapt…

— Un singur cuvânt i-ar putea convinge…

— Ar trebui să-ţi pot citi gândurile? o întrerupse Dominic.

— Te pricepi destul de bine la asta, deci cred că ştii exact ce vreau să spun. Dar dacă nu-ţi faci griji că vei fi atacat cu întrebări despre căsătoria noastră, nu-ţi voi spune ce idee mi-a venit ca să nu existe nicio întrebare.

— Te ascult.

— Dacă mă săruţi aici şi acum, oamenii vor crede că prinţul ţi-a făcut o favoare şi că ne căsătorim din dragoste.

— Deci dragostea rezolvă totul, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Dar ar explica ce cauţi aici cu mine.

— Şi mi-ar strica şansele de a-mi găsi o amantă în seara asta sau nu mai vrei asta?

Brooke nu se gândise la asta, voia doar să-l ajute să evite o înfruntare. Trebuia să înceteze să-şi mai facă atâtea griji pentru el. Tăcerea ei îl făcu să se oprească şi să o strângă la piept. O sărută acolo, în mijlocul ringului, iar mintea ei încetă să mai funcţioneze şi

pasiunea o cuprinse. Era pe punctul de a-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui când cineva dădu peste ei, un cuplu care se învârtise în direcţia lor.

Brooke începu să râdă. Încă zâmbind, profită de moment, îl luă de mână pe Dominic şi îl trase de pe ringul de dans. Nimeni nu se apropie să le pună vreo întrebare.

— Cred că a funcţionat, îi şopti. Deşi cred că va dura câteva minute până va afla toată lumea.

— N-am vorbit serios când am spus că mi-ar strica şansele.

— Nu?

Dominic ridică din umeri.

— Ştiu din experienţă că femeile vor ce nu pot avea.

Brooke pufni.

— Ce idee absurdă!

— Înseamnă că tu n-ai trecut încă prin asta. E în natura umană şi e valabil şi pentru bărbaţi.

Brooke ştia ce înseamnă natura umană, sau el tot nu vorbea serios?

— În plus, adăugă el, sunt prea multe virgine aici în seara asta, aşa că nu contează.

Încă nu se uitase la oamenii din încăpere, fiind prea fermecată de lumini, de strălucire, de hainele elegante – de viitorul ei soţ. Dar era frumos să ştie că nu avea de gând să se apropie de fetele inocente.

— Este un bal al debutantelor?

— Nu, deşi debutantele acestui sezon probabil au fost invitate.

Brooke se uită în jur.

— Mai puţin de jumătate din femeile de aici sunt aşa de tinere cum susţii.

— Serios? Dar vin cu însoţitori şi foarte puţini sunt bătrâni sau ramoliţi.

Brooke îşi dădu ochii peste cap.

— Hotărăşte-te odată.

Câteva grupuri veniră să-l salute pe Dominic, să o cunoască şi să-i felicite pentru nunta care urma să aibă loc.

— Dacă asta câştigi la un duel, Dominic, cred că ar trebui să provoc pe cineva, îi spuse un tânăr crai.

Dominic începu să râdă.

— Îşi sugerez să găseşti o variantă mai puţin dureroasă.

— Te mai doare piciorul? îl întrebă Brooke de îndată ce rămaseră singuri. Şi nu încerca să mă minţi.

— Realizezi că înainte să apari tu eram deja rănit de o săptămână? Deja începusem să mă vindec.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Dominic ridică din umeri.

— E suportabilă, dar m-ar ajuta atingerea ta suavă. Poate o altă licoare a dragostei?

O tachina. Era sigură că îl convinsese că nu existase nicio licoare a dragostei. Dar roşi puţin. Zâmbetul lui o asigură că dispoziţia lui nu fusese stricată de urările cunoştinţelor sale.

— Deci era vorba despre fata de aici? Familia Whitworth era *atât* de hotărâtă să nu te căsătoreşti cu ea? presupuse o matroană bătrână care se apropiase de ei.

— Ştiu cât de mult îţi place să bârfeşti, Hillary, dar încearcă să nu mai inventezi lucruri. Nici măcar nu o văzusem pe Brooke până când prinţul nu a trimis-o la mine. Cum şi de ce nu e treaba ta.

Spuse asta zâmbind, dar tonul lui fu atât de dur,

încât femeia pufăi şi plecă. Dominic nu mai zâmbea acum. Privirea lui de chihlimbar deveni feroce, şi nimeni nu se mai apropie de ei.

Brooke avu timp să se uite prin încăpere şi realiză că jumătate din invitaţi erau de vârstă mijlocie, mame şi taţi care îşi însoţeau fiicele. Aproape jumătate erau tineri care veniseră pentru prima sau a doua oară pentru sezon, sperând să-şi găsească dragostea sau un partener potrivit. Era o piaţă pentru căsătorii, cum o numise Alfreda, dar unde altundeva se puteau întâlni toţi tinerii aceia ca să se cunoască? Aranjamentele erau o tradiţie, iar Brooke ar fi făcut parte din ei dacă nu… Încercă să alunge gândul.

Măcar era sigură că va fi singura Whitworth de la petrecere. Lui Robert i se interzisese să apară la petreceri unde erau debutante, singurul lucru decent pe care îl făcuse tatăl lor, după părerea ei. Ea nu auzise discuţia, dar câţiva dintre servitori o făcuseră şi îi auzise şuşotind despre asta: „Au fost nevoiţi să plătească o avere ca să muşamalizeze scandalul”. „A profitat de virgina greşită.” „Nici măcar nu se mai poate duce la petrecerile acelea. Cum o să-şi găsească o mireasă?”

Dar asta fusese în anul de dinainte de dueluri. Oare Harriet ştia ce se întâmplase cu Eloise Wolfe sau cu celelalte? Probabil că nu. Până la urmă, încă era nebună după fiul ei bun de nimic. La fel ca Thomas. Niciodată nu rămânea supărat prea mult timp pe fiul lui, deşi atunci când îi spunea ceva, era lege.

— Uite un grup de femei de vârsta ta şi nu fetiţe inocente, îi spuse, continuând să se uite prin încăpere. Ce zici de ea?

Dominic îi urmări privirea şi aproape îl bufni râsul.

— Va trebui să te descurci mai bine de-atât dacă vrei să mă convingi că vorbeşti serios.

Dominic nu-i spusese niciodată că era de acord cu târgul ei. „Vom vedea” îi spusese el. Era posibil să se distreze pe seama ei sau să nu creadă că vorbea serios. Să-i sugereze o femeie simplă nu avea să-l convingă că nu glumea. Aşa că încercă să-şi ascundă regretul şi îi arătă o femeie frumoasă, care părea puţin mai în vârstă decât el, dar nu crezu că asta o să conteze.

— Ea?

— Poate.

Brooke scrâşni din dinţi şi îşi strânse pumnii până când unghiile i se înfipseră în palme.

— Ar trebui să o inviţi la dans.

— Trebuie să-ţi găsesc un câine de pază înainte.

— Câinii sunt acasă.

— Rothdale e acasă pentru tine? o surprinse când o întrebă curios, deşi ea glumise.

Fu şi mai surprinsă să-şi dea seama că da.

— Chiar da. Nu o să fie?

— Poate că tu îmi arunci amante în braţe, dar eu nu fac asta cu tine. Şi am găsit un câine de pază care nu va lăsa pe nimeni să se apropie de tine, îi spuse fără să-i răspundă la întrebare.

Începu să o tragă prin mulţime.

— O să dansezi cu ea?

Dominic se uită la Brooke. În privirea lui se citea amuzamentul.

— Nu asta mi-ai spus să fac?

— Da, dar…

— Pot măcar să văd dacă vrea.

— Îţi dai seama de asta după o întâlnire?

— Bineînţeles.

Brooke se încruntă, apoi făcu ochii cât cepele când ajunseră în faţa „câinelui de pază”. Dumnezeule, nu mama ei!

— Lady Whitworth, ne-am întâlnit acum mulţi ani, deci s-ar putea să nu mă mai ţineţi mine. Dominic Wolfe. Făcu o plecăciune scurtă. Aveţi grijă ca fiica dumneavoastră să nu danseze cu altcineva cât eu sunt ocupat… la insistenţele ei.

Brooke se înroşi şi se uită cum traversează încăperea spre femeia pe care i-o arătase, cea frumoasă.

— Deci nu e un lup, spuse Harriet. Sau cel puţin, o bestie superbă. Nu-mi vine să cred că avem un motiv pentru care să-i fim recunoscători lui Robert.

— Mamă, ce cauţi aici?

Capitolul 47

În timp ce traversa sala de bal, Dominic realiză că poate nu fusese cea mai bună idee să o lase pe Brooke cu un alt membru al familiei Whitworth, mai ales cu mama ei. Părinţii ei avuseseră nişte planuri clare pentru ea, un sezon la Londra şi probabil un soţ ales pe sprânceană. Nu s-ar fi mirat să afle că Harriet îl pusese pe Robert să-l provoace zilele trecute. Toată familia ar fi vrut ca el să o refuze pe Brooke, dar când nu o făcuse, poate mama şi fiul se gândiseră la un plan prin care să-l determine să facă asta.

Deşi mama lui încerca să vadă partea bună a lucrurilor, Dominic ştia că încă suferea după moartea Ellei, iar Brooke îi va aduce mereu aminte de pierderea suferită.

— Viitoarea ta soţie nu pare încântată să discute cu femeia aceea, spuse Archer când i se alătură lui Dominic.

Dominic se opri şi se întoarse să se uite la Brooke.

— Aia e mama ei. Mi-a spus că nu e apropiată de familia ei, dar a spus multe lucruri şi nu ştiu ce e adevărat şi ce nu.

— Asta e foarte urât din partea ta, prietene. Nu o să rezolvi nimic dacă te îndoieşti de orice îţi spune.

Ce să rezolve? se întrebă Dominic.

— A recunoscut că e obişnuită să-şi ascundă sentimentele. Măcar a spus adevărul în privinţa asta.

— Sau poate a minţit. Archer începu să râdă. Şi eu care credeam că ar trebui să te invidiez când am văzut-o în seara asta. Ai spus că e drăguţă. Nu e o descriere suficient de bună. Prezintă-ne! Nu mi-ar păsa dacă ascunde ceva.

— Nu.

— Aş fi fericit să te scap de ea, să o duc în afara ţării, spuse Archer, cu ochii încă la Brooke. Poţi să spui că a fost răpită. Ar fi adevărat. Nu te-ar învinui nimeni.

— Doar aş pierde tot ce am.

— Atunci aş putea să aştept până după nuntă ca să te ajut cu ghimpele din coaste.

— Nu e un ghimpe în coaste, mormăi Dominic. Dar tu începi să mă enervezi. Pleacă!

Dominic plecă primul, ştiind că prietenul lui nu o va face. De când o cunoscuse pe Brooke, nu se putea gândi la altcineva. Chiar se gândise de câteva ori că putea face mai mult decât să o tolereze. În noaptea pe care o petrecuseră împreună trezise în el atâta pasiune şi îl satisfăcuse în totalitate. Ar fi atât de uşor dacă ar iubi-o… *Dacă!* Existau prea mulţi dacă. Iar acum era

aici, încercând să abordeze o altă femeie, având permisiunea lui Brooke să-i fie infidel din cauza târgului prostesc pe care el nu îl înţelegea.

Intenţionase să accepte târgul ei, dacă ea asta îşi dorea, dar târziu realiză că el nu voia. Chiar atunci cineva apăru în calea lui şi simţi tot ce simţise în ziua în care Brooke ajunsese în casa lui.

Prinţul regent, care era urmat de trei sicofanţi, apăru în faţa lui. Arăta la fel de filfizon ca de obicei, îmbrăcat în fracul lui de satin verde, cu revere late şi pantaloni eleganţi albi. Moda pantalonilor lungi fusese inventată de prietenul prinţului, Beau Brummell, deci evident că îi purta. Majoritatea locuitorilor Londrei foloseau stilul unic al lui Brummell. Chiar şi lavaliera dantelată a prinţului era opera lui Brummell, înfoiată până sus, probabil ca să-i ascundă guşa. Dar bărbatul se apropia de cincizeci de ani. Nici cele mai scumpe haine nu puteau ascunde cât era de ramolit.

Dominic bănuise că îşi va face apariţia în seara asta, dar sperase că nu o va face. Şi Prinny, aşa cum îi spuneau prietenii, era deja acolo dinainte ca el şi Brooke să ajungă. Sosirea lui nu ar fi putut fi ignorată. Din păcate. Dacă ar fi fost avertizat, poate ar fi reuşit să îşi ascundă sentimentele.

— Nu ştiam cât e de frumoasă, spuse prinţul, uitându-se peste umărul lui Dominic, la Brooke. Îi zâmbi lui Dominic. Cred că eşti mulţumit.

— Nu cred că vă interesează cum sunt, Alteţa Voastră.

Dominic vorbi atât de glacial, încât prinţul păru puţin agitat.

— Măcar te supui. Continuă!

Micul grup al prinţului porni mai departe, pe

marginea ringului de dans. Dominic nu se mişcă şi încercă să-şi controleze emoţiile care l-ar fi putut costa viaţa. Nu-i venea să creadă că viaţa lui putea să se schimbe doar pentru că bărbatul acela nu putea să trăiască doar cu averea pe care i-o dădea parlamentul. Acumulase atât de multe datorii, încât orice altă persoană în locul lui ar fi fost deja aruncată în închisoarea datornicilor.

Dominic privi înapoi ca să se asigure că prinţul nu se duce spre Brooke. Nu se ducea. O privire în direcţia ei îl făcu să se calmeze. Ironic. De obicei ea era cea care o cauza, dar nu şi astăzi.

Continuă să meargă spre Charlotte Ward. Auzise că se recăsătorise la puţin timp după aventura lor de o săptămână, dar nu-şi amintea cum îl chema pe soţul ei. Blondă, cu ochii albaştri, era extrem de frumoasă, dar nu reuşise să-i menţină interesul prea mult timp. Era prea temperamentală, prea pretenţioasă. Sau aia era Melissa? Prea multe amante; începuse să se sature.

— Charlotte. Îi prinse mâna într-ale lui şi o sărută delicat, înainte să arate ringul de dans. Dansezi?

Femeia îi zâmbi larg şi îl luă de braţ. Dar apucară să facă doar două piruete când îl privi, ridicând din sprânceană.

— Ţi-a luat cam mult să vii la mine după Priscilla. Nu înţeleg ce-ai văzut la ea. Apropo, e aici.

— Nu am observat.

Nu încercă să o caute cu privirea, când tot ce încerca să facă era să se abţină să nu se uite la Brooke ca să vadă dacă îl privea.

Charlotte pufni.

— Nu te preface că nu ai ochi decât pentru mine

când ai o logodnică atât de frumoasă.

Avea dreptate, Brooke era cea mai frumoasă femeie din încăpere. Dacă începea să revină la vechile amante şi să-şi caute altele noi, era greu să explice de ce le prefera pe ele în detrimentul ei.

— E complicat, un aranjament ai putea spune, răspunse evaziv.

Asta o făcu să râdă.

— Deci vrei să profiţi de ultimele momente de libertate?

Se părea că Charlotte era dispusă să reia aventura, chiar dacă se recăsătorise. Dar Dominic preferă altă variantă.

— De fapt, am nevoie de o favoare dacă nu te deranjează… şi adu-ţi aminte că am avut parte de o despărţire amiabilă.

— M-am prefăcut. Am fost devastată, spuse ea părând tristă.

Dominic se abţinu să nu râdă.

— De asta te-ai recăsătorit atât de repede?

— E incredibil de bogat. Cum aş fi putut să nu o fac? rânji, fluturându-şi mâna.

— Faptul că nu mai eşti văduvă înseamnă că nu mai poate fi nimic între noi, din păcate.

— Chiar *trebuie* să ai scrupule? Oftă. Bine, ce pot să fac pentru tine, dragule?

— Plesneşte-mă şi prefă-te furioasă! Charlotte începu să râdă, iar Dominic continuă: Te rog.

— Vorbeşti serios? Dar de ce?

— După cum ţi-am spus, e complicat. Dacă ai fost distrusă cu adevărat când ne-am despărţit, e momentul să te răzbuni, nu-i aşa?

— Dacă pui problema *aşa…*

Palma ei îl plesni peste obraz.

Capitolul 48

Mama lui Brooke nu apucă să-i răspundă. Două dintre prietenele ei din Londra apărură lângă ele ca să o cunoască pe Brooke şi să pună nişte întrebări indiscrete. Brooke nu le cunoştea, nu voia să le cunoască şi nu voia să le explice cum ajunsese să fie logodită cu bărbatul care încercase să-i omoare fratele. Harriet reuşi să evite o explicaţie fără să fie nepoliticoasă.

Apoi Dominic apăru ca să o scoată iar la dans şi să termine melodia în mijlocul căreia plecase partenera lui. Brooke era extrem de supărată. Dădea vina pentru asta pe mama ei şi nu pe faptul că Dominic îi făcuse o propunere indecentă altei femei.

— Sper că a durut, spuse Brooke, fără să se uite la el.

I-ar fi aruncat o privire urâtă şi nu voia să-i arate cât era de nervoasă.

— De ce?

Gemu în interiorul ei, dar avea deja replica pregătită.

— Pentru că ai dat greş, bineînţeles.

— Mă aşteptam să fii concentrată asupra discuţiei cu mama ta, spuse el nonşalant. Nu trebuia să vezi asta.

— Cred că toată lumea a văzut sau cel puţin a auzit. Iar mama are prea mulţi prieteni aici, aşa că nu a vorbit cu mine şi nici nu a încercat să-mi distragă atenţia ca să nu văd progresul tău… sau lipsa lui. Dar ce i-ai spus ca să te refuze atât de repede şi să te

pălmuiască?

Dominic ridică nepăsător din umeri.

— Ce spun întotdeauna. Uneori funcţionează, alteori nu.

— Cât de des eşti pălmuit?

— Nu foarte des.

Brooke pufni.

— În felul ăsta nu o să primesc niciun cal pursânge. Poate ar trebui să fii mai subtil, ştii tu, să dansezi cu ele de câteva ori, să încercă să le cunoşti.

— Doar îţi făceam pe plac, din moment ce a fost alegerea ta. Eu şi Charlotte avem un trecut împreună. De fapt, câteva din fostele mele amante sunt aici în seara asta. Dar, lăsându-le pe ele la o parte, mai sunt câteva femei pe care nu le cunosc... asta dacă vrei să continui.

Nu voia, dar nu-i putea spune asta, aşa că se forţă să încuviinţeze din cap. Părea că nu-i pasă, dar târgul ei transformase suspiciunile lui în amuzament. Şi reuşea să-i distragă atenţia. Şi prefera să fie amuzat, chiar dacă pe seama ei, cel puţin până după nuntă. Nu voia ca în noaptea nunţii să fie rece şi ameninţător. Încă mai spera ca noaptea nunţii să schimbe relaţia dintre ei. „Gândeşte-te la cai”, îşi spuse, „doar la cai”.

O lăsă din nou cu mama ei înainte să plece în căutarea unei alte femei cu care să danseze. Brooke se uită după el cu furie şi începu să se pedepsească singură. Tocmai îi oferise o cale de a renunţa la târgul ei şi ea o refuzase. Ce era în neregulă cu ea?! Dar oricum avea să-i fie infidel până la urmă, nu? Pentru că nu reuşise să-l facă să o iubească. Trebuia să înceteze să mai fie atât de... furioasă.

— Putem vorbi acum, îi spuse Harriet. Vrei să

mergem pe terasă ca să avem intimitate?

Brooke îşi luă ochii de la Dominic şi văzu că prietenele mamei ei plecaseră.

— Credeam că nu îl cunoşti deloc pe Dominic Wolfe, o acuză după ce ieşiră afară.

— Nu-mi aduc aminte să-l fi întâlnit acum mulţi ani, dar un adolescent este foarte diferit de un bărbat. Dacă l-aş fi cunoscut, nu aş fi fost atât de tulburată…

— Nu pretinde că îţi pasă, mamă, o întrerupse Brooke cu răceală. Şi ce cauţi aici?

Harriet tresări şi oftă.

— Tatăl tău are de rezolvat nişte afaceri în oraş. Cred că vom sta doar câteva zile. Thomas a sugerat să vin aici să văd ce părere are lumea despre căsătoria voastră. A vrut să mă asigur că lumea ştie că suntem încântaţi să respectăm cererea prinţului de a te căsători cu Dominic. De ce nu v-aţi căsătorit încă?

— Dominic a fost grav rănit în ultimul duel şi a obţinut o amânare.

Harriet se uită spre sala de bal.

— S-a vindecat repede, nu? Ai avut de-a face cu asta?

Brooke ridică o sprânceană.

— Ştiai că mă pricep la ierburi medicinale?

— Bineînţeles. Poate că tu nu mi-ai spus prea multe de-a lungul timpului, dar slujitoarea ta a făcut-o.

— Şi atunci de ce nu ne-ai rugat niciodată să-l ajutăm pe soţul tău cu durerile lui?

Harriet pufni.

— Pentru că tatăl tău nu merită nimic de la tine… sau îl iubeşti doar pentru că e tatăl tău?

— Glumeşti? E doar un bărbat care era uneori prezent în casa în care locuiam şi pe care îl evitam. Ce

motiv aş avea să-l iubesc?

— Exact.

— Dar tu îl iubeai în ciuda indiferenţei lui.

Brooke se simţi bine să o acuze. Dar nu putu să o includă şi pe Harriet în comentariul ei de mai devreme, oricât ar fi fost de adevărat, deşi nu avusese niciun motiv să o iubească pe Harriet.

— Ce te face să crezi că l-am iubit vreodată? o surprinse ea. Recunosc că am sperat să se întâmple asta când eram tânără, dar n-a fost aşa. În schimb, m-am adaptat, am învăţat cum să îi evit furia şi să-l fac să creadă că sunt la fel de crudă ca el. E păcat că există oameni ca Thomas pe lume, incapabili de iubire. Sper că lordul Wolfe nu e la fel.

Nu, Dominic nu era deloc aşa. Măcar el îşi iubea familia, fusese dispus să-şi rişte viaţa ca să răzbune moartea surorii pe care o iubea, călătorise în grabă, fără să se gândească, la Londra pentru că îşi făcea griji pentru mama pe care o iubea. Dacă vreodată ajungea să o iubească şi pe ea măcar pe jumătate cât le iubea pe ele, avea să fie fericită.

— E un bărbat bun, căruia îi pasă de prieteni şi de familie, fu tot ce-i spuse mamei sale.

Harriet zâmbi.

— Când e nunta, atunci?

— Duminică.

— Pot să vin?

Brooke clătină din cap.

— Nu cred că e o idee bună. El şi mama lui urăsc familia Whitworth. Poţi să-i mulţumeşti fiului tău pentru asta.

Harriet se încruntă.

— Deci şi pe tine te urăsc?

— Cum ar putea să nu o facă dacă fratele meu a lăsat-o însărcinată pe sora lui. Când i-a spus, Robert a râs. A râs! E trist că s-a sinucis din cauza asta.

— Asta e… oribil.

Harriet păru îngrozită.

— Chiar nu ştiai? o întrebă Brooke.

— Nu, nu ştiam. Şi cred că nici tatăl tău nu ştia. A mai fost o domnişoară anul trecut despre care am aflat când tatăl ei a venit să ceară ca Robert să o ia de soţie. Dar Thomas nu a vrut alianţa şi a reuşit să le cumpere tăcerea, înainte să iasă un scandal. Cred că au convins-o să plece din ţară ca să nască. Speram să ni-l dea nouă, dar Thomas nu l-a vrut. Mi se pare oribil că va ajunge la nişte străini, iar eu nu-mi voi cunoaşte nepotul.

Brooke rămase fără cuvinte. Era ca şi cum auzea o persoană pe care nu o cunoştea. Regret pentru un bastard pentru care preţiosul ei Robert refuzase să-şi asume responsabilitatea? Oare câţi bastarzi mai lăsase fratele ei în urmă, înainte ca Thomas să pună piciorul în prag? De fapt, Thomas nu făcuse altceva decât să-i interzică să seducă debutante. Nu-i spusese nimic despre restul femeilor din Anglia.

— Dacă tatăl tău va fi nevoit să rezolve un alt scandal provocat de Robert, vor exista consecinţe grave, spuse Harriet nervoasă.

Brooke clipi, nefiind sigură la ce se referea Harriet, până îşi dădu seama că vorbea despre sora lui Dominic.

— Ce consecinţe?

— Thomas a promis că îl dezmoşteneşte.

Brooke aproape izbucni în râs.

— Serios? Pe preţiosul moştenitor? întrebă

sarcastic.

— Habar n-ai cât de furios era Thomas. Chiar cred că a vorbit serios.

— Şi cum o să mai conteze asta după ce moare Thomas? întrebă Brooke. E bătrân. Nu mai are mult de trăit. Şi atunci nimic nu va mai împiedica tendinţele infame ale lui Robert.

— Infame? Nu e un ticălos. E la fel de furios ca tatăl tău şi puţin desfrânat, dar…

— Tu îţi *cunoşti* vreun pic fiul? întrebă Brooke şocată.

Harriet se uită spre sala de bal şi evită să-i răspundă.

— În seara asta, trebuia să fie momentul nostru. Ai observat că bărbaţii nu-şi pot lua ochii de la tine?

Brooke nu observase, dar observă invitaţii când îl căută cu privirea pe Dominic. Văzu că erau destui bărbaţi atrăgători. Se gândi că ar fi putut să se îndrăgostească în seara asta, dacă ar fi venit aici cu mama ei. Unul din ei îi făcu cu ochiul când privirile lor se încrucişară. N-o făcu să roşească. Poate ar fi trebuit, dar nu avu niciun efect asupra ei.

Mama ei nu terminase.

— Dar pentru că eşti logodită cu lupul, nu se vor apropia. Dar nici el nu-şi poate lua ochii de la tine, deşi dansează cu altcineva. De ce face asta?

Brooke îl văzu pe Dominic prin ferestrele terasei. Dansa cu o a treia lady, una frumoasă.

— Curtoazie, minţi printre dinţi, încă privindu-l atent. Sunt prietene ale mamei sale.

Harriet se întoarse spre Brooke, ridicând din sprânceană.

— E cam tânără ca să fie prietena Annei Wolfe, nu-i

aşa? Nu te deranjează?

Brooke abia o auzi. Dominic fu plesnit din nou! Îşi dădu ochii peste cap şi se uită la mama ei, fără să ascundă zâmbetul care îi apăru pe faţă.

— Nu încă.

Harriet oftă.

— Robert ne-a minţit. Nu m-am gândit că o asemenea tragedie a fost cauza duelurilor. Nu m-am gândit că lordul Wolfe ar putea să te urască.

Ura era un cuvânt puternic. Fusese adevărat la un moment dat, dar Brooke nu ştia dacă mai era.

— Mă tolerează sau cel puţin mă tolera până când a apărut Robert şi a încercat să mă convingă să-l otrăvesc – apoi i-a spus şi lui Dominic că voi face asta.

Harriet se albi la faţă.

— Nu ai face aşa ceva.

— Dacă asta e o întrebare, atunci nu mă cunoşti…

— Nu e.

— Dar aşa e fiul tău, mamă. Violent, capabil de crimă, fără scrupule. Nimeni nu poate spune nimic bun despre el, în afară de faptul că e frumos. Păcat! Ar trebui să fie la fel de urât pe cât este pe dinăuntru. Şi nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre el.

— Atunci ar trebui să vorbim despre cât eşti de geloasă?

— Pe Robert? pufni Brooke. Nu fi absurdă!

— Mă referem la viitorul tău soţ. Când Brooke îşi feri privirea, Harriet adăugă: Nu? Atunci am nevoie de o băutură. Şi cred că şi tu. Mergem?

De ce nu? Brooke o urmă pe Harriet înăuntru la una din mesele cu băuturi de pe margine şi privi uimită cum mama ei goli un pahar de şampanie dintr-odată. Nu ezită să facă acelaşi lucru. Geloasă? De asta era

atât de supărată?

Capitolul 49

— Cu ultima există o posibilitate.

Brooke se întoarse să vadă că Dominic îşi adusese în sfârşit aminte că logodnica lui era în aceeaşi cameră. Şi cât de pragmatic vorbea! Luând în considerare ce văzuse, avu nevoie de toată voinţa ca să nu-l plesnească şi ea.

— Dar te-a plesnit, şopti, pentru ca mama ei să nu o audă.

— Asta a fost... Începu să-i şoptească, dar apoi dădu din cap şi o conduse înapoi pe ringul de dans. A făcut asta pentru ca soţul ei să nu bănuiască nimic.

Brooke făcu ochii mari.

— Atât de mult îţi place să te duelezi? Să-ţi fie ruşine!

— Serios? N-a fost ideea ta? îi răspunse.

— Nu cu femei măritate.

— Nu mi-ai spus asta.

— Îţi spun acum. Nicio aventură cu o femeie al cărei soţ ar putea să te omoare.

— Atunci nu prea am de unde alege. Văd o singură văduvă şi am avut deja de-a face cu ea.

Brooke văzu pe cine îi indica, Priscilla Highley, care arăta superb, într-o rochie verde smarald. Deci nu se culcase cu Priscilla în ziua aceea când fusese în vizită? Brooke îşi dorea să fi ştiut asta înainte să se piardă în mijlocul unei furtuni din cauza furiei. Dar dacă ar fi ştiut, nu ar fi găsit-o pe Storm...

— Mi-e dor de animalele noastre, spuse ea brusc.

— Serios?

— Şi mă tem că Storm va crede că am abandonat-o şi se va întoarce în sălbăticie.

— Atunci o vom găsi din nou.

Ce frumos din partea lui! Nu îi trecu supărarea, dar o făcu să se simtă mai bine.

— Vom rămâne la Londra după ce se însănătoşeşte mama ta?

— Nu.

Brooke decise să-i arate latura ei visătoare.

— Crezi că ne-am fi întâlnit aici în seara asta, dacă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea şi dacă aş fi venit să îmi petrec sezonul la Londra?

— Probabil că nu.

— Dar dacă am fi fost prezenţi amândoi, m-ai fi curtat?

— O debutantă virgină? Nu mă cheamă Robert.

Brooke ţâţâi.

— Imaginează-ţi pentru o clipă şi spune-mi că nu m-ai fi invitat măcar la un dans.

— Ar fi trebuit să aştept prea mult.

Brooke râse.

— Atunci presupun că nu e vorba de destin şi, dacă e aşa, ceva se va întâmpla şi nu ne vom căsători duminică.

— Poate doar un dans.

Ochii ei străluciră. Era o concesie, recunoştea că era posibil ca destinul să-i fi adus împreună şi că, într-un fel sau altul, erau meniţi să fie împreună.

— Dar destinul nu e mereu bun, spuse el, stricând momentul. În cazul nostru, e posibil să fim predestinaţi să ne urâm până în ziua în care vom muri.

Brooke îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti atât de pesimist!

— Cum aş putea să nu fiu când condamni căsătoria noastră înainte să înceapă?

— Cum poţi să spui asta, când am fost mereu înţelegătoare?

— Da, bineînţeles că ai fost, chiar mi-ai spus şi în ce pat ar trebui să mă culc. Ar trebui să-mi invit amanta la ceremonie?

Asta o făcu să roşească şi să se enerveze din nou.

— Dacă faci asta, o voi invita pe mama şi ne putem uita cu toţii urât unii la alţii.

Dominic zâmbi.

— Atunci poate vrei să îndeplineşti ambele roluri?

Aproape că întrebă la ce se referă. Dar ştia.

— Soţie şi amantă? Cred că nu înţelegi ideea.

— Nu. Poate dacă te porţi ca o amantă şi nu ca o soţie rece şi dedicată, voi reuşi să te suport.

— Deja mă suporţi, spuse ea printre dinţi.

— Da? Ce te face să crezi asta?

Brooke zâmbi forţat.

— Încă nu m-ai strâns de gât.

Dominic chicoti.

— Mai lasă-mă puţin. Brooke era pe punctul de a-i trage una, când Dominic continuă: Ai putea să încerci diseară, în drumul spre casă, să fii şi soţie, şi amantă.

Brooke fu şocată de sugestia lui, dar ideea de a-l săruta din nou şi de a face chiar mai mult în trăsură i se părea incitant. Roşi doar gândindu-se la asta.

Un bărbat înalt îl bătu pe umăr pe Dominic.

— Văd că eşti mai binedispus, deci e momentul perfect să insist să dansez cu frumoasa ta domnişoară. Dă-mi-o, bătrâne! Promit să n-o răpesc în seara asta.

— Pleacă, pacoste, răspunse Dominic.

— Nu şi de data asta. Pacostea zâmbi. Sau vrei ca

toţi cupidonii din oraş să se bucure şi să vorbească despre marea iubire a secolului etc. etc. etc. Dacă o monopolizezi toată noaptea, mâine va ieşi un scandal. Şi n-am de gând să plec, aşa că ai putea să fii binevoitor şi să eviţi un scandal.

Dominic ţâţâi şi îi conduse pe Brooke şi pe pacoste la marginea ringului.

— Archer e prietenul meu, îi spuse lui Brooke. Deşi în seara asta încep să am îndoieli. Apoi îl întrebă pe Archer: De ce nu eşti cu Benton în seara asta... altundeva?

— Pentru că e în vizită la fiica ducelui. Săracul de el e îndrăgostit nebuneşte.

— Ai noroc că dansul e pe terminate şi să nu îndrăzneşti să n-o aduci la mine când se termină, îl avertiză Dominic.

Archer râni.

— Bineînţeles!

O învârti pe Brooke înapoi pe ringul de dans.

— E adevărat ce ai spus, despre scandal? îşi întrebă noul partener.

— Normal că nu. Sunteţi logodiţi, deci nu trebuie să dansezi cu nimeni în afară de el. Dar dacă ar fi refuzat să te lase să dansezi cu mine când eu nu aş fi acceptat un refuz, l-aş fi făcut de râs. Apoi dădu din cap, simulând o plecăciune. Archer Hamilton, al treilea fiu, nu că ar conta din moment ce oricum am un titlu.

Râdea din nou. Ce personaj ciudat! Era mai înalt decât Dominic şi aproape la fel de frumos. Avea părul blond, ochii de culoarea smaraldului şi, judecând după bronzul lui, îi plăcea să stea în aer liber. Dacă şi-ar fi petrecut sezonul la Londra, ar fi avut de unde alege.

— Presupun că îl cunoşti bine pe Dominic dacă ai

făcut asta?

— Prea bine. Aş spune că sunt cel mai bun prieten al lui… cel puţin, el e cel mai bun prieten al meu. Sunt încântat să te cunosc, Lady Brooke. Cât despre celelalte informaţii pe care ţi le pot oferi despre mine: foarte bogat, o familie minunată şi o amantă încântătoare. Nu am nevoie decât de… tine.

— Poftim? Aş putea să jur că tocmai ai spus că eşti prietenul lui.

— Dar prietenia nu poate sta în calea sorţii. Fugi cu mine! Promit să te iubesc pentru totdeauna! Iar Prinny n-o să poată face nimic dacă altcineva fuge cu tine.

— Deci ştii despre ultimatumul prinţului?

— Bineînţeles. Până la urmă, Dom e prietenul meu cel mai bun.

Brooke râse batjocoritor.

— Sau eşti cel mai mare duşman al lui dacă sugerezi aşa ceva. Dar cred că prinţul te iubeşte. E o strategie care îi va permite să fure de la ambele familii, nu doar de la una.

— Nu crezi că ar merge?

— Cred că prinţul te-a pus să faci asta. Văzu prea târziu că râde şi îşi dădu ochii peste cap. Glumeai, nu-i aşa? Nu mi se pare amuzant.

Archer oftă.

— Am auzit asta cam des în ultima vreme. Bine atunci, cum te pot ajuta să capturezi bestia? Îndrăznesc să spun că are nevoie doar de un imbold.

— Eşti de partea lui. Nu încerca să te prefaci.

— Exact! exclamă Archer. Crezi că nu vreau să fie fericit?

— Nu există aşa ceva în casa lui.

— Dar tu o să schimbi asta, nu-i aşa?

Fu un lucru bun că dansul se termină repede. Muzica se opri, iar ea se duse singură la Dominic. Nu avea un răspuns pentru prietenul lui, cum nu avea unul nici pentru mama ei.

Dominic nu se alăturase mamei ei şi o aştepta pe margine.

— Archer s-a comportat decent? o întrebă când ajunse lângă el.

— Să spunem că a fost… un capricios insuportabil. Mereu e aşa?

— Doar în anumite momente. Ai dansat destul pentru o noapte?

— Da.

— Atunci ia-ţi la revedere de la mama ta şi putem să plecăm.

— Ea nu ar face asta, deci nu e nevoie. Nici nu cred că m-ar fi băgat în seamă dacă tu nu m-ai fi dus la ea. Iar Lady Hewitt este lângă intrare. Trebuie să vorbim puţin cu ea, sau mama ta va auzi despre asta.

— Îţi faci griji pentru ceva atât de neimportant?

— Eu nu, dar mamei tale s-ar putea să nu i se pară chiar aşa de neimportant.

— Chiar îţi faci griji pentru ea? întrebă în timp ce o conduse spre Lady Hewitt.

— Nu fi aşa surprins. Orice fel de supărare ar putea să-i afecteze recuperarea.

— Nu ai ţinut cont de asta când mă recuperam eu.

Brooke începu să râdă.

— Am avut de ales?

Conversaţia lor nu continuă după ce îi mulţumiră gazdei şi se duseră spre trăsură. Brooke era deja mai veselă şi ştia că asta era pentru că el nu îşi găsise o amantă în seara aceea. Dar simţea şi nerăbdare.

Încercă să se calmeze gândindu-se că probabil glumise când îi spusese că o s-o sărute în drum spre casă. Să îndrăznească să iniţieze un sărut? Nu, mai avea de aşteptat câteva zile până să fie atât de îndrăzneaţă.

— Ţi-a plăcut primul tău bal? o întrebă Dominic de îndată ce se aşezară în trăsură.

— Da, oftă cu nostalgie. Doar că îmi imaginam că va fi mai romantic, cu nişte săruturi pe ascuns.

Dominic ridică o sprânceană.

— Ne-am sărutat pe ringul de dans.

— Nu a fost un sărut pe furiş şi, în plus, a fost doar ca toată lumea să creadă că suntem de acord cu sugestia căsătoriei.

— Ah, înţeleg. Te aşteptai la ceva cam aşa...?

Se aplecă spre ea până când buzele lor se întâlniră, moi, seducătoare. Brooke era încântată şi ar fi vrut să spună da, dar Dominic se opri mult prea repede. Era pe punctul de a-l trage spre ea când el o puse la el în poală.

— Sau mai mult aşa? întrebă răguşit.

Da! Acum o săruta profund, iar pasiunea creştea atât de repede, încât simţea cum îşi pierde controlul. Îi puse braţul în jurul gâtului lui şi gemu uşor când partea de sus a rochiei coborî peste sfârcurile sensibile. Apoi gemu iar când mâna lui caldă îi mângâie sânul.

Voia să-i simtă pielea peste a ei, dar el nu se dezbrăcă. Pentru că era o călătorie scurtă? Asta îi provocă disperare. Nu voia ca momentul să se termine! Dar apoi Dominic îi băgă mâna sub rochie, îi mângâie piciorul şi ajunse în locul sensibil...

— O să-ţi cumpăr oricâţi cai vrei. Nu trebuie să mă împingi să mă culc cu alte femei ca să-i obţii.

Dură puţin să înţeleagă ce voia să-i spună, dar apoi

zâmbi.

— Deci acum mă tolerezi?

— Vei fi soţia mea.

Ce declaraţie minunată! Zâmbi şi mai mult. Dar Dominic îi aranja hainele şi îşi dădu seama că ajunseseră acasă. O ajută să coboare şi o conduse la uşă, apoi se întoarse să plece.

— Unde te duci? întrebă încruntată.

Dominic se opri.

— Nu unde crezi tu. Vise frumoase, scumpo!

Visele ei aveau să fie mai mult decât frumoase. Probabil că aveau să fie continuarea a ceea ce se întâmplase în trăsură. Încă zâmbea când intră în casă. Încă două zile...

Capitolul 50

A doua zi, Brooke dormi până târziu. Nu fu surprinsă, după cât dansase şi după şampania pe care o băuse cu mama ei. Dar se simţea minunat, ca şi cum o greutate i se ridicase de pe umeri. Învoiala stupidă se terminase, Dominic nu se culcase cu altcineva şi o asigurase că se vor căsători.

Alfreda o trezi când îi aduse tava cu mâncare.

— Deci te-ai distrat aseară, nu-i aşa? o întrebă când văzu zâmbetul de pe chipul ei.

— A fost o noapte magică. Cel puţin, aşa s-a terminat! Cred că eu şi Dominic vom fi mai mult decât prieteni acum.

Alfreda chicoti.

— Vezi? Ţi-ai făcut griji degeaba. Măcar acum nu mai trebuie să caut ierburile alea.

Brooke izbucni în râs la gluma ei.

— Nu, chiar nu vreau să fie… incapabil.

Alfreda se întoarse când se auzi o bătaie în uşă.

— Asta e apa ta pentru baie, aşa că vino şi mănâncă. Mi s-a spus să te îmbrac pentru nuntă şi mai avem abia două ore la dispoziţie.

Ochii lui Brooke se aprinseră.

— Ai fi putut să-mi spui asta mai devreme! Am dormit o zi întreagă?

— Nu. Şi, nu, nu ştiu de ce vă căsătoriţi mai devreme decât ai crezut. Va trebui să-ţi întrebi lupul.

Brooke zâmbi în sinea ei când îşi aduse aminte ce se întâmplase noaptea trecută, pe drumul de la bal. Asta explica de ce se căsătoreau astăzi. Probabil că nici Dominic nu mai avea răbdare pentru noaptea nunţii!

Următoarele două ore fură agitate, dar Brooke nu ar fi putut fi mai încântată. Avea chiar şi o rochie de mireasă, una pe care mama ei insistase să o aibă în noua ei garderobă. O ţesătură de muselină albă, croită în detaliu, cu o trenă scurtă şi o cămăşuţă decorată cu perle. Pelerina era bordată de flori roz, în relief.

Harriet se aştepta ca Brooke să se mărite la scurt timp după sezonul de la Londra, sau cel puţin să se logodească, şi de aceea îi comandase rochia de mireasă. Ce speranţe avusese mama ei! Probabil ar fi trebuit să o invite pe Harriet, în ciuda ostilităţii cu care ar fi fost tratată. La cât de fericită era Brooke acum, ar fi făcut-o, dacă nunta ar fi fost a doua zi. În fine. Chiar dacă familia Wolfe s-ar fi comportat amabil, Brooke nu ar fi făcut-o, aşa că poate era mai bine că acum era prea târziu.

Dominic veni să o ia, arătând ca un adevărat lord, în ciuda privirii feroce din ochii lui. Era nerăbdător? Îşi

imagina noaptea nunţii... sau ziua? Privirea lui era atât de arzătoare, încât era posibil să o ducă în pat imediat după ceremonie. Dar era timpul să plece... sau aşa crezu ea. În schimb, o conduse pe hol, spre camera mamei lui. Dar Brooke ştia că Anna nu se simte suficient de bine încât să meargă la biserică.

Brooke încetini şi îl făcu să se oprească.

— În sfârşit, ţi s-a făcut frică? Trebuia să-mi fi spus asta înainte să chem preotul.

— Ai chemat unul? Nu ne căsătorim la biserică?

— Mama vrea să fie martoră. Am vrut să-i fac pe plac.

Să se căsătorească lângă un pat? După ce văzuse cât de mare era biserica St. George în timpul plimbării ei prin Londra, se simţi puţin dezamăgită că nu se vor căsători acolo.

— Dacă ştiam că ne vom căsători în casă, aş fi purtat ceva mai puţin elegant, spuse relaxată, ascunzându-şi dezamăgirea.

— Prostii! E nunta ta. Şi arăţi minunat.

Brooke zâmbi. Urma să se mărite cu bărbatul acesta. Chiar mai conta unde? Şi poate că avea să-i spună cât de mult o doreşte dacă îl întreba de ce atâta grabă.

— De ce ne căsătorim azi şi nu duminică?

— Pentru că prinţul a fost la bal seara trecută şi a aflat că m-am vindecat. E posibil să vină în vizită astăzi sau să trimită pe cineva care să spună că nu am respectat decretul pentru că nu ne-am căsătorit imediat ce m-am vindecat. Dar indiferent dacă o face sau nu, nu mai am niciun motiv să mai aştept. Tu?

Nici ea nu avea, dar nu se aşteptase la răspunsul lui. Dădu din cap, îi zâmbi din nou şi intrară în camera

Annei. Dar când Dominic deschise uşa şi aşteptă ca Brooke să intre înaintea lui, ea rămase nemişcată.

— Ea ce caută aici? şopti.

— I-am trimis un bilet de dimineaţă.

— Fără să mă întrebi?

— Am crezut că vei fi încântată.

— Am crezut că nu vrei să calce la tine în casă.

Stând lângă patul Annei şi râzând la ceva ce aceasta îi spusese, era mama ei. Se pare că Dominic făcuse exact lucrul la care se gândise ea de dimineaţă. Iar Anna zâmbea. Deci Brooke se înşelase crezând că atmosfera va fi ostilă în prezenţa altor membri ai familiei Whitworth. Cei doi membri ai familiei Wolfe erau foarte amabili.

Dominic se apropie şi îi şopti:

— Ultima şansă, scumpo.

Chiar avea de gând să-i spună aşa? Şi cu mama ei de faţă? Se uită la el şi văzu cât era de amuzat. Tocmai o tachinase cu cel mai rău subiect posibil. Dacă făcea asta, însemna că nu mai era împotriva uniunii dintre ei. Dar apoi o îndoială încolţi în mintea ei: ajunseseră în ultima clipă, aşa că nu mai avea de ales.

Slavă Domnului că nu era şi tatăl ei acolo. Pe Robert l-ar fi bătut înainte să intre. Păcat că nu încercase. I-ar fi plăcut să vadă asta. Un minunat cadou de nuntă… chiar şi gândurile ei erau incoerente.

Harriet se apropie şi o luă de mână.

— Nu o să-ţi spun că eşti frumoasă pentru că ar fi prea puţin, draga mea. Dar arăţi extraordinar în rochia asta.

Harriet zâmbea larg. Ambele tabere o tachinau? Se simţea în minoritate.

— Tata n-a fost invitat? întrebă când Dominic se

duse să o salute pe mama lui.

— Ba da, răspunse Harriet. Cred că a vrut să vină, cel puţin ca să-l cunoască pe mire. Dar călătoria la Londra l-a epuizat. Nu s-a dat jos din pat de când am ajuns aici. Apropo de asta, Anna mi-a spus că îşi revine foarte repede mulţumită ţie.

Brooke ridică o sprânceană.

— O cunoşteai deja pe Lady Anna?

— Cum aş fi putut să nu o cunosc dacă socializăm în acelaşi oraş. Dar trebuie să recunosc că mă aşteptam la ostilitatea de care vorbeai. Nu am mai văzut-o de la dueluri. Ştie de ce fiul ei a vrut să-l omoare pe al meu?

— Da.

— Atunci e o ipocrită şi se poartă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Nu cred. M-a însărcinat să-i fac fiul fericit. Cred că asta e mai important pentru ea decât orice ranchiună.

— O alegere înţeleaptă, să vadă partea bună. Dar tu asta vrei?

Ca el să fie fericit? Brooke văzuse asta ca un scop care urma să aducă pacea între ei. Dar acum îşi dădea seama că voia să fie fericit. Vai, Doamne, se îndrăgostise de el, nu-i aşa? Căzuse în propria capcană!

Cât despre întrebarea mamei ei, îi răspunse:

— Da, ar fi frumos ca amândoi să fim fericiţi.

— Nu asta am vrut să spun.

— Îmi cer scuze că am întârziat, spuse preotul în spatele lor şi le împinse pe amândouă în cameră ca să poată începe ceremonia.

Capitolul 51

— Spuneţi-mi că nu am întârziat!

Uşa care se deschise brusc făcu mult zgomot, dar expresia de pe chipul femeii care intră reuşi să o uimească pe Brooke, să-l facă pe preot să tacă şi să provoace nişte icnete. La început, Brooke crezu că era una din vechile amante ale lui Dominic care venise să se împotrivească nunţii. Dar apoi o recunoscu pe femeia extraordinar de frumoasă cu care se întâlnise în holul familiei Wolfe cu câteva zile înainte.

— Nu, răspunse Anna din pat. Ai venit la timp, Eleanor… asta dacă ai veşti bune?

Eleanor râse uşurată.

— Foarte bune, draga mea.

— Ducesă, spuse Dominic făcând o plecăciune. Mă bucur să vă văd, dar mama nu mi-a spus că vreţi să veniţi la nunta mea.

— Pentru că nu vreau, dragule. Am venit să mă asigur că nu o să fie nicio nuntă. Poţi să-mi mulţumeşti ca de obicei, cu o duzină de trandafiri, o bijuterie, ah, şi îmi plac bomboanele.

Femeia păru încântată de ceea ce spusese, ori pentru că nu realiza ce şoc provocase sau tocmai din cauza asta. Juca teatru? Poate ducesa era actriţă.

Dar Dominic se încruntă, deloc încântat de comentariile ei criptice.

— Vă rog să explicaţi la ce vă referiţi.

— O să explic eu, spuse Anna. E posibil să te fi înşelat, Dom, să te fac să crezi că sunt de acord cu uniunea…

— E posibil? o întrerupse.

Anna tresări uşor.

— A fost drăguţ din partea lui Lady Brooke să mă ajute cu recuperarea, dar, îmi pare rău, nu pot să accept gândul că nepoţii mei vor avea sângele familiei Whitworth. Aşa că mi-am rugat cea mai bună prietenă să intervină şi să-i ofere prinţului o alternativă.

Eleanor îşi dădu ochii peste cap şi chicoti.

— George îmi datorează bani, aşa că nu ar fi îndrăznit să nu mă primească astăzi sau să nu ia în considerare sugestia mea, îi spuse lui Dominic. Şi e posibil să-i fi spus şi că tu şi fata Whitworth chiar sunteţi îndrăgostiţi şi vă veţi căsători oricum, deci nu va primi nimic, nici bani, nici proprietăţi. Dar dacă renunţă la decretul pe care l-a emis înainte ca nunta să aibă loc, atunci tu îi vei dona minele de cărbune şi vei semna o hârtie prin care vei promite că nu îl vei mai provoca la duel pe Robert Whitworth. Bineînţeles, a fost de acord imediat, exact cum am crezut că se va întâmpla.

Brooke era prea şocată ca să vorbească. Prea şocată ca să gândească.

Dar Dominic nu era şi se întoarse către mama lui.

— Credeam că ai înţeles că nu mai poţi lua decizii pentru mine. De ce nu mi-ai spus dinainte despre planul tău?

— N-am vrut să-ţi faci speranţe în cazul în care nu funcţiona, dar a funcţionat şi nu poţi să negi că eşti uşurat că nu va mai trebui să ai de-a face cu familia asta îngrozitoare.

— Nu contează…

— Ajunge cu insultele, interveni Harriet cu duritate. Mulţumesc, Anna, pentru că îmi dai fiica înapoi. Merită mai mult de-atât.

Plină de mânie, Harriet o trase pe Brooke din

cameră. Nimeni nu o opri, cu siguranţă nu Dominic. Era liber. Poate că era enervat pe mama lui pentru că nu se sfătuise cu el, dar probabil era încântat. Altfel ar fi oprit-o, i-ar fi spus ducesei „nu, mulţumesc” şi s-ar fi căsătorit cu Brooke, în ciuda intervenţiei mamei lui…

Brooke era în stare de şoc, altfel i-ar fi spus ceva… „felicitări”, „la revedere”, orice. Nu-l ura şi se cunoşteau destul de bine după ce petrecuseră două săptămâni împreună. Dar lacrimile îi umplură ochii. Un singur cuvânt ar fi făcut-o să plângă de-a binelea şi nu voia să plece aşa din casa lor.

— O să trimit trăsura după lucrurile tale. Nu mai stăm aici nici măcar un moment, îi spuse Harriet coborând în grabă pe scări.

Gabriel era în holul de la parter şi zâmbi spre Brooke.

— Ah, frumoasa mireasă. Dar Lady Wolfe, de ce plecaţi?

— Nu ne insulta spunându-i aşa! Încă e o Whitworth, spuse furioasă mama ei, înainte ca Brooke să apuce să răspundă. Apoi Harriet se răsti la majordomul care le deschise uşa de la intrare. Spune-i slujitoarei fiicei mele să împacheteze tot ce e al ei şi să fie gata de plecare într-o oră. De fapt, un sfert de oră, aşa că trimite nişte servitori s-o ajute.

Brooke nu scoase un cuvânt. Ar fi trebuit să le spună despre calul pe care i-l cumpărase Dominic. Alfreda nu ştia despre el, dar avea să le spună altă dată. Trebuia să plângă, să se descarce, dar nu în faţa lui Harriet. Mama ei nu ar fi fost prea înţelegătoare şi deja făcea tot felul de remarci tăioase despre Anna Wolfe şi familia Wolfe. Părea furioasă.

Brooke fu dusă la o altă casă din oraş, nu foarte

departe, iar Harriet trimise imediat trăsura înapoi acasă la familia Wolfe, înainte să o ducă pe Brooke înăuntru, într-o cameră de la etaj. Era probabil în casa părinţilor ei din Londra, dar nu-i păsa.

Dar când trecură pe lângă o uşă deschisă, auzi:

— Hei, ce faci aici, fetiţo?

Brooke se opri şi îl văzu pe tatăl ei care era întins în pat şi se încrunta la ea, dar mama ei o trimise mai departe.

— A doua uşă pe stânga, acolo e camera ta. Vin imediat! Apoi spuse veselă, când intră în camera soţului ei: Fiica noastră îşi va petrece sezonul aici, până la urmă!

Brooke intră în camera pe care i-o arătase Harriet şi închise uşa în urma ei. Începu să plângă imediat. Nu ştiu cât timp rămase acolo, nemişcată, dar oricât plângea, durerea nu dispărea.

Când simţi că cineva o ia în braţe, se întoarse cu recunoştinţă.

— Freda, Dominic nu a vrut...

— Of, iubita mea! El trebuia să se îndrăgostească nebuneşte de tine, nu tu.

Brooke se îndepărtă brusc, şocată. Mama ei o consola? Îşi şterse lacrimile şi se întoarse cu spatele.

— O să fiu bine. Doar că nu mă aşteptam să nu mă căsătoresc astăzi... a fost o surpriză prea mare.

— Nu trebuie să-mi explici. Ai crezut că va fi soţul tău şi te-ai îndrăgostit de el. Mi-am dat seama de asta după gelozia ta de seara trecută. Dar am crezut că veţi trece peste asta şi veţi fi fericiţi.

— Nu înţeleg. *Vrei* să fiu fericită?

— Bineînţeles că vreau, spuse Harriet încet.

Brooke nu o crezu şi se enervă pentru că îşi dorea

să o creadă.

— Nu pretinde că mă iubeşti acum, mamă. Să nu îndrăzneşti!

— Ţi-am spus că se simte neglijată şi că simte că nimeni nu o iubeşte, spuse Alfreda furioasă când intră în cameră.

Servitorii veniră în urma Alfredei cărând cuferele lui Brooke. Harriet deveni nerăbdătoare. Brooke se întoarse cu spatele, încercând să se gândească la orice altceva decât la ceea ce se întâmplase.

Dar Alfreda nu terminase.

— A trăit prea mulţi ani fără să aibă parte de iubire, Harry. Momentele în care i-ai acordat atenţie, când Thomas şi Robert nu erau aici, au fost mult prea rare. Nu-şi aduce aminte cât de mult o iubeai când era un bebeluş. Nu-şi aduce aminte nimic!

Brooke se întoarse surprinsă când o auzi pe Alfreda spunându-i Harry mamei ei. Nu o auzise niciodată pe Alfreda vorbindu-i aşa mamei ei, de parcă ar fi fost cele mai bune prietene de ani buni. Alfreda arăta la fel de furioasă pe cât era şi tonul ei când împinse ultimul servitor afară din cameră şi închise uşa în urma lui.

Dar Harriet era furioasă din cauza dezaprobării pe care o primea de la slujnică.

— Pleacă! spuse Harriet arătându-i uşa.

Alfreda îşi încrucişă braţele la piept şi se aşeză în dreptul uşii.

— Nu plec. Vreau să fiu sigură că află adevărul. Apoi spuse pe un ton mai blând: Dulceaţa noastră a crescut, Harry. Nu mai are nevoie să o protejăm. Şi refuz să-mi mai ţin promisiunea, aşa că ori îi spui tu, ori îi spun eu.

— E cel mai prost moment, Freda, spuse Harriet

exasperată. Are inima frântă.

— Are inima frântă de cincisprezece…

— Destul! strigă Brooke. E treaba voastră dacă vreţi sau nu să-mi spuneţi de ce vă certaţi, dar nu vă mai comportaţi de parcă n-aş fi aici.

Cele două femei se înfruntară din priviri înainte ca Harriet să o cuprindă pe Brooke pe după umeri şi să o conducă spre o canapea lungă. Brooke nu observase nimic din cameră. Dar se aşează lângă mama ei şi aşteptă. Se chinuia să-şi ţină lacrimile în frâu, de data asta altele, unele mai familiare…

Harriet o luă de mână şi se întoarse cu faţa la ea.

— Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Am crezut că ştii asta, cel puţin, că ai simţit…

— Eu…

Harriet îi puse un deget peste buze.

— Te rog, să nu mai negi până nu mă asculţi. Robert era gelos pe tine când te-ai născut, mult prea gelos. Nu ştiu de ce n-a trecut niciodată peste sentimentul ăsta. Îi dădeam aceeaşi atenţie pe care ţi-o dădeam şi ţie, dar el nu voia să primeşti deloc. Nu ştiam că noaptea se strecoară în camera ta. Când Alfreda a descoperit vânătăile, mi-a spus despre ele. Am încercat să-l trimit pe Robert de aici, dar Thomas n-a fost de acord, aşa că a trebuit să mă distanţez de tine ca să te protejez. Robert pândea mereu pe la colţuri, urmărea, asculta, de parcă se aştepta să mă prindă cu minciuna. Uram situaţia. Nu ai idee cât de mult m-a durut să mă prefac că nu-mi pasă când te iubeam atât de mult.

— Ai fi putut să-mi explici asta.

— Când? Când erai copil? Erai prea impulsivă şi prea exuberantă. Mi-era teamă că mă vei pupa sau

îmbrăţişa în preajma lui Robert, şi că asta l-ar fi făcut să devină şi mai agresiv şi că va provoca un accident grav. Nu puteam să-mi asum riscul ăsta. Dar îmi petreceam timpul cu tine când nu erau aici. Sigur îţi aduci aminte de asta?

— Era prea târziu. Tot ce-mi aduceam aminte erau respingerile.

— Şi acum e prea târziu? întrebă Harriet cu lacrimi în ochi.

Lui Brooke nu-i venea să creadă că ea era cea care o consola pe mama ei în ziua aceea. Dar tot ce dorise era să audă acele două cuvinte. Era uimitor cât de uşor putea să-i amelioreze durerea.

Zâmbi şi îşi îmbrăţişă mama.

— Niciodată nu e prea târziu.

Vorbiră mai mult, dar nimic nu mai conta, acum că Brooke înţelesese comportamentul mamei ei. Faptul că nu lua masa alături de ei era modul lui Harriet de a o proteja de Thomas. Harriet se certa atât de tare cu Thomas, încât el o lovea ocazional, dar când îi trăsese o palmă lui Brooke, Harriet îşi dăduse seama că trebuia să-l convingă că era de partea lui şi că trebuia să găsească modalităţi de a o ţine pe Brooke departe de el. Alfreda îi povestea tot ce făcea Brooke. Deveniseră prietene.

— Abia aşteptam sezonul ăsta ca să scapi de Thomas înainte să-şi dea seama ce comoară eşti şi să plănuiască o căsătorie care să-ţi placă şi mai puţin. Când am primit decretul regentului, am sperat că vei fi fericită alături de lordul Wolfe. Chiar am crezut că îi va mulţumi în genunchi prinţului pentru că te-a trimis în braţele lui. Am râs imaginându-mi asta. Dar se pare că e un prost şi că preferă răzbunarea în locul fericirii. Aşa

să fie. În curând îţi vom găsi un soţ minunat şi nu va trebui să te mai gândeşti la el.

Ce bine ar fi fost să se întâmple asta! Poate într-o sută de ani. Dar Brooke putea încerca.

— Ah, deci acum a plecat, spuse Harriet când se ridică şi văzu că Alfreda nu mai era în cameră. Haide, o să te ajut să despachetezi. Sper că îţi place camera. Am redecorat-o ca să o foloseşti pe timpul sezonului.

Harriet începu să desfacă bagajele şi să ducă teancurile de haine spre o comodă frumos sculptată. Brooke se întrebă dacă mama ei mai despachetase vreodată vreun cufăr. Dar se ridică să o ajute, deşi mintea ei era în altă parte. Se întâmplaseră prea multe în ziua aceea, aflase adevărul despre mama ei, aflase cât de mult o ura Anna Wolfe, aflase cât de uşurat era Dominic pentru că nu mai trebuia să se însoare cu ea, chiar dacă trebuia să renunţe la minele de cărbune. Probabil că îi mulţumise Annei imediat ce Brooke ieşise din cameră. Oare de ce nu se gândise el la asta? Sau o făcuse?

— Ce faci cu vechitura asta? întrebă Harriet şi deschise evantaiul, apoi zâmbi când o bucată de hârtie căzu. Ascunzi bileţele de dragoste?

Brooke fu surprinsă.

— Nu, nici măcar nu e al meu. E al lui Eloise Wolfe. Ar trebui să i-l dau înapoi lui Dominic.

— Săraca fată! Harriet ridică bucăţica de hârtie, o puse înapoi în evantai şi îl aşeză pe măsuţa de toaletă. Trebuie să-i spun lui Thomas ce mi-ai spus despre Robert noaptea trecută. Îl iubesc pentru că e fiul meu, dar nu-mi place ce fel de om a devenit şi că plănuieşte să-l omoare...

— Nu-i spune nimic despre asta. Am fost furioasă

când am spus ce am spus şi furioasă când Robert mi-a dat sticluţa, recunoscu Brooke. Am presupus că e otravă, deşi el a spus că nu era, iar eu nu am verificat, deci e posibil să nu fi fost. Îl urăsc. Dacă l-ar dezmoşteni nu m-aş întrista deloc. Dar nu poate fi acuzat de nimic mai rău decât ceea ce ţi-am spus, seducţia fetelor nevinovate. Aparent, a mai făcut-o de când Thomas l-a avertizat să nu o mai facă. În plus, Dominic va semna o promisiune prin care îl va lăsa în pace. Asta ar trebui să rezolve totul.

— Totuşi cred că o să pun pe cineva să-l urmărească, doar ca să fiu sigură. Nu ar fi prima dată.

Capitolul 52

Prânzul şi apoi cina. Brooke începuse să creadă că Harriet nu va pleca de lângă ea în ziua aceea. Nu o deranja deloc. Era obişnuită să o audă vorbind încontinuu, dar acum nu mai părea agitată, aşa cum şi-o amintea din copilărie. Astăzi Harriet încerca să o facă să nu se mai gândească la *el.* Şi aproape funcţiona.

— Tatăl tău vrea să discute cu tine, un discurs oarecum formal, acum că vei avea parte de sezonul tău la Londra.

— Aş prefera să nu.

— Nu astăzi, bineînţeles. I-am explicat că eşti supărată. Nu-i place să aibă de-a face cu „supărată”. Poate peste câteva zile? Asta îl va împiedica să coboare ca să vadă pe cine primeşti în vizită.

— N-o să primesc pe nimeni.

— Ba da. O să accept fiecare invitaţie şi vor veni şi altele după ce vom anunţa că acum eşti debutantă.

— Nu exagera, o avertiză Alfreda. Are nevoie de

timp să treacă peste faptul că lupul a lăsat-o să plece.

— Prostii! obiectă Harriet. Are nevoie să i se distragă atenţia ca să nu se mai gândească la…

— Lasă-l o săptămână şi va veni să-ţi bată la uşă, îi spuse Alfreda lui Brooke, întrerupând-o pe mama ei.

Îi dădu două săptămâni, două săptămâni agitate, dar nu-l văzu la niciunul din evenimentele la care o dusese Harriet şi, într-un final, află de ce de la prietenul lui, Arthur. Dominic se întorsese aproape imediat la Rothdale. Faptul că plecase din Londra şi renunţase la ea o întristă şi mai tare. Îşi dorea să fie şi ea la Rothdale. Avea atâtea amintiri după timpul petrecut acolo, timpul petrecut în natură, peisajele din nord, cât se distrase ajungând să-l cunoască pe Dominic, să o călărească pe Rebela pe landă, să o găsească pe Storm. De câte ori se putea frânge inima cuiva?

Dar mama ei făcu tot posibilul să o distragă. La fiecare eveniment, peţitorii roiau în jurul ei şi mereu îi bătea cineva la uşă. Devenise aşa de populară cum prezisese Harriet.

Reuşise să-l evite pe tatăl ei timp de o săptămână, dar într-un final îl auzi strigând-o şi fu obligată să intre în camera lui. Încă nu-şi revenise după călătoria la Londra. Iar ea tot nu voia să-l ajute cu durerile, mai ales acum că ştia că nici mama ei nu-l plăcea.

— Nu vrei să coboare şi să sperie toţi peţitorii, îi spusese Harriet când îi sugerase că ar putea să-l ajute.

Dar poate că voia. Niciunul nu o interesa.

— Ai nişte nume pentru mine? o întrebă Thomas când ajunse lângă patul lui.

— Nume?

— Mama ta m-a asigurat că vei face o alegere mai

bună decât noi. Deci spune-mi la cine te gândeşti. Şi vorbeşte tare, nu mai aud prea bine.

Nu-şi mai aducea aminte niciun nume, nu putea înceta să se gândească la Dominic şi tot ce voia să facă era să plângă. Îi spuse singurul nume care îi veni în minte, deşi îl mai văzuse o singură dată de la balul la care fusese cu Dominic.

— Archer Hamilton.

— Serios? Thomas păru surprins. Cunosc familia Hamilton, eu şi marchizul facem parte din acelaşi club. Sunt bogaţi, influenţi. Fiul lui ar fi o variantă bună, deşi nu e următorul la titlu. Cine altcineva?

Brooke inventă nişte nume pe care tatăl ei le refuză pentru că nu îi cunoştea.

— Rămâi la Hamilton.

Îl asigură ca aşa va face, deşi nu avea de gând, dar reuşi să plece de acolo. Avea alte lucruri în minte după ce citise biletul ascuns al Ellei. Încetă să mai plângă când primi cadoul de la Dominic, câteva zile mai târziu.

Pe bilet era scris simplu: „Pentru ziua ta”. Niciun salut, nicio urare, nicio semnătură. Dar numai Dominic ar fi putut să pună poza în medalion şi sigur o făcuse înainte de anularea nunţii. Probabil se asigurase înainte să plece din oraş să-i fie livrat când era terminat. Înăuntrul medalionului era pictat capul unui câine alb – sau lup. Storm. Se miră că i-l trimisese, în loc să-l arunce. Dar în acel moment decise să-l recâştige găsind dovada că Ella nu intenţionase să moară, cel puţin nu înainte să nască. Ar fi putut face asta dacă mama ei nu ar mai fi acceptat invitaţii…

— Nu te distrezi, nu-i aşa? o întrebă Harriet în seara celui de-al doilea bal.

Brooke oftă.

— Nu prea. Ştiu că asta trebuie să fac, să mă comport ca înainte, dar s-au întâmplat atât de multe lucruri…

— Dumnezeule, să nu plângi iar. Harriet o duse repede pe o terasă unde erau doar câteva persoane. Ceea ce simţi acum va trece, îţi promit. Speram că evenimentele astea te vor binedispune. Un alt bărbat te-ar putea face să uiţi de el dacă i-ai permite.

— Şi dacă nu vreau?

Harriet îi puse un braţ pe după umăr şi o strânse.

— Ar fi trebuit să ştiu că o inimă frântă nu se vindecă în câteva luni. Poţi să plângi, scumpo. Putem spune că ţi-a intrat ceva în ochi.

Brooke aproape pufni în râs.

— Nu aveam de gând să plâng, spuse. Dar am fost distrasă din cauza scrisorii pe care Eloise Wolfe a ascuns-o în evantai. Era de la o maică stareţă care îi spunea Ellei că găsise o familie minunată, dintr-un orăşel micuţ în Sevenoaks în Kent, dispusă să adopte copilul. Maica stareţă se aştepta ca Ella să ajungă în curând la mănăstirea lor unde putea naşte copilul fără nicio grijă.

— Nimeni nu naşte un copil fără nicio grijă, insistă Harriet. E imposibil.

— Sunt sigură că maica stareţă se referea la un mediu liniştit, dar, în orice caz, nu pare că Ella voia să se sinucidă, deşi Dominic e convins de asta şi de aia e atât de furios. Acum nu mai sunt atât de sigură că asta era intenţia ei.

— Crezi că a plecat ca să nască pruncul în secret?

Brooke clipi.

— Poate sau poate voia să moară, dar nu înainte să

nască.

Harriet făcu ochii mari.

— Vrei să spui că există posibilitatea să am un nepot undeva în Anglia?

— Sst, mai încet, mamă. Nu cred asta. Cred că moartea ei a fost un accident. Corpul ei a fost găsit şi a fost recunoscut. Şi n-a avut suficient timp să nască. S-a îndrăgostit de Robert în primul ei sezon şi a murit în toamna aceea, cu doi ani în urmă, înainte ca toată lumea să afle că rămăsese însărcinată.

Harriet oftă.

— Deja sunt doi nepoţi pe care n-o să-i cunosc niciodată. Chiar vreau nepoţi, să ştii. Abia aştept.

O privi pe Brooke de parcă ar fi vrut să-i spună să se grăbească şi să-i ofere unul.

— Dar dacă am dreptate şi nu s-a sinucis în ziua aia, părerea lui Dominic s-ar putea schimba. Până la urmă, Ella a acceptat să fie sedusă, deci Robert e de vină doar pe jumătate, deşi e adevărat că a minţit-o. Şi dacă îi pot demonstra asta lui Dominic, e posibil să nu ne mai urască atât de tare.

— Of, draga mea, nu te baza pe asta. Bărbaţii văd lucrurile diferit. În ochii lui Dominic, Robert a fost deja condamnat din ziua în care a refuzat să se căsătorească cu sora lui.

— Tot aş vrea să-mi confirm suspiciunile. Poate maica stareţă mai are vreo scrisoare de la Ella în care vorbeşte despre adopţie. Poate plănuia să se întoarcă acasă după aceea, cu scuza că şi-a pierdut memoria.

— Sau poate a spus că vrea să se sinucidă, caz în care nu ai vrea să-i arăţi scrisoarea lupului.

— Nu i-ar fi spus asta unei călugăriţe, insistă Brooke. Dar maica stareţă ar putea şti.

— Bine, unde e mănăstirea asta? Putem merge mâine până acolo ca să fim sigure.

Brooke zâmbi recunoscătoare, deşi ştia că speră prea mult. Era posibil ca Ella să fi plecat pe mare cu intenţia de a ajunge la mănăstire şi era hotărâtă să pretindă că s-a pierdut ca să nu o caute nimeni, dar fusese surprinsă de furtună. Brooke nu ar fi îndrăznit să-i spună lui Dominic mai mult de-atât, mai ales când îşi amintea de ultimele cuvinte din jurnalul ei, pe care el i le spusese. Ella chiar voia să moară, simţise că nu mai are de ales, dar aparent nu voia să-şi omoare şi copilul. Voia să-l nască şi să se asigure că ajunge la o familie bună înainte să-şi curme viaţa. Dominic trebuia să ştie măcar asta, dacă era adevărat că moartea ei fusese un accident. Asta l-ar fi putut ajuta să se vindece după pierderea suferită.

Iar ea avea un motiv să-l revadă…

Capitolul 53

Maica stareţă le minţi. Când îi dădură scrisoarea negă că ar fi scris-o şi negă că o cunoscuse vreodată pe Eloise Wolfe, deşi recunoscu că Ella era una dintre cele mai importante binefăcătoare ale orfelinatului. Dar maica era severă, serioasă şi era evident că nu le spunea adevărul, cel puţin nu despre scrisoare. Chiar o rupse şi o aruncă! Acum Brooke nu mai avea ce să-i arate lui Dominic.

Era ultimul lucru la care se aştepta când ajunseseră aici. Nu voia decât să primească o confirmare sau o scrisoare scrisă de Ella, dar nu primi nimic şi rămase şi fără singura dovadă pe care o avea. Când văzu cât era de dezamăgită, Harriet se înfurie şi

o critică aspru pe femeie înainte să plece de acolo cu Brooke. Dar o măicuţă tânără alergă după ele când se urcară în trăsură.

— O lady a venit aici cu slujnica ei în toamna aceea.

— Ai ascultat conversaţia pe care am avut-o cu maica stareţă? întrebă Harriet.

— Eram în camera de lângă. Eu… eu…

— Nu te înroşi, spuse Brooke zâmbind. Şi mie îmi place să trag cu urechea.

— Ce ne poţi spune despre fata aceea? întrebă Harriet. Ştii dacă era Eloise Wolfe?

— N-am văzut-o niciodată. Nimeni în afară de maica stareţă n-a văzut-o. A stat multe luni aici. Câteodată o auzeam plângând în camera ei, dar niciuna dintre noi nu intra la ea, doar slujitoarea ei. Era complet izolată pentru a-i proteja identitatea. Cel puţin până a născut, când au chemat moaşa. Au chemat cuplul care trebuia să adopte copilul, dar asta s-a întâmplat înainte să înceapă ţipetele, căci altfel maica stareţă ar fi aşteptat.

— Ce ţipete?

— Toate eram în capelă şi ne rugam pentru fată şi copilul ei, când moaşa a început să ţipe că au apărut complicaţii, a pierdut prea mult sânge. Îmi pare rău, dar mama rar supravieţuieşte în asemenea cazuri.

— Nu eşti sigură?

— Ştiu doar că a doua zi, în cimitir, era un mormânt proaspăt. Şi nu unul mic. Ori ea, ori amândoi au murit.

— Maica stareţă chiar nu v-a spus ce s-a întâmplat? întrebă Harriet. Copilul acela e nepotul meu.

— Nu înţelegeţi. Numai domnişoarele nobile cer anonimat când vin aici, şi asta include şi moartea. De aceea mormântul nu are nicio informaţie şi de aceea maica stareţă nu vorbeşte despre ele. E obligată să păstreze tăcerea.

— Dar tu nu eşti?

— Ba da, dar am prea multă compasiune, cel puţin aşa mi se spune. E evident că o cunoşteaţi şi că suferiţi pentru că nu ştiţi ce s-a întâmplat cu ea. Îmi pare rău că nu vă pot spune ce vreţi să ştiţi. Femeile de rând care vin aici nu sunt izolate, iar noi putem să le vedem. Majoritatea mor la naştere. Deja am spus prea multe. O să am probleme dacă mă vede cineva vorbind cu dumneavoastră. Trebuie să plec.

Brooke dădu din cap şi îi mulţumi călugăriţei. Se aşteptase să afle mai multe. Dar când urcă în trăsură, o auzi pe Harriet:

— Mergem la Sevenoaks. Poate că Ella a murit din cauza complicaţiilor, dar e posibil ca pruncul să fi supravieţuit. Trebuie să ştiu.

Tânăra călugăriţă nici măcar nu vorbise despre Ella. Ella murise cu doi ani în urmă. Dacă exista un copil orfan în Sevenoaks, aparţinea unei alte domnişoare. Harriet spera ca Ella să-şi fi simulat moartea, deşi îi găsiseră trupul. Dar Brooke era prea tristă ca să-i spună asta mamei ei.

Dar Alfreda, care le aşteptase în trăsură, vru să ştie:

— Şi cum vom găsi copilul ăsta?

— O să vorbesc cu primarul şi cu toţi preoţii din Sevenoaks. Cineva trebuie să ştie dacă un cuplu s-a întors acasă cu un copil anul trecut. Cam când s-ar fi întâmplat asta? Aprilie sau mai? Sau dacă s-au întors

dezamăgiţi. Dacă îşi doreau un copil, sigur au împărtăşit veştile cu vecinii şi cu prietenii. Acum lăsaţi-mă să aţipesc, sunt obosită. Noaptea trecută am fost atât de agitată, încât nu am putut să dorm.

Brooke era dezamăgită şi se învinui pentru că ţinuse morţiş să meargă la orfelinat. Ar fi trebuit să-i ducă scrisoarea direct lui Dominic în loc să i-o dea unei călugăriţe care o distrusese. Nu era dovada unei morţi accidentale, dar măcar era ceva. Şi nu ar crede-o niciodată dacă ar încerca să-i povestească despre ea. Nu era obosită, dar se sprijini pe Alfreda pentru confort.

— Chiar o să permiţi să mergem degeaba la Sevenoaks? îi şopti Alfreda când Harriet începu să sforăie uşor.

— Ai fi putut să-i spui, îi răspunse Brooke, tot în şoaptă.

— Nu e treaba mea, dar dacă acel copil a supravieţuit, ar trebui să-i spui că nu are nicio legătură cu ea.

— Voi face asta dacă va veni momentul, dar probabil nu vom găsi niciun copil şi îşi va da singură seama. Dar nu mă grăbesc să mă întorc la Londra. De fapt, aş prefera să mă întorc la Licestershire.

— Nu spune asta. Acolo nu-ţi vei găsi un soţ.

— Cine spune că mai vreau unul? Poate în sezonul de iarnă îmi voi schimba părerea, dar acum mi-e greu să mă prefac că mă bucur de toate evenimentele astea când nu fac altceva decât să mă gândesc la el. Am fost atât de dezamăgită azi, Freda. Era singura mea şansă să-l scap de furia care îl macină, să-l câştig înapoi.

— Înapoi?

— Speram că nunta va fi momentul în care se vor

schimba lucrurile, dar n-am ajuns să aflu.

Alfreda probabil îşi dădu seama că era pe cale să izbucnească în plâns, aşa că schimbă subiectul.

— Gabe părea supărat când m-a vizitat, înainte să plece din Londra. Era tare posomorât, dar n-a vrut să-mi spună de ce.

Brooke se uită în altă parte.

— Nu ştiam că a plecat sau că l-ai mai văzut de când am schimbat casa.

— Bineînţeles că l-am văzut.

— Ce face Dominic? Ţi-a spus?

— Inabordabil. O prezenţă neplăcută.

— Dar Dominic a obţinut ce şi-a dorit. De ce nu e fericit?

— Gabe nu ştie. Aparent, lupul nu vrea să spună nimănui de ce e atât de prost dispus. Probabil din cauza mamei lui şi nu poate să o certe cât e încă bolnavă.

— Presupun că ar putea fi supărat pentru că trebuit să renunţe la minele de cărbune, spuse Brooke. Iar Gabe, dacă era supărat, e probabil din cauză că trebuia să plece cu Dominic şi ştia că nu o să te mai vadă.

— Nu, a spus că se vor întoarce, dar nu ştia când. Dar şi în timpul călătoriei la Londra părea supărat. Când nu a vrut să-mi spună de ce, l-am dat afară.

— A venit acasă?

— În camera mea.

— Ah, spuse Brooke, fără să roşească.

— Freda, te căsătoreşti, întrebă Harriet surprinsă.

Nu adormise.

Alfreda pufni.

— E prea tânăr pentru mine.

— Ba nu e, interveni Brooke.

— Eu sunt fericită să mă bucur de el când am chef.

Harriet îşi dădu ochii peste cap şi încercă iar să doarmă. Brooke închise şi ea ochii şi se întrebă dacă Dominic nu încercase să o vadă înainte să plece din Londra pentru că era supărat din altă cauză, din cauza încăpăţânării mamei lui. Poate voia să se calmeze înainte... Pe cine încerca să păcălească? Nu mai avea niciun motiv să o caute, iar ea tocmai îl pierduse pe al ei.

— Credeam că scopul călătoriei noastre e să dovedim că moartea lui Eloise a fost un accident, şopti Alfreda după ceva timp. Dacă pruncul a supravieţuit şi se află în Sevenoaks, îţi va fi imposibil să o împiedici pe mama ta să-l ceară. De ce a ajuns Harriet la concluziile greşite? I-ai spus că trupul lui Eloise a fost găsit în Scarborough, nu-i aşa?

— Da, dar i-a intrat în cap ideea că Ella şi-a simulat moartea ca să nu o caute nimeni.

Alfreda râse încet.

— Cu propriul corp.

— Cu o... Brooke se îndreptă şi se uită cu ochii mari la Alfreda. Bijuterie. Corpul a fost recunoscut doar după o bijuterie, iar slujitoarea ei a furat bijuteriile în ziua aia. Poate că slujitoarea a murit în ziua aia pe plajă. Poate a fost omorâtă şi jefuită, iar apoi corpul ei a fost aruncat în apă! E posibil ca Ella să fi ajuns la orfelinat în ziua aceea.

— Femeia care a ajuns acolo avea o slujitoare cu ea.

Brooke se rezemă înapoi. Uitase acest detaliu.

— Ar fi putut să se ducă acolo cu vreo servitoare mai veche, pe care o cunoştea de mult, şi nu cu una tânără, în care nu avea încă încredere.

— Oricum ar fi, a murit.

— Da, dar dacă copilul ei e în Sevenoaks... doamne, Freda, dacă aş putea să-i duc copilul ei lui Dominic, lucrurile s-ar schimba complet!

— Iar familiile voastre ar avea un nou motiv de război.

Brooke o ignoră şi spuse veselă:

— Spune-i birjarului să se grăbească!

Capitolul 54

— Nu te speria, îi spuse Dominic lui Willis, care se uita agitat la cele două animale pe care Dominic încerca să le aducă în casă. Sunt mari, dar sunt inofensivi.

Lesele pe care le improvizase erau inutile. Storm ieşi din a ei şi o luă la goană pe scări. Wolf o trase pe-a lui din mâna lui Gabe şi fugi după ea, ca de obicei.

— Probabil Storm a simţit mirosul lui Lady Brooke, spuse Gabriel oftând, când intră pe uşă.

— După două săptămâni? E probabil din cauza casei, nu sunt obişnuiţi. O să se liniştească după ce miros fiecare colţişor.

— Bine aţi revenit, milord, spuse Willis după ce îşi drese glasul.

Apoi auziră un ţipăt.

— Ce caută doi lupi în casa mea? strigă Anna.

— De fapt, mamă, suntem trei, ţipă Dominic.

Anna apăru de după colţul scărilor, atât de fericită să-l vadă pe Dominic înapoi în Londra, încât alergă pe scări ca să-l îmbrăţişeze. Îşi revenise complet, era îmbrăcată elegant, iar obrajii ei erau îmbujoraţi, dar nu din cauza febrei. Ar fi trebuit să fie încântat. Ar fi fost,

dacă nu ar fi simţit atâta furie.

O îmbrăţişă şi el, dar destul de rigid.

— Animalele sunt doar nişte câini mari din lande. Pe cel alb l-am adus pentru că este animalul de companie al lui Brooke şi trebuie să i-l dau înapoi.

Anna făcu un pas înapoi şi se uită la el plină de speranţă.

— Dom, ai…

— Te rog să ne scuzi, eu şi Gabriel avem nevoie de un whisky după călătoria de astăzi, o întrerupse el.

Îl conduse pe Gabriel în salon şi îi închise mamei sale uşa în nas. Încă nu era pregătit să discute cu ea, dar chiar avea nevoie de o băutură. Turnă câte un pahar pentru fiecare şi ţinu un toast:

— Pentru ghinion: Sunt obligat de prinţul regent să mă căsătoresc cu sora duşmanului meu. Şi mai mult ghinion: M-am îndrăgostit de ea. Şi mai mult ghinion: Mama îşi bagă nasul, prinţul anulează decretul, iar eu pierd femeia pe care o iubesc.

Gabriel nu vru să bea pentru asta.

— O s-o câştigi înapoi.

— Poate acum că o am pe Storm de partea mea. Dar chiar dacă reuşesc, mai am ceva mai puţin de un an de trăit alături de ea.

— Doar nu crezi în blestemul ăla stupid, Dom?

— Nu credeam. Dar cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, pe lângă moartea Ellei şi a tatălui meu, încep să mă întreb…

— Nu te mai întreba. Nu există niciun blestem. Ştiu asta pentru că… eu ar trebui să te omor.

Dominic ridică o sprânceană.

— Să mă omori? Vrei să mă faci să râd? Cred că tocmai ai reuşit să mă distragi, Gabriel. Mulţumesc.

— Oricât de mult mi-ar plăcea, nu. Ar fi bine să te aşezi.

— Ar fi bine să-mi explici mai repede.

— E vorba de nenorocitul ăla de blestem, spuse Gabriel cu dezgust. Şi nici măcar nu e al tău. Singurul blestem pe care îl ai e familia *mea* şi a fost crezut încă de prin anii 1500, când străbunica mea, Bathilda Biscane, l-a strigat. Ea era amanta primului viconte de Rothdale. Preotul satului la acea vreme, un alt strămoş de-al meu, deja credea că e vrăjitoare. Cum altfel ar fi putut ajunge în patul unui nobil dacă nu printr-o vrajă? Dar preotul nu putea ajunge la ea cât timp se afla sub protecţia lordului, asta până în noaptea când s-a întors plângând în sat. A acuzat-o imediat şi a condamnat-o să ardă pe rug, dar înainte să se întâmple asta, şi-a blestemat propria familie, spunând că dacă primul născut al familiei Biscane nu omoară primul născut al familiei Wolfe până la sfârşitul celui de-al douăzeci şi cincilea an de viaţă, atunci primul lor născut va muri în schimb. Şi s-a sinucis în faţa lor, folosind sângele ca să pecetluiască blestemul.

— Şi tu crezi asta?

— Că aşa s-a întâmplat, da. Dar unele dintre rudele mele chiar au crezut în blestem. La scurt timp după moartea Bathildei, mulţi membri ai familiei Biscane s-au mutat, unii pentru că nu voiau să aibă legătură cu incantaţiile demonice, alţii pentru că ştiau că sunt superstiţii. În următorul secol blestemul a devenit un secret care a fost transmis de primul născut al unei generaţii la primul născut al următoarei generaţii. Numai ei puteau face asta.

— Iar tu eşti primul născut, spuse Dominic sec.

— Da. Arnold nu mi-a spus adevărul până în seara

aceea când ai primit biletul cu vestea despre boala mamei tale, iar Arnold ştia că voi veni după tine la Londra. Voia s-o fac înainte să te căsătoreşti cu Lady Brooke, ca să nu ai moştenitori şi să nu se mai comită alte crime.

— Arnold ţi-a spus toate astea? Grăjdarul-şef vrea să mă omoare?

Gabriel încuviinţă din cap.

— Este cel mai în vârstă membru al familiei Biscane din Rothdale, cel mai mare frate al mamei mele. Se teme că eu, Peter şi Janie vom muri dacă tu nu mori până la sfârşitul anului. A sperat că nu vei trăi atât de mult şi tocmai de aia a aşteptat atât de mult ca să-mi spună că eu trebuie să te omor. Am încercat să-i bag minţile în cap, dar a devenit disperat când te-a văzut viu şi nevătămat la Rothdale săptămâna trecută.

— Eşti conştient că mi-e greu să cred ce-mi spui. Eşti sigur că nu şi-a bătut joc de tine?

— Chiar crezi că m-ar fi lăsat să plec din Rothdale cu o asemenea poveste dacă nu vorbea serios?

— Probabil că nu. Dominic se duse să-şi umple paharul, dar se întoarse când ceva îi trecu prin cap. Tatăl meu?

— Nu! Arnold m-a asigurat că niciunul dintre membrii familiei Biscane care mai este în viaţă nu a omorât pe nimeni, nu că nu ar fi fost pregătiţi. Dar majoritatea viconţilor, cu excepţia tatălui tău, au avut ghinion, deoarece au pierdut copii la naştere sau când erau mici. Dar unii dintre strămoşii mei i-au omorât pe ai tăi. Mi-e atât de ruşine de familia mea!

Anna ţâţâi când deschise uşa şi intră.

— Aşa şi trebuie, Gabriel Biscane.

— Tragi cu urechea, mamă? spuse Dominic sec.

— Nu, eu... bine, poate puţin, dar trebuie să vorbim.

Gabriel încercă să treacă pe lângă ea.

— Eu o să plec.

Anna se puse în faţa lui.

— Ba nu. Cineva din familia ta a murit de când Dominic a împlinit 25 de ani?

Lui Dominic nu-i veni să creadă. Puse jos sticla de whisky şi încercă să vorbească pe un ton calm, dar nu reuşi:

— Ai de gând să intervii *iar?* O să mă ocup eu de asta, nu e problema ta.

— De fapt, este, şi am vrut să-ţi spun asta de ziua ta, dar ai sărbătorit-o acasă la Archer tratându-ţi rana, rană despre care nici măcar nu mi-ai spus, apoi ai plecat la Rothdale pentru recuperare ca să nu aflu. Răspunde-mi la întrebare, Gabriel!

— Nu, doamnă, nimeni n-a murit. Dar dacă Dom împlineşte 26 de ani, unchiul meu crede că toţi primii născuţi, eu, Peter şi Janie, vom muri.

— Atunci mă bucur să fiu eu cea care distruge blestemul odată pentru totdeauna. Anna îi zâmbi fiului ei. Ai deja 26 de ani, dragul meu. Blestemul nu e real, iar eu şi tatăl tău am dovedit asta minţind în legătură cu vârsta ta.

Dominic luă iar sticla de whisky, deşi se gândi că ar fi fost o idee mai bună să se ciupească. Asemenea ciudăţenii se întâmplau numai în vise. Dar de două ori într-un singur vis?

Luă o gură zdravănă din sticlă.

— Cum e posibil aşa ceva? Servitorii sigur ştiau când m-am născut.

— A fost ideea tatălui tău să arătăm că blestemul

nu există şi acum am reuşit, deşi el nu mai e aici să vadă. Eram amândoi tineri când ne-am îndrăgostit, în timpul primului meu sezon la Londra. Eram deja însărcinată când ne-am căsătorit şi am plecat în călătoria de nuntă.

Dominic ridică o sprânceană. Anna roşi. Gabriel încercă să plece iar, dar Anna puse mâna pe tocul uşii.

— Am fost plecaţi patru ani. Când ne-am întors în Anglia, am pretins că erai mai mic cu un an decât erai de fapt. Da, oamenii se mirau de cât erai de mare pentru vârsta ta, dar nimeni nu a bănuit. Iar acum ştiu că probabil ţi-am salvat viaţa cu trucul nostru.

Se uită urât la Gabriel, dar el era prea uşurat ca să-i pese.

— O să-i trimit o scrisoare unchiului meu şi o să-i învineţesc un ochi data viitoare când îl văd. Vă mulţumesc, milady. Mă simt atât de bine încât aş putea să zbor.

De data asta îl lăsă să plece.

— M-ai iertat? îl întrebă pe Dominic.

Dominic mai luă o gură de whisky.

— Una nu are de-a face cu cealaltă. Nu m-ai scăpat de o viaţă îngrozitoare, mamă. M-ai condamnat să trăiesc una.

Capitolul 55

— Poate nu e nimeni acasă? spuse Alfreda când bătu pentru a doua oară.

— Aud copii plângând, insistă Harriet. Nu i-ar lăsa singuri.

Cuplul pe care îl căutau veniseră cu un copil anul trecut, iar la scurt timp, cu un altul. Sperau să mai

adopte unul, pentru că îşi doreau o familie mare. Alfreda îşi dădu ochii peste cap şi refuză să mai repete ceea ce deja prevăzuse. Aveau să fie dezamăgite pentru că, chiar dacă unul dintre copiii adoptaţi de familia Turril era al Ellei, ele nu o puteau dovedi, maica stareţă nu avea să confirme, iar cuplul urma să nege, pentru că n-ar vrea să renunţe la copilul pe care ajunseseră să-l iubească.

Ajunseseră în Sevenoaks noaptea trecută şi fuseseră dezamăgite să vadă că oraşul era mai mare decât se aşteptaseră, căci se dezvoltase din momentul în care fusese înfiinţat, în 1605. Luaseră camere la un mic han, iar Harriet plecase să caute câteva biserici şi hotărî că o vizită la primar putea aştepta până dimineaţă. Nu avusese noroc la bisericile din centrul oraşului şi i se spusese să încerce mai departe, lucru pe care îl făcuseră dimineaţă.

Pastorul de la prima biserică le trimisese la casa familiei Turril de la periferie. Domnul Turril era un ceasornicar priceput, după cum li se spusese. El şi soţia lui încercaseră timp de cincisprezece ani să aibă copii, iar apoi deciseseră să adopte.

Brooke şi Harriet aşteptau nerăbdătoare pe scările din faţă, iar când Alfreda bătu din nou, uşa se deschise. Femeia din faţa lor era mult prea tânără ca să fie doamna Turril. Avea părul roşcat, o privire ageră şi purta un şorţ lung, alb. Arăta ca o servitoare, era probabil bona, deoarece ţinea în braţe un copilaş de la care nici Brooke, nici Harriet nu-şi puteau lua ochii.

— Pot să vă ajut, doamnelor?

Dinăuntru se auzi o voce feminină.

— E pachetul meu, Bertha?

Servitoarea se întoarse să răspundă, iar Brooke

avu suficient loc să se strecoare pe lângă ea şi să o găsească pe femeia care vorbise. În faţa ei era o femeie cu părul negru, prins într-o coadă, cu ochi de chihlimbar ca ai lui Dominic, îmbrăcată elegant. Brooke nu sperase niciodată asta, nu când existau două morminte pentru Eloise Wolfe.

— Ştiu cine eşti, spuse Brooke aproape plângând şi se apropie de sora lui Dominic. Am plâns cu tine când ţi-a murit câinele. Am râs cu tine când l-ai nimerit pe fratele tău cu un bulgăre de zăpadă pe când aveai 12 ani. Am zâmbit când am stat pe banca pe care ai scris „am câştigat”, din mijlocul labirintului din Rothdale. Doamne, nu ştii cât mă bucur că trăieşti, Ella!

Cu fiecare cuvânt al lui Brooke, ochii de chihlimbar ai femeii se făcură mai mari. Apoi femeia se încruntă.

— Vă înşelaţi. Numele meu este Jane Croft, nu ştiu despre cine vorbiţi, spuse aspru.

— Dacă ţi-ai schimbat numele, nu înseamnă că ai schimbat cine eşti. Brooke zâmbi larg. Să nu negi. Ochii te dau de gol, sunt la fel ca ai lui.

— Evident aveţi adresa greşită, spuse şi mai aspru. Pe oricine aţi căuta, nu locuieşte aici. Acum vă rog să plecaţi.

Brooke nu fu intimidată, dar înainte să apuce să răspundă, Harriet intră în casă.

— Unde e nepotul meu? întrebă.

— Poftim? spuse femeia tăios. Cine naiba sunteţi?

— Mamă, stai, o avertiză Brooke. Ea este Ella Wolfe, mama copilului.

Ochii de chihlimbar erau plini de furie.

— Nu e adevărat! Vă rog, plecaţi!

— Eu sunt... am fost logodnica lui Dominic, dar sper că voi fi din nou. Îl iubesc pe fratele tău. Încă te

iubeşte foarte mult şi suferă că te-a pierdut. Mama ta încă plânge după tine şi îi este foarte dor de tine. Felul în care ai murit ne desparte pe mine şi pe fratele tău. Dar după ce o să afle că trăieşti…

— Nu-i poţi spune!

Ella păru îngrozită, dar apoi începu să plângă.

Harriet era dezamăgită că nu avea să plece cu un nepot, aşa cum sperase.

— Ştii că ai *două* morminte? o întrebă curioasă, fără să o acuze de nimic.

Ella îşi şterse lacrimile.

— Sper, aşa am aranjat.

— Putem să vedem copilul? întrebă Harriet cu speranţă.

— Nu, spuse Ella. Nu ştiu cine sunteţi şi cum m-aţi găsit când m-am chinuit atât de mult să mă asigur că nimeni nu mă va găsi niciodată.

— Nu am ştiut că te vom găsi aici, mai ales după ce ai scris în jurnal că din cauza copilului nu ai de ales şi trebuie să te sinucizi, îi explică Brooke.

— Nu am făcut-o. Nu am avut de ales şi a trebuit să fug ca să nasc. Nu am vrut niciodată să mă sinucid sau să-mi omor copilul.

— Dar Dominic mi-a spus că ai scris că vrei să găseşti „linişte şi pace pe mare”.

— Că asta aş fi vrut, nu că asta o să fac, dar eram extrem de supărată, a fost un gând trecător. Dar a trebuit să păstrez secretul pentru ca Dominic să nu comită o crimă şi să nu fie întemniţat pentru tot restul vieţii. Şi singura modalitate prin care puteam face asta era să dispar. Nu m-am gândit să-mi înscenez moartea până nu am trecut pe lângă corpul femeii de pe plajă. Slujitoarea mea, Bertha, a fost cea care mi l-a arătat.

Ne-am oprit să investigăm şi atunci m-am gândit să-mi înscenez moartea. Am rugat-o pe Bertha să-i pună medalionul meu la gât. Ar fi trebuit s-o auziţi cât s-a plâns. Cred că s-a auzit până în Scarborough. Aşa că am făcut-o, oricât de îngrozitor ar părea, iar apoi am trimis-o pe Bertha să ia bijuteriile ca să avem bani să ne întreţinem din moment ce nu puteam retrage bani de la bancă dacă eram „moartă”. Am vrut să las copilul la orfelinat, dar după ce-am născut a fost dragoste la prima vedere. Familia Turril a fost dezamăgită că m-am răzgândit, dar mi-au oferit o alternativă, să vin să locuiesc cu ei şi să-mi cresc copilul aici. A fost o variantă bună pentru mine, deoarece nu mă gândisem unde voi merge după naştere. Şi au fost minunaţi. Dar trebuie să-mi spuneţi cum m-aţi găsit. Maica stareţă a jurat…

— Nu am aflat de la ea. Chiar a negat că a scris scrisoarea pe care am găsit-o în evantaiul tău. Dar una dintre călugăriţe ne-a spus că o domnişoară a venit în timpul toamnei din acel an. Am sperat să fie vorba de tine, dar călugăriţa era sigură că nu ai supravieţuit.

— Aproape că nu am făcut-o. A fost îngrozitor.

Ella se cutremură.

— Călugăriţa ne-a spus că e posibil ca tu şi copilul să fi murit în noaptea aceea, dar nu era sigură, aşa că mama s-a hotărât să caute peste tot şi am ajuns aici sperând să găsim măcar copilul, dacă a supravieţuit, ca să-l luăm cu noi acasă, unde îi este locul.

— Locul lui e cu mine.

— Da, bineînţeles. Nu există nicio îndoială. Nu-ţi vrem răul, jur!

Ella se relaxă suficient cât să recunoască:

— Ştiam că vor exista consecinţe pentru ce am

făcut, dar eram îndrăgostită. Ştiam ce defecte are, dar eram convinsă că îl pot ajuta. Ne-am întâlnit de atâtea ori în secret, încât eram sigură că o să rămân gravidă şi nu am fost surprinsă când s-a întâmplat. Eram încântată. Credeam că aşa vom ajunge mai repede în faţa altarului. Am fost o proastă. Dar chiar şi aşa, nu suportam ideea că fratele meu o să-l omoare şi că Dominic ar putea avea de suferit din cauza asta. Îmi pare rău că i-am provocat atâta durere fratelui meu, dar alternativa ar fi fost mult mai rea.

— Dar lucrul care îţi era teamă că o să se întâmple s-a întâmplat. Au avut loc trei dueluri pentru moartea ta, dar niciunul dintre ei nu a murit. Prinţul regent a intervenit, iar fratele tău a trebuit să semneze o promisiune prin care să renunţe pentru totdeauna la răzbunarea lui. Îmi pare rău că fratele meu a refuzat să se căsătorească cu tine. E un ticălos. Dar sincer, nu mai ai niciun motiv să rămâi aici. Hai înapoi la familia ta, Ella! Ar fi un vis devenit realitate pentru ei.

Dar Ella se încruntă.

— Nu am ştiut că Benton are o soră, de fapt, sunt sigură că nu are. Cine eşti?

Capitolul 56

Brooke era mai agitată ca niciodată în timp ce aştepta în salon să vadă dacă Dominic era dispus să o primească. Dar ştia că se întorsese la Londra. Pe Alfreda o aştepta un bilet de la Gabriel când ajunseseră acasă, noaptea trecută, în care îi spunea că el şi Dominic se întorseseră din Yorkshire în aceeaşi zi.

Atât de multe lucruri depindeau de întâlnirea asta, viitorul ei, viitorul Ellei şi fericirea lui Dominic. Şi dacă

nu reuşea să facă asta, dacă nu reuşea să i-o aducă înapoi pe sora lui, atunci avea să o urască şi mai mult.

De ce lucrurile nu putea fi simple? De ce Ella se încăpăţâna să protejeze un bărbat care nu trădase numai încrederea ei, ci şi pe a lui Dominic, propriul lui prieten? Dar lupul care apăru în salon nu era cel pe care se aştepta să-l vadă.

— Storm! strigă încântată şi o cuprinse în braţe, cufundându-şi faţa în blana ei moale.

— Săruţi lupul greşit, spuse Dominic venind spre ea.

Nu părea furios; de fapt, zâmbea. Oare Ella se răzgândise şi venise acasă?

Dar brusc Dominic o sărută, iar ea nu se mai putu gândi la nimic. Îl cuprinse în braţe. Nu uitase cât era de puternic, cât de frumos mirosea şi nici gustul lui ispititor. Dar senzaţia era nouă; simţi atâta uşurare că abia reuşea să se abţină. O dorea!

Dominic o ridică în braţe, o duse pe canapea, unde se aşeză, cu ea în poală, dar nu înainte să o sărute iar şi iar şi iar. Boneta îi căzu pe spate, iar părul ei se desfăcu şi se revărsă pe braţele lui. Cineva le închise uşa. Nu era încuiată, dar era prea fericită ca să-i pese.

— Căsătoreşte-te cu mine, scumpo!

Brooke fu şocată.

Asta îi făcu să se oprească. Era atât de uimită, încât Dominic zâmbi cu gura până la urechi.

— Şi eu care credeam că dacă o am pe Storm lângă mine şansele de a te convinge vor creşte. Nu a funcţionat?

Încă era şocată, dar se uită cu atenţie în ochii lui de chihlimbar.

— Chiar vrei să te căsătoreşti cu mine acum?

Dominic o mai sărută uşor.

— Am vrut să mă căsătoresc cu tine din noaptea în care am făcut dragoste, îi spuse. M-ai impresionat în atât de multe feluri, cu grija ta pentru mine, prin curajul tău, prin hotărârea ta. Ai reuşit atât de repede să dărâmi zidurile pe care le construisem, în ciuda persoanei cu care eşti înrudită. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva ca tine, Brooke Whitworth, şi vreau să-mi petrec restul vieţii alături de tine.

Brooke îi zâmbi printre lacrimi. Dominic îşi dădu ochii peste cap şi îi şterse obrajii.

— Niciodată n-o să înţeleg de ce plâng femeile atunci când nu trebuie.

Brooke râse şi îl ajută să-i şteargă lacrimile.

— Nici eu nu ştiu. Apoi spuse surprinsă: Dar m-ai lăsat să plec din casa ta. De ce ai făcut asta dacă ştiai deja?

— Pentru că m-am gândit că, dacă decretul prinţului nu mai există, o să pot să te cer în căsătorie şi o să ştii că asta îmi doresc şi că nu o fac din obligaţie. Şi urma să ştiu dacă asta vrei, dacă acceptai. N-am vrut să ne căsătorim forţaţi de situaţie. Şi deşi sunt supărat pe mama pentru ce a făcut, dacă îmi spui da acum, o să-i mulţumesc din suflet.

Zâmbetul ei deveni şi mai larg.

— Bineînţeles că vreau! Am vrut din clipa în care ai încetat să mai mârâi la mine. Dar în ziua în care am plecat eram foarte îndrăgostită de tine. De ce nu ai venit să mă ceri mai devreme?

— Pentru că eu nu am fost o alegere pentru tine. Voiam să poţi să alegi şi să ai opţiuni. Voiam să mă alegi pe mine, ca să fiu sigur de sentimentele tale înainte să te cer în căsătorie. M-ai făcut să te iubesc.

Nu ştiam dacă simţi acelaşi lucru. Şi meritai să ai sezonul pe care ţi l-ai dorit atât de mult.

— Sezonul de care nu m-am bucurat deloc pentru că tu nu ai fost lângă mine? Acel sezon?

Dominic păru ruşinat.

— Şi eu am fost trist fără tine şi mi-am vărsat nervii pe toată lumea. Dar te iubeam suficient de mult încât să te las să te bucuri pentru puţin timp. Adică eu aşa am crezut. Am auzit că ai avut mulţi pretendenţi. Poate ar fi trebuit să rămân aici şi să mârâi la unii dintre ei.

Brooke râmji.

— Te pricepi să mă tachinezi. Mereu ai fost aşa?

— Doar cu sora mea. Era uşor să o tachinez.

Ella! Aproape uitase şi îi veni să geamă de frustrare. Reacţia lui putea fi şi bună, şi rea. Era posibil să nu fie dispus să promită că nu-l omoară pe Benton. Putea să fie furios pe sora lui pentru iadul prin care trecuse din cauza ei. Se întrebă dacă se puteau căsători înainte să-i spună…

— Ce e? întrebă când văzu îngrijorarea de pe chipul ei. Te gândeşti la târgul tău prostesc, nu-i aşa? presupuse el. Nu că ai fi avut de ce să negociezi.

Brooke se înroşi.

— Nu, mi-ai spus asta după ce am plecat de la bal. Dar cum de nu m-ai întrebat de ce am venit astăzi aici?

Dominic o strânse mai tare în braţe.

— E vorba de altceva decât sentimentele tale pentru mine?

— Da, deşi aveam speranţe că vom ajunge aici. Am vrut să te ajut să treci peste durerea pe care o simţi, iar acum pot face asta. Sora ta nu e moartă. Trăieşte.

Dominic sări de pe canapea şi o lăsă acolo. Pentru

o clipă crezu că o va acuza că minte, dar expresia lui era atât de chinuită.

— Cum e posibil aşa ceva? I-au găsit trupul.

— Nu era ea. Şi va veni acasă dacă juri că nu-l vei omorî pe tatăl copilului, îi spuse repede.

— Deja am jurat asta.

— Nu el e tatăl şi înainte să-ţi pot spune cine este, trebuie să te aud că juri să nu-l omori. De frica acestui lucru şi-a înscenat Ella moartea, Dominic. Nu vrea ca el să moară şi nu vrea ca tu să fii întemniţat din cauza asta. Aşa că jură. E condiţia ei, nu a mea.

— Chiar trăieşte? întrebă uimit.

Brooke încuviinţă din cap.

— Şi ea, şi nepoata ta sunt bine.

— Doamne, cum e posibil?

Îi povesti ce ştia fără să spună nume şi locaţii, iar apoi îi spuse cum o găsise pe Ella.

— La început am sperat să găsesc dovezi că moartea ei a fost un accident şi nu o sinucidere. Apoi a apărut posibilitatea ca pruncul să fie în viaţă. Speram ca măcar copilul să te ajute să treci peste suferinţă. Nu ne-am aşteptat să le găsim împreună.

— Unde e?

— Nu-ţi pot spune.

— La naiba…

— Nu pot! M-a pus să-i promit că vei jura întâi.

În ochii lui apăru iar privirea feroce, dar Brooke ştia că nu e pentru ea. Apoi continuă să se plimbe de colo-colo. Brooke aşteptă răbdătoare. Într-un final, se opri şi se uită la ea.

— Jur că nu o să-l omor! Gata, am spus-o foarte clar. Acum spune-mi numele celui pe care o să-l snopesc în bătaie.

— Benton Seamons.

Mârâi şi lovi cu pumnul în cel mai apropiat perete. Brooke se duse repede la el să vadă cât de tare se rănise.

— Ţine minte, Ella nu vrea ca Benton să moară pentru ce a făcut, deşi nu cred că ar deranja-o să ştie că a luat bătaie. Dar tu şi sora ta puteţi vorbi despre asta mai târziu.

— De ce a dat vina pe fratele tău? Sau a fost un truc ca să nu-mi dau seama?

— Nu, nu ştia că îi vei citi jurnalul. Şi a fost vina lui Robert într-un mod indirect, deşi el crezuse că îi ajută. S-a împrietenit cu el în vara aceea şi a aflat că are atât de multe datorii, încât tatăl său voia să-l dezmoştenească. L-a convins pe Benton să o curteze fiica ducelui care avea să împlinească vârsta măritişului în câţiva ani, ca să fie sigur că va obţine ce vrea, o fată care îi putea rezolva problema cu uşurinţă şi să acopere orice datorii exorbitante avea. Benton era beat când a râs la vestea Ellei că e însărcinată, dar ştia că nu se poate căsători cu ea, chiar dacă o iubea. S-a despărţit de ea atât de urât pentru că ştia că va fi dezmoştenit dacă nu o face.

— De ce nu mi-a spus fratele tău toate astea?

— Păi, ţi-a spus că nu a fost el, dar nu l-ai crezut. Iar Ella a dat vina pe el că i-a distrus viaţa pentru că el l-a încurajat pe Benton să-şi găsească pe altcineva mai bun. A aflat asta de la Robert înainte să plece din Londra şi cât de mari erau datoriile lui Benton.

— Dar trei dueluri... de ce naiba nu mi-a spus numele lui Benton?

— Pentru că îi promisese lui Benton că nu va spune nimic despre ce se întâmplase în vara aceea. Cine s-ar

fi gândit că fratele meu are o urmă de onoare? Dar asta am aflat-o de la Robert aseară când m-am întors. Şi că s-a simţit vinovat că i-a dat lui Benton sfatul cu fata ducelui, mai ales pentru că ai dat vina pe el pentru moartea Ellei. A recunoscut că merita un glonţ pentru rolul pe care l-a jucat... dar nu trei dueluri. Brooke zâmbi când îşi aduse aminte de frustrarea fratelui ei. A fost destul de supărat când l-ai provocat la al treilea duel. Era pregătit să-l găsească pe Benton şi să-l bată până recunoştea ce a făcut, dar l-ai încolţit pentru duelul acela. Şi când am fost implicată în toată povestea asta, a încercat să mă salveze provocându-te ca să mă trimiţi acasă. Mă bucur că ţi-ai dat seama de asta înaintea mea.

— Şi poţiunea pe care ţi-a dat-o?

Brooke îşi dădu ochii peste cap.

— Era menită să te facă să vezi lucruri înspăimântătoare în toţi oamenii din jurul tău şi să-i alungi pe toţi, inclusiv pe mine. Acum vrei s-o vezi pe Ella astăzi?

— E aşa aproape?

Brooke zâmbi.

— Da... şi poate ar trebui să-i spui şi mamei tale. Să o vadă pe Ella fără niciun avertisment...

Dominic chicoti.

— Într-adevăr, fantomele provoacă haos şi leşinuri.

Brooke începu să râdă.

— De unde ştii?

— Am ghicit. O strânse în braţe. Nu ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine, scumpo.

Ba da, avea.

Capitolul 57

Brooke aşteptă până auzi strigătul de bucurie al Annei, de la etaj, înainte să se ducă la fereastră şi să facă semn trăsurii, dându-i Ellei semnalul pe care îl stabiliseră ca să-i spună că putea să intre în casă. Câteva minute mai târziu, se auzi o bătaie în uşa de la intrare. Brooke ieşi pe hol, cu Storm pe urmele ei. Câinele nu se mai dezlipea de ea de când o regăsise. Brooke ajunse la timp ca să vadă expresia şocată a lui Willis când deschise uşa. Poate că ar fi trebuit să-l avertizeze şi pe el. Dar în curând Ella era deja în braţele lui; era puţin ciudat cu Annabelle proptită pe şoldul ei.

Ella încă râdea când Willis fugi pe scări ca să le spună lui Dominic şi Annei, dar făcu ochii mari când o văzu pe Brooke şi văzu cine era lângă ea. Annabelle se zbătea încercând să atingă „căţeluşul”, dar Ella fu precaută şi se apropie cu grijă.

— Ăsta e lupul alb care ne-a salvat pe mine şi pe Dominic când eram mici.

— M-a salvat şi pe mine, dar e un câine, nu un lup.

— E un lup, insistă Ella. În Londra? Cum e posibil?

Brooke zâmbi.

— E animalul meu de companie. Serios!

Ella se uită la Brooke şi dădu din cap.

— Eşti cumva magiciană? Ai reuşit să mă găseşti, deşi nu trebuia să fiu găsită şi ai îmblânzit un lup. Ce alte trucuri mai ai în mânecă?

Brooke îşi dădu ochii peste cap şi râse.

— Recunosc că am îmblânzit cel puţin un lup.

Lupul de care vorbea tocmai cobora scările, cu

mama lui pe urmele sale, iar Ella şi fetiţa ei fură copleşite de îmbrăţişări. Ella şi mama ei plângeau, deloc surprinzător. Brooke încercă să vadă dacă şi Dominic plângea, dar avea capul plecat peste ale lor, asta până când se întinse şi o trase şi pe ea în îmbrăţişarea de familie.

Când Annabelle ajunse în braţele Annei, femeia începu să gângurească la nepoata ei, iar Dominic le conduse în salon. Ella începu să le povestească de ce luase nişte măsuri atât de extreme după ce Benton o refuzase. Anna avu de zis câteva replici usturătoare la adresa fostului prieten al lui Dominic şi numai cuvinte de laudă pentru rolul pe care îl jucase Brooke în reunirea familiei. Apoi îi oferi scuze sincere.

După ce termină de povestit, Ella îl întrebă pe fratele ei:

— Deci primesc mai multe îmbrăţişări sau o ceartă?

— Să nu crezi că nu vei avea parte de una... mai târziu.

Ella râse printre lacrimi când Dom o trase în braţele lui şi o strânse cu putere până când Ella ţipă şi se îndepărtă de el, chicotind.

— Sper că nu o strângi şi pe *ea* la fel de tare. Şi când e nunta?

Dominic rânji.

— Presupui?

— Mi-a povestit despre timpul pe care l-aţi petrecut împreună. Te cunosc, frăţioare.

— Astăzi ar fi minunat, spuse Anna.

Dominic râse.

— Sunt de acord. Putem găsi un preot în drum spre casa familiei Whitworth.

Surprinsă, Brooke se aplecă şi îi şopti:

— Nu vreau să mă căsătoresc în casa părinţilor mei.

— De ce nu? Se unesc două familii şi toată lumea e la Londra pentru asta.

— Dar e posibil ca Robert să fie acolo, îl avertiză Brooke.

— Eu l-am iertat pe fratele tău. Tu?

— Nu, unele lucruri nu pot fi iertate, dar după ceea ce am aflat în ultimele două zile, pot să recunosc că poate bărbatul nu e băiatul de altădată. Bineînţeles, sunt atât de fericită, încât aş putea ierta pe oricine, chiar şi pe el, poate şi pe tatăl meu, cu inima lui de gheaţă.

Îşi dori să nu fi spus asta. Că tot vorbeau despre el, Thomas cobora scările casei lor din Londra când ei ajunseră, puţin timp mai târziu. Harriet era lângă el, ajutându-l să coboare.

Brooke o strigă.

— Am adus un preot, mamă, iar apoi râse când văzu cât era de surprinsă. Aveai dreptate. Mă iubeşte şi nu vrea să mai aştepte nicio zi ca să ne căsătorim. Putem să mergem în salon?

— Bineînţeles!

Harriet se opri când Anna intră în salon.

— Nu fi ranchiunoasă, Harriet, îi spuse când văzu cum o priveşte. Ştii ce am crezut. Dacă am fi ştiut totul mai devreme – de fapt, copiii noştri poate nici nu s-ar fi cunoscut. Tu şi Brooke aţi jucat un rol important în a o aduce pe fiica mea înapoi acasă. Nu o să vă pot mulţumi niciodată îndeajuns pentru asta, dar să ştii că o voi iubi pe fiica ta ca şi cum ar fi a mea. Îţi promit!

Harriet roşi.

— O nuntă astăzi? întrebă Thomas. Apoi miji ochii: Ăla e băiatul familiei Hamilton?

— E o căsătorie din dragoste, Thomas. Una minunată. Harriet îl ajută să coboare ultimele trepte şi îl duse în salon. Era şi timpul să se căsătorească cineva din dragoste, adăugă încet.

— Ce? Vorbeşte mai tare, ştii că nu te aud.

— Decretul regentului, sigur îţi aduci aminte că nu am avut de ales? îi aminti Harriet.

Poate că memoria lui se deteriora, dar uneori nu avea probleme.

— Credeam că l-au plătit, spuse el clar.

— S-a răzgândit, minţi Harriet. Sau vrei să-i mai oferi şi tu nişte bani şi să încerci să-l faci să se răzgândească?

Thomas pufni.

— O căsătorie din dragoste e destul de bună, nu avem de ce să irosim bani dacă fata chiar îl iubeşte pe lup. Presupun că vrea să îi dau mâna?

— Nu va fi nevoie, îl asigură Harriet.

Brooke se încordă când realiză ce făcea mama ei şi simţi cum Dominic face acelaşi lucru când realiză că Thomas Whitworth putea să refuze nunta, iar preotul nu avea să o oficieze fără acordul părinţilor. Nu că nu ar fi putut găsi alte modalităţi prin care să se căsătorească, dar voia să se întoarcă la Rothdale fără să-şi facă griji că tatăl ei ar putea apărea la uşă ca să o ceară înapoi. Îl luă de mână pe Dominic şi îi oferi un zâmbet liniştitor, apoi spuse suficient de tare încât Thomas să o audă:

— De fapt, da, hai să facem totul oficial şi tu să îmi dai mâna, tată.

Când Thomas intră în salon, Dominic se uită la ea.

— Archer te-a curtat fără ca eu să ştiu? întrebă sec.

Privirea lui deveni feroce, iar ea îşi dădu ochii peste cap.

— Lupul tău a ieşit la joacă, îl tachină. E o poveste amuzantă. Adu-mi aminte să-ţi spun mai târziu.

Ella începu să o urmeze pe mama ei în salon, dar se opri să întrebe:

— Archer încă e disponibil? Acum că voi fi o văduvă care şi-a recăpătat memoria…

Dominic o privi neînduplecat.

— Lasă-mi prietenii în pace, vulpiţo! Nu vreau să fiu nevoit să-l omor pe Archer după ce termin cu Benton.

— Ai jurat…

— Nu o să-l omor. Dar nici nu va scăpa teafăr. Nu va primi ce merită. Nunta lui nu va avea loc după ce o să vorbesc cu părinţii ei şi cu ai lui.

— Ah, asta e altceva. Chiar te rog…

Când auzi gălăgia de pe hol şi pe Brooke strigând că Thomas îi va da mâna, Alfreda coborî în grabă scările, zâmbind. Nu era nevoie să i se spună că lucrurile merseseră aşa cum sperase Brooke. Dar zâmbetul ei deveni şi mai larg când Gabriel intră pe uşă. Nu avea cum să rateze nunta lui Dominic şi fusese trimis să-l aducă pe preot, care era în spatele lui.

Dar privirea lui se aţinti asupra ei şi strigă zâmbind obraznic:

— O nuntă dublă, Freda?

Alfreda roşi.

— În visele tale, căţeluş, mormăi.

Gabriel oftă.

— E mai bine decât când mi-ai spus nu.

— Astăzi e pentru dulceaţa mea. Poartă-te frumos!

Probabil îi plăcu răspunsul ei, căci rânjea cu gura până la urechi când îi întinse braţul ca să o conducă în salon.

— Grăbeşte-te dacă vrei să te schimbi în rochia aia superbă de mireasă, îi atrase atenţia lui Brooke.

— Nu mă schimb. Ar aduce ghinion să o port din nou, iar noi doi am avut destul până acum. Sunt pregătită să fii soţul meu chiar acum.

Mama lui Brooke fu cea care o conduse spre altarul improvizat. Dar, atunci când preotul îl întrebă, tatăl ei spuse clar că el îi dădea mâna, fiind singurul lucru drăguţ pe care îl făcuse pentru ea.

Apoi deveni Lady Brooke Wolfe, un vis devenit realitate. Bărbatul care o trase în braţele lui ca să pecetluiască uniunea era mai mult decât un vis devenit realitate. Bucuria din sufletul ei era copleşitoare. Începu să plângă, şi Dominic râse de ea.

Fratele ei apăru spre sfârşitul ceremoniei. Rămase în dreptul uşii, neştiind dacă să se apropie de Dominic, deşi cauza problemelor dintre ei era în cameră. Ella se apropie de el:

— Cred că într-un final mi-ai făcut o favoare când l-ai trimis pe Benton la cloşca cu puii de aur. Am avut suficient timp la dispoziţie să-mi dau seama că nu ar fi fost un soţ bun. De ce ai făcut-o?

— Avea nevoie de ajutor. Din cauza ta ar fi fost dezmoştenit.

— Da, dar de ce ai hotărât să rezolvi *tu* asta pentru el? Era un prieten vechi, cel mai bun prieten? Ce ai făcut nu a afectat doar familia mea, ci şi pe a ta, ca să nu mai spun că aproape ai murit din cauza asta.

— N-am avut niciodată prea mulţi prieteni, doar cunoştinţe cărora nu le pasă cu adevărat de mine. L-

am cunoscut pe Benton abia în vara aceea, dar mi-a arătat că prietenia înseamnă mai mult: să asculţi, să împarţi, să ajuţi dacă e nevoie. A fost probabil singurul prieten adevărat pe care l-am avut – iar fratele tău nu are ţintă. Riscul nu a fost chiar aşa mare.

Dominic şi Brooke se apropiară la timp ca să-l audă.

— Vrei să mai încercăm o dată? îl întrebă Dominic.

— La naiba!

Robert ieşi repede din cameră.

— Credeam că ai terminat cu el? spuse Brooke.

— Şi eu la fel, zise Ella.

— Am terminat, răspunse Dominic. Şi ştie că am terminat. Nu înţeleg de ce îi e frică acum.

Brooke îşi dădu ochii peste cap şi se duse după Robert. Îl opri la uşa de la intrare. Nu voia să plănuiască o răzbunare dacă încă mai credea că Dominic vorbeşte serios. Credea că clarificase lucrurile cu o seară înainte în privinţa asta, dar nu strica să mai repete.

— Glumea, să ştii. Nu vor mai exista provocări de niciun fel.

— Doar împotriva lui Benton?

— Te duci să-l avertizezi, nu-i aşa?

— Nu ar trebui? Nu asta face un prieten?

Păru îndurerat când întrebă asta, aşa că îi răspunse cu grijă:

— Ba da, dacă e un prieten adevărat, dar l-ai mai văzut de când i-ai dat sfatul acela, iar el a plecat să se asigure că totul va ieşi cum trebuie? Ai rămas în urmă şi a trebuit să suporţi consecinţele. Ştie că ai acceptat duelurile în numele lui?

— Da şi da.

Nu se aştepta la o confirmare.

— Şi nici atunci n-a încercat să rezolve lucrurile?

— Era prea târziu, şi se căsătoreşte săptămâna asta. Tu ai avut parte de o nuntă fericită, Brooke. Şi el o merită. Eşti fericită cu lupul, nu-i aşa?

— Pentru prima dată în viaţa mea sunt cu adevărat fericită. Dar prietenul tău, dacă îţi e cu adevărat prieten, nu merită asta după tot ce a făcut. Şi nu se căsătoreşte cu fata aceea din motivele corecte, nu-i aşa? Are nevoie doar de bani ca să continue să joace jocuri de noroc.

— Nu, ca să nu fie dezmoştenit. Îmi pot imagina cât de îngrozitor ar fi. Am trecut şi eu prin asta, anul trecut.

— Atunci avertizează-l dacă vrei, dar Dominic a jurat că nu-l va ucide. Ella nu vrea asta. Dar cred că oricum va fi dezmoştenit când Dominic se va duce la tatăl lui şi la părinţii ei. Şi va face asta înainte de nuntă. Oricum ar fi, Benton Seamons nu se va căsători cu moştenitoarea. E momentul să dai înapoi, Robert, înainte să fii prins la mijloc.

— Simt că îl trădez dacă nu fac nimic.

Brooke fu suficient de surprinsă încât să-i spună:

— Nu credeam că voi spune asta vreodată, Robert, dar te dovedeşti a fi un prieten de nădejde. Ar fi vrut să adauge şi „fără milă”, din moment ce majoritatea oamenilor ajungeau să fie răniţi de prietenia lui, dar era ziua nunţii ei şi nu avea de ce să fie atât de directă. Îţi vei găsi prieteni mai buni. Ştii, am fi putut fi prieteni aşa cum sunt ei. Dădu din cap spre Dominic şi Ella. Îmi pare rău că nu a fost aşa.

Când îl văzu tresărind, îşi dădu seama că poate nu ar fi trebuit să spună asta.

— Gelozia e un sentiment îngrozitor când eşti prea mic să ştii ce înseamnă, îi spuse el.

Brooke o văzu pe mama ei care se apropie de Dominic şi de Ella. Toată lumea era fericită astăzi, cu excepţia lui Robert şi probabil a lui Thomas. Deşi avea relaţia pe care şi-o dorise întotdeauna cu mama ei şi familia la care visa cu rudele bărbatului cu care se căsătorise, îşi aminti datorită cuvintelor lui Robert de perioada în care nu le avusese. Din cauza geloziei, a egoismului şi a aroganţei lui… se opri acolo.

Brooke ştia că era pe cale să-şi ceară scuze pentru asta, dar ea nu era pregătită să-l audă. Dădu din cap şi plecă înainte ca el să apuce să spună cuvintele care ar fi făcut-o să plângă, să ţipe sau… nu ştia ce s-ar fi putut întâmpla. Poate avea să afle într-o zi…

Epilog

Brooke râdea când se trântiră pe pat. Câinii ridicară privirea să vadă de ce, apoi se culcară la loc în locul lor preferat, lângă şemineu. Săruturile şi partidele de amor nu erau nimic nou pentru cei doi câini care erau de obicei prin preajmă când se întâmpla. Wolf scheunase la un moment dat, probabil crezând că Brooke îi face rău stăpânului lui, atunci când Dominic gemuse. Dar Storm îl muşcase, iar de atunci nu se mai repetase.

În restul casei era linişte, deşi în depărtare o puteau auzi pe Annabelle chicotind cu mama ei. Dominic începuse să-i spună nepoatei lui, botezate după bunica ei, Bella, iar porecla rămăsese. De fiecare dată când Brooke se uita la ea sau o ţinea în braţe, simţea că îi vine să plângă. Bella era atât de fericită şi

iubită de toată lumea, exact cum trebuia să crească un copil.

Anna şi Eloise se întorseseră cu ei la Rothdale după nunta lor, în urmă cu două luni. Harriet venise deja în vizită de trei ori. Brooke nu dorise o călătorie de nuntă, dar fusese cu Dominic să îi viziteze pe părinţii acelei fete pe care acesta îşi dorise să-i vadă. Fusese precaută şi adusese cu ea un remediu în cazul în care se rănea, lucru care se şi întâmplase. Numai Ella păruse dezamăgită când numele lui Benton fusese menţionat. Dezmoştenit, dezonorat şi fără prieteni la care să apeleze, aparent fugise din ţară şi nimeni nu ştia unde e. Nu ajunsese să-şi cunoască fiica şi probabil nici nu avea să o facă. Toată lumea era de acord că nu conta. Bărbatul nu merita să se bucure de copilul căruia îi întorsese spatele.

Dar în seara asta, Brooke avea pentru Dominic nişte veşti pe care le aflase astăzi. Dar când ochii lui feroce o priveau cu atâta pasiune, nu se mai putea gândi la nimic altceva. Să facă dragoste cu el era cel mai frumos moment al fiecărei zile. Să doarmă cuibărită lângă el era al doilea. Îl iubea atât de mult încât simţea că îi vine să plângă de fericire.

Acum îi puse braţele în jurul gâtului şi îl trase spre ea pentru un sărut pasional. Erau deja dezbrăcaţi. Aşa dormeau în fiecare noapte. Spera că vor putea să facă asta şi când venea frigul, deşi nu îşi imagina că i-ar putea fi frig strânsă în braţele lui…

Dominic nu se grăbea. Nu o făcea mereu. Câteodată pasiunea îi învăluia pe amândoi. Dar când nu se grăbea, o trata ca pe o sculptură şi o mângâia extraordinar de suav. O înnebunea. Probabil de asta o şi făcea, să audă ţipete, gemete şi rugăminţi. Şi îl ruga

foarte multe în ultima vreme, să o pătrundă, să o pătrundă adânc. Sau poate făcea asta şi pentru că ea avea să se răzbune, înnebunindu-l cu mâinile ei. Amândoi se aşteptau la asta. Niciunul nu era dezamăgit. Dar în seara asta, râzând, îl împinse şi se urcă deasupra lui ca să controleze ritmul. Poate că nici ea nu făcea mereu ce aştepta Dominic…

Puţin mai târziu, ghemuită în braţele lui, respirând cu greu, Brooke îşi aduse aminte că avea să-i spună ceva.

— Apropo, o să avem un copil.

— Bineînţeles că o să avem. O strânse mai tare în braţe. Mai mulţi dacă vrei. Nu ţi-am promis deja asta?

— Nu, mă refer că îl avem deja. În noaptea aceea, în tabăra tâlharilor…

Dominic râse.

— Voi, virginele, aveţi un ghinion teribil… sau noroc în cazul nostru.

— Sunt de acord, deşi nu sunt nerăbdătoare să trec prin lunile cu greţuri care urmează.

— Sunt sigur că slujitoarea ta vrăjitoare te va ajuta cu asta.

Brooke se întinse ca să-l privească.

— Mi-a spus că nu-mi promite nimic, dar eu sper să-mi dea ceva.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

Brooke râse şi îşi aminti cum Alfreda o încolţise mai devreme, întrebând-o acelaşi lucru. Alfreda voia să ştie de ce Brooke nu spune despre sarcină tuturor, când Freda ştia deja de o lună.

— Şi atunci de ce nu mi-ai spus *tu* mai devreme? o întrebase surprinsă Brooke.

— Pentru că nu te mai văd niciodată fără el,

pufnise Alfreda.

— Ai dreptate, îi răspunsese râzând.

— Şi chiar am crezut că o să anunţi luna trecută. Chiar nu ai ştiut?

— Am fost prea fericită ca să observ, îi spuse, dându-i acelaşi răspuns pe care îl primise şi Alfreda.

Şi Rebela era gestantă, lucru care o încântase teribil pe Brooke când aflase. Şi Storm urma să aibă pui. Aflaseră asta ieri.

Fusese plecată câteva săptămâni în pădure, ca să-şi găsească perechea. O căutaseră în neştire. Wolf plânsese în fiecare zi după ea. Apoi, în urmă cu câteva zile, se întorsese acasă, neîngrijită, puţin mai slabă şi puţin mai slăbită. În acel moment, un urlet se auzi din pădure.

Brooke se ridică odată cu câinii.

— Sper că nu a adus toată haita cu ea.

Dominic râse şi o trase pe Brooke înapoi lângă el.

— Asta chiar ar fi o problemă. E probabil doar perechea ei care îşi ia rămas-bun. Se spune că se împerechează pe viaţă. Din punctul ăsta de vedere, e posibil să am şi eu puţin sânge de lup.

COLECȚIA
Jubiri de poveste

Un duel poate fi considerat o chestiune de onoare, dar trei dueluri sunt deja o tentativă de omor! Cum înalta societate este revoltată de un asemenea comportament necugetat, prințul regent le ordonă lui Robert Whitworth, moștenitorul contelui de Tamdon, și lordului Dominic Wolfe să pună capăt disputei prin încheierea unei alianțe matrimoniale între familiile lor. Cine refuză să se supună își va pierde titlul și moșiile.

Whitworth este încântat să o trimită pe Brooke, sora lui mai mică, la domeniul dușmanului său, convins că Wolfe va refuza să o ia de soție. Pe de altă parte, Wolfe este hotărât să o sperie pe tânăra Brooke și să o facă să fugă. Însă nu a luat în calcul că sora bărbatului pe care îl urăște poate fi deosebit de inventivă și de încăpățânată.

Brooke Whitworth a visat dintotdeauna la primul ei sezon la Londra ca la ocazia perfectă de a-și găsi un soț care să o scape de familia în care s-a simțit mereu o intrusă. În schimb, este trimisă în Yorkshire ca să se mărite cu un nobil a cărui familie e blestemată și care a încercat de trei ori să-l ucidă pe fratele ei. Însă în inima ei nu e loc de teamă: acest bărbat este singura ei cale de scăpare!

Din păcate, cu el dragostea pare o misiune aproape imposibilă...

„O poveste de dragoste amuzantă
și înduioșătoare în același timp."
Library Journal

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-6370-2
9 786063 363702
Alma